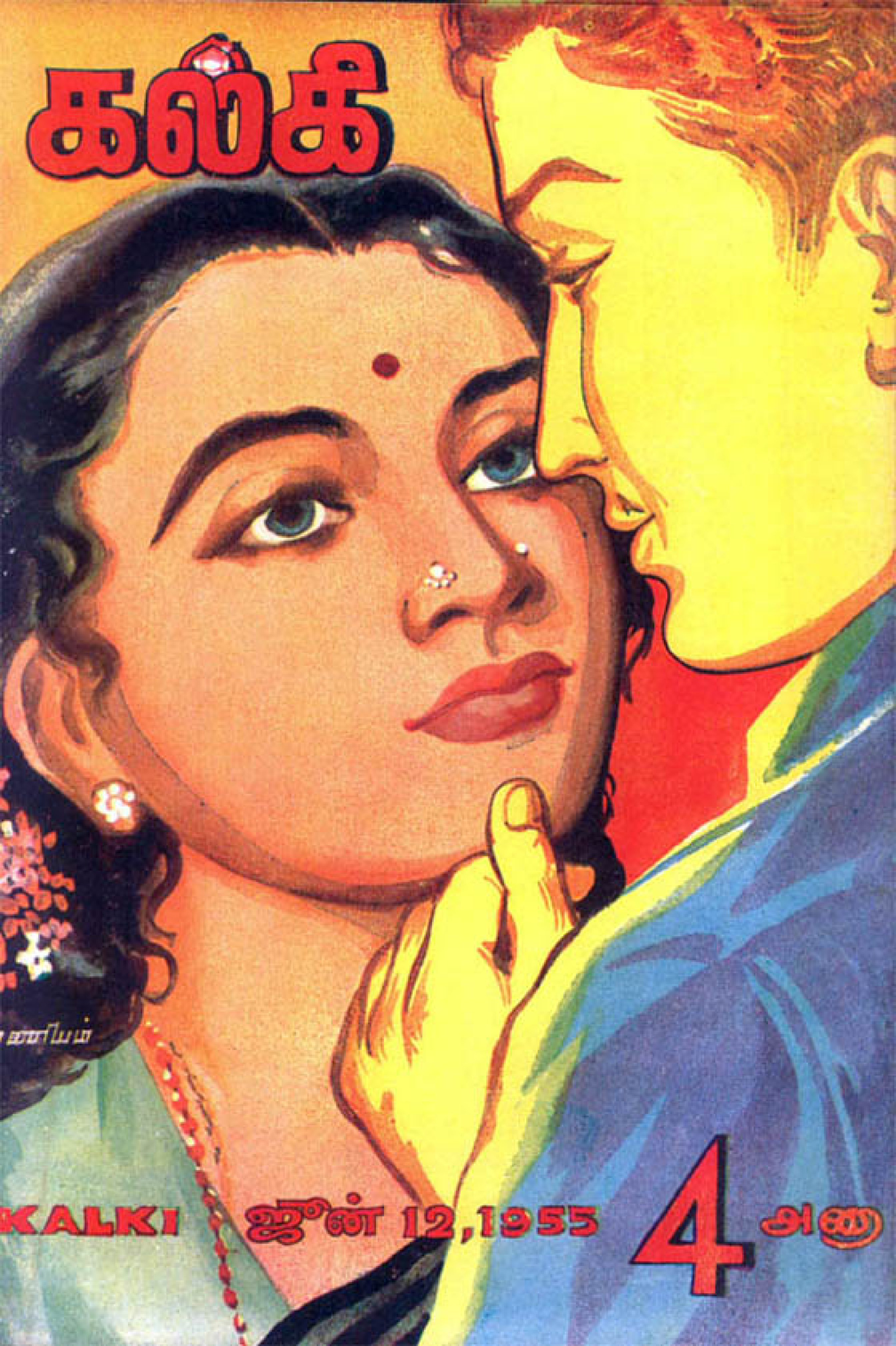

கல்கி
KALKI
ஜூன் 12, 1955
4 அணா

எல்லோருக்குமே நல்லது...

☆ ஏனென்றால் அது சுத்தமானது

☆ ஏனென்றால் அது புஷ்டியுள்ளது

டால்டா வனஸ்பதி

1, 2, 5, 10 பவுண்டு டின்களில இந்தியாவில் எங்கும் கிடைக்கும்.

HVM. 220-56 TM.

மலர் 14
இதழ் 46

கல்கி
பொருள் அடக்கம்

மன்மத ௵
வைகாசி 29

1955 ஜூன் 12

"கல்கி"யில் வெளியாகும் கதைகளில் உள்ள பெயர்கள் எல்லாம் கற்பனைப் பெயர்கள்; சம்பவங்களும் கற்பனையே.

ஒரே விலை!

கலியாண வைபவங்களுக்கு ஏற்ற அபூர்வ வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய அதியற்புதமான தலைப்புகளும் பார்டர்களும் கொண்ட

நம்பிக்கையான இடம் : நாகரீக தினுசுகள்

கெட்டிச் சாயம் : விலை சகாயம்

○●○

தலைமை ஆபீஸ்: **காஞ்சீபுரம்** - *போன் நெ.* 12

கிளைகள்

திருநெல்வேலி:	*கீழ ரத வீதி*	- போன் நெ. 121
சேலம் :	*கடை வீதி*	- போன் நெ. 123
மதராஸ் :	*தங்கசாலை தெரு*	- போன் நெ 3344

மலர் 14 | இதழ் 46

தமிழ்த்திரு நாடு தன்னைப் - பெற்ற
தாயென்று கும்பிடடி பாப்பா —பாரதியார்

மன்மத ௵ | வைகாசி 29

மொழிப் பிரச்னை

அகில இந்திய இலாக்கா உத்தியோகங்களுக்காக நடத்தப்படும் மத்திய சர்க்கார்ப் பரீட்சைகளில், எல்லா அறிவுப் பகுதிகளிலும் கேள்விகளும் விடைகளும் ஹிந்தியிலேயே இருக்க வேண்டும் என்ற ஒரு யோசனையை மத்திய சர்க்கார் வெளியிட்டது எல்லாருக்கும் நினைவிருக்கும். இது விஷயமாக நமது மதிப்புக்கு உரிய தலைவர் ராஜாஜி 'கல்கி' இதழில் ஒரு விசேஷக் கட்டுரை எழுதியிருந்தார்கள் அல்லவா? அது மத்திய சர்க்காருடைய தீவிர கவனத்துக்குச் சென்று அதன் காரணமாக ஏற்பட்ட நற்பயனைப் பற்றிப் பத்திரிகைகளின் மூலம் வாசகர்கள் சென்ற வாரம் அறிந்திருப்பார்கள்.

பாரத அரசாங்கத்தின் உள்நாட்டு மந்திரி திரு பந்த் அவர்களும், பிரதம மந்திரி திரு நேரு அவர்களும், இந்த மொழிப் பிரச்னை குறித்துத் தமக்குத் திருப்திகரமான பதில் எழுதியிருப்பதை ராஜாஜி சென்ற வாரம் தினசரிப் பத்திரிகைகளில் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

ஆங்கிலத்துக்குப் பதிலாக 1965-ம் ஆண்டுக்குப் பின் ஹிந்தியே அரசியல் நிர்வாக மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்று நிர்ணயச் சட்டத்தில் கண்டிருப்பதால், உத்தியோகத் தேர்வுக்கு உரிய பாஷையைப் பற்றியும் அதனால் உண்டாகக் கூடிய ஏற்றத் தாழ்வு குறித்தும் மக்களின் மனத்தில் கவலையும் சந்தேகமும் இருந்தே வந்தன.

"மத்திய சர்க்கார் உள்நாட்டு மந்திரி மே மாதம் 22-ந் தேதி எனக்கு எழுதியுள்ள கடிதத்தின் ஒரு பகுதியை வெளியிட அவரிடம் அநுமதி வாங்கியிருக்கிறேன். மத்திய அரசாங்கத்தில் பதவி வகிக்கும் பொறுப்புள்ளவர்கள் இந்த மாதிரி உறுதியாக வாக்கு அளிப்பதனால், அகில இந்திய இலாக்காக்களில் உத்தியோகத்துக்குப் போக விரும்பும் இளைஞர்களின் கவலையை இந்த விளக்கம் தீர்த்து வைக்கும்" என்று ராஜாஜி குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

ஹிந்தியை மத்திய சர்க்கார் காரியாலயங்களில் நிர்வாக மொழியாக்கும் விஷயம் வேறு; பரீட்சைக்கு உரிய பொது மொழிப் பிரச்னை வேறு என்று ராஜாஜி வாதித்திருந்தார்கள். அந்த வாதத்தை முற்றிலும் ஒப்புக்கொண்டு இந்த இரண்டு விஷயங்களையும் ஒன்றாக்கிக் குழப்ப வேண்டியதில்லை என்பதைத் திரு பந்த் அவர்கள் தமது கடிதத்தில் வியக்தமாக எழுதியிருக்கிறார்.

1965-ம் ஆண்டுக்குப் பின் ஆங்கிலத்துக்குப் பதிலாக ஹிந்தியையே அரசாங்க மொழியாக்க வேண்டும் என்பதைத் தமது கடிதத்தில் வலியுறுத்துகிற பந்த் அவர்கள், பரீட்சை மொழியைப் பற்றி ஒரு சந்தேகத்துக்கும் இடமின்றித் தெளிவாக விளக்கம் கூறியிருக்கிறார்.

ஹிந்தியல்லாத பிற மொழியாளர்களுக்கு எவ்வித இடைஞ்சலும் இருக்காது என்பதையும், ஹிந்தியின் மூலமே எல்லா விஷயங்களுக்கும் பரீட்சை நடத்தப்பட வேண்டும் என்று ஒரு நிபந்தனை போடுவதால், ஹிந்திப் பிரதேசத்துக்குப் புறம்பான இடங்களில் உள்ள திறமைசாலிகளின் சேவையை நாடு இழந்து விடுவதற்கு இடம்

தரும், அது கூடாது என்பதையும் பந்த் உறுதிப்படுத்தி யிருக்கிறார்.

அரசியல் மொழியாகிய ஹிந்தியில் ஒருவருக்குப் போதிய பரிச்சயம் இருக்கிறதா என்று பரீட்சிப்பது ஒன்று. ஆனால் எல்லா அறிவுப் பகுதியிலும் பல பிரதேசங்களிலிருந்து வந்திருக்கும் மாணவர்களுடைய தாரதம்யத்தைக் கண்டு தேர்ந்தெடுக்கிற காரியத்தில், ஹிந்தி மொழித் திறமைக்கே அதிக இடம் கொடுக்கும் பரீட்சை முறையானது பிசகான செயல் ஆகும். இதை அகில இந்தியத் தலைவர்கள் நன்றாக உணர்ந்து ஒப்புக் கொள்வதாகத் தெரிகிறது.

மொழிப் பிரச்னை சம்பந்தமாகத் தென்னாட்டுக்கு இது ஒரு வெற்றிதான். சந்தேகமில்லை. என்றாலும், நாம் உறங்கிவிடக் கூடாது. ஹிந்தி தாய் பாஷையாக இல்லாத எல்லாப் பிரதேசத்து மக்களும் இந்த அபாயமான விஷயத்தைப் பற்றி விழிப்போடு இருக்க வேண்டும்.

தற்போதுள்ள அகில இந்தியத் தலைவர்கள் நியாய உணர்ச்சி கொண்டவர்களாகவே இருந்து வருகிறார்கள். சுதந்திரத்துக்காக அனைவருடனும் ஒன்று கூடிப் பாடுபட்டவர்களானபடியால், அவர்கள் பரந்த நோக்கம் அடைந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் பின்னால் வரப் போகிறவர்களுக்கு இந்த அனுபவம் இருக்காது. கட்டிக் காட்டினால் தான் கவனிக்கக் கூடியவர்களாக இருக்கலாம். எனவே வெறுப்பும் குழப்பமும் இன்றித் தென்னாட்டு மக்கள் இந்த விஷயத்தில் கவனமாக இருந்து வரவேண்டும்.

தற்போதுள்ள அரசியல் கிரமத்தில், நாடு முழுதுமே அகில இந்திய உத்தியோகஸ்தர்கள் பரவி வருகிறார்கள். மாகாண அரசியல் நிர்வாகமும், அகில இந்திய நிர்வாகமும் ஒன்றோடொன்று நெருங்கிப் பிணைந்து நிற்கின்றன. ஆனபடியினால், தற்போது எல்லா உத்தியோகஸ்தர்களும் இங்கிலீஷ் பேசுகிற மாதிரி, கஷ்டப்பட்டுக் கற்றுக் கொண்ட ஹிந்தியில் எல்லா உத்தியோகஸ்தர்களும் பேச ஆரம்பிக்கும் காலம் வெகு சீக்கிரத்தில் வரும். ஹிந்தியில் ஒருவரோடு ஒருவர் பேசிக் கொள்வதே ஒரு பெருமையாகவும் நாகரிகமாகவும் கருதுவார்கள். மக்களுக்கும் உத்தியோகஸ்தர்களுக்குமிடையே இங்கிலீஷ் பாஷை எப்படித் தற்போது ஒரு ஜாதி அடையாளமாகக் குறுக்கே நிற்கிறதோ அப்படியே ஹிந்தி பாஷையில் பேசிக் கொள்வதும் ஒரு உயர் வகுப்பின் சின்னமாக உத்தியோகஸ்தர் சமூகத்தில் வழக்கமாகி விடும். இதைத் தமிழ் மக்கள், மிகப் பொறுமை புள்ளவர்களானாலும், மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்பது கஷ்டம்.

வருங்கால அகில இந்திய உத்தியோகஸ்தர்கள் இதை மிக முக்கியமாக நினைவில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். பழைய வியாதிகள் தீர்ந்து, புதிய வியாதிகள் உண்டாவதற்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது.

இவ்வாறு விஷயங்களைக் குறிப்பிடுவதால், நாம் அனாவசியமாகத் தடைகளை உண்டாக்குவதாகவே சிலர் நினைக்கலாம். தடைகள் உண்டாக்குவது அல்ல, நம்முடைய எண்ணம். தவறுகளுக்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது என்பதே கருத்து.

பிரிட்டிஷ் தேர்தல்கள்

எதிர்பார்த்தபடி பிரிட்டிஷ் தேர்தலில் பெரிய பெருமானே வெற்றி யடைந்தார். தொழிற் கட்சிக்குள் இருந்த பூசல்களே அவர்களின் தோல்விக்குக் காரணம். தொழிற் கட்சி வெற்றி பெற்றிருந்தாலும் உலகத்துக்கு ஏதொரு வித்தியாசமும் இருந்திராது. அணுகுண்டைப் பொறுத்த அளவில் பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் கட்சிக்கும் எதிர்க் கட்சிக்கும் ஒரே அபிப்பிராயம்.

விபத்து காலம் வந்தால் அமெரிக்காவை விட பிரிட்டனுக்குத்தான் அபாயம் அதிகம். இதை அனைவரும் உணர்ந்திருந்தாலும் விபத்துக்கே வழி தேடுகிறார்கள். ஆயினும் ஆண்டவன் காப்பாற்றுவான். மிரட்டலும், பிரதி மிரட்டலும் அல்ல சமாதானத்துக்கு அஸ்திவாரம். சமாதான மனப்பான்மை இருந்தால்தான் சமாதான மாளிகை கட்ட முடியும். உடன்படிக்கைகளையும் கையெழுத்து உறுதிகளையும் பெறும் வழியைத் தேடி, ஒருவரையொருவர் நம்பிச் சமாதான காரியங்களை நடத்த வேண்டும்.

தொழிற் கட்சியின் தோல்வியைக் கண்டு அமெரிக்க சர்க்காரும் அவர்களை ஆதரிக்கும் அமெரிக்கப் பத்திரிகைகளும் பெருங் களிப்பு அடைந்திருக்கிறார்கள். இந்த மகிழ்ச்சி தலைக்கு ஏறினால் உலக சமாதானத்துக்கு வழியடைப்பே உண்டாகும்.

ஆண்டவன் அருளைப் பெற்றார்களாயின் சமாதானப் பேச்சுகளுக்குத் தடைகள் நினைப்பாமல் உலகத்தைக் காப்பாற்றலாம். தடைகளையும் சந்தேகக் குழப்பங்களையும் நிறைக் கொண்டே போனால் கம்யூனிஸ்ட் நாடுகளின் செல்வாக்கும் பலமும் இன்னும் வளர்ந்து கொண்டுதான் போகும். ஆங்கில சர்க்காரின் தலைவர்கள், முயற்சி செய்தால், அமெரிக்காவின் மனப்பான்மையை மெதுவாக மாற்றக் கூடும்.

ஆயுதங்களைக் காட்டிப் பயமுறுத்தி எதிரிகளை அடக்கியாண்டு சமாதானம் ஏற்படுத்தலாம் என்கிற தவறான கொள்கை, அமெரிக்க சர்க்காரின் மூளையைக் கெடுத்து வருகிறது. அநேக அமெரிக்க அறிவாளிகளே இந்த மனப்பான்மை தவறு என்று காட்டியிருக்கிறார்கள். ஆயினும், பெற்றிருக்கும் பலத்தை மறப்பது கஷ்டம். எந்தப் பேச்சிலும் அது முன் வந்து நிற்கிறது. இதைத்தான் நேரு அவர்களும் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

பலத்தைப் பற்றிப் பேசாதே என்றால் 'நீ ருஷ்யர்களுக்கும் கம்யூனிஸ்ட்களுக்கும் பரிந்து பேசுகிறாய்' என்று வெளிப்படையாகவோ மறைமுகமாகவோ குற்றம் சாட்டுகிறார்கள். இந்த மனச் சிக்கல்கள் தீர்ந்தால்தான் சமாதான தேவி அரியாசனம் ஏறி அமர்வாள். உலகம் அமைதி பெறும்.

என்ன சேதி

பாகிஸ்தானும் கவர்னர் ஆட்சியும்

பாகிஸ்தானைச் சேர்ந்த கிழக்கு வங்காளத்தில் சென்ற பல மாதங்களாக கவர்னர் ஆட்சி நடைபெற்று வந்ததை மாற்றி மந்திரி சபை ஆட்சியை அமைக்கு மாறு கட்டளை பிறந்திருக்கிறது. இதன் பலனாக, பாகிஸ்தான் சர்க்காருக்குப் பெரும் தலைவலியாக இருந்த பல பிரச்னைகளில் ஒன்றான கிழக்கு வங்காள அரசியல் நெருக்கடி தீர்ந்து விடும் என நம்பலாம்.

பாகிஸ்தான் சர்க்கார் பாகிஸ்தான் மக்களில் பெரும்பாலோர் வாழும் கிழக்கு வங்காளத்தில் கவர்னர் ஆட்சிக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்து விட்டு ஜனநாயக ஆட்சி முறையை மீண்டும் கைக் கொண்டது நல்ல காரியம்தான். எனினும் நல்ல காரியத்தை நிறைவேற்றுவதற் குரிய முறைகளும் சிறந்தவைகளாக இருக்க வேண்டும்.

தமிழில் காந்திஜி நூல்கள்

மகாத்மா காந்தி எழுதிய நூல்களையெல்லாம் தமிழில் பத்து பாகங்களாக வெளியிடுவதென்ற ஒரு திட்டத்தை, காந்தி ஸ்மாரக் நிதி நிர்வாகிகள் யோசனை செய்வதாக ஸ்ரீ டி. எஸ். அவிநாசிலிங்கம் செட்டியார் அறிவித்துள்ளார்.

சிங்கா நல்லூரில் நடந்த கஸ்தூரிபா ஞாபகார்த்த ஆஸ்பத்திரி கட்டடத் திறப்பு விழாவின் போது ஸ்ரீ செட்டியார் இதை வெளியிட்டார்.

எக்காலத்துக்கும் எச்சமயத்துக்கும் சம்மதமானவையாக இருக்கும் இந்த நூல்கள் அரசியல் ஞானத்தையும், ஆன்மீக நெறியையும், வாழ்க்கைத் தத்துவங்களையும் போதிக்கும் ஒரு சிறந்த பகுதியாகத் தமிழ் இலக்கியத்தில் விளங்கும் என்று எதிர் பார்க்கிறோம்.

சேக்கிழார் திருநாள்

தமிழ் நாட்டுப் பெரியார்களையும் தமிழுக்குப் பணி செய்தவர்களையும் போற்றிப் பாராட்டுவதென்பது சில காலமாகத் தமிழ் நாட்டில் பரவித் தழைத்து வருகிறது. சென்ற வாரத்தில் திருச்சியில் தமிழிசையின் சிறப்புக்குச் சிறந்ததோர் உதாரணமாக விளங்கும் திருப்புகழைப் பாடிய திரு அருணகிரியின் திருநாளைக் கொண்டாடினார்கள். சென்னை நகரிலும், தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் எங்கிலும் சென்ற நாலாந் தேதி வான்புகழ் கொண்ட வள்ளுவர் திருநாளை நல்ல முறையிலே கொண்டாடி மகிழ்ந்தார்கள்.

ஜூன் பன்னிரண்டாம் தேதி சென்னை தியாகராய நகரில் தருமபுர ஆதீன சமயப் பிரசார நிலையத்தில் சேக்கிழார் திருநாள் கொண்டாட்டம் நடக்கப்போகிறது. ஒரு மகாகவி அவதரித்திருந்தால் அந்த நாட்டைப் பாக்கியம் செய்த திருநாடு என்று சொல்ல வேண்டும். இந்த விதத்தில் தமிழ்நாடு பாக்கியம் செய்த நாடு. இங்கே பல மகாகவிகள் தோன்றி யிருக்கிறார்கள். அவர்களில் பெரிய புராணம் என்னும் பெருங் காவியத்தை இயற்றித் தமிழ் நாட்டுக்கும், தமிழ் இலக்கியத்துக்கும் பெருமையளித்த பெரும் புலவர் சேக்கிழார்.

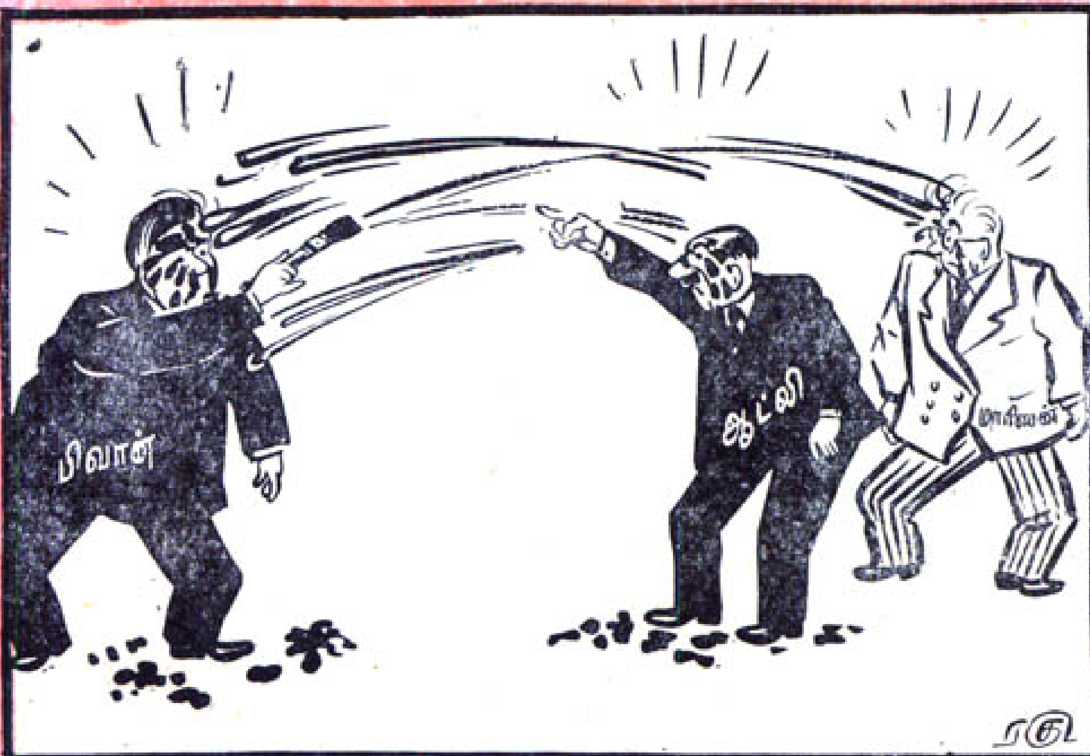
பக்திச் சுவை ததும்பும் காவியத்தை இயற்றித் தந்த இக் கவிஞரின் திருநாளை நம் தலைவர் ராஜாஜி அவர்கள் ஆரம்பித்து வைக்கிறார்கள். மந்திரி கனம் பக்தவத்ஸலம் விழாவுக்குத் தலைமை தாங்குகிறார். திரு டி. எம். கிருஷ்ணசாமி ஐயர் போன்ற பேரறிஞர்கள் சொற்பொழிவாற்றுகிறார்கள்.

அட்டைப்பட விளக்கம்

அமர தாரா

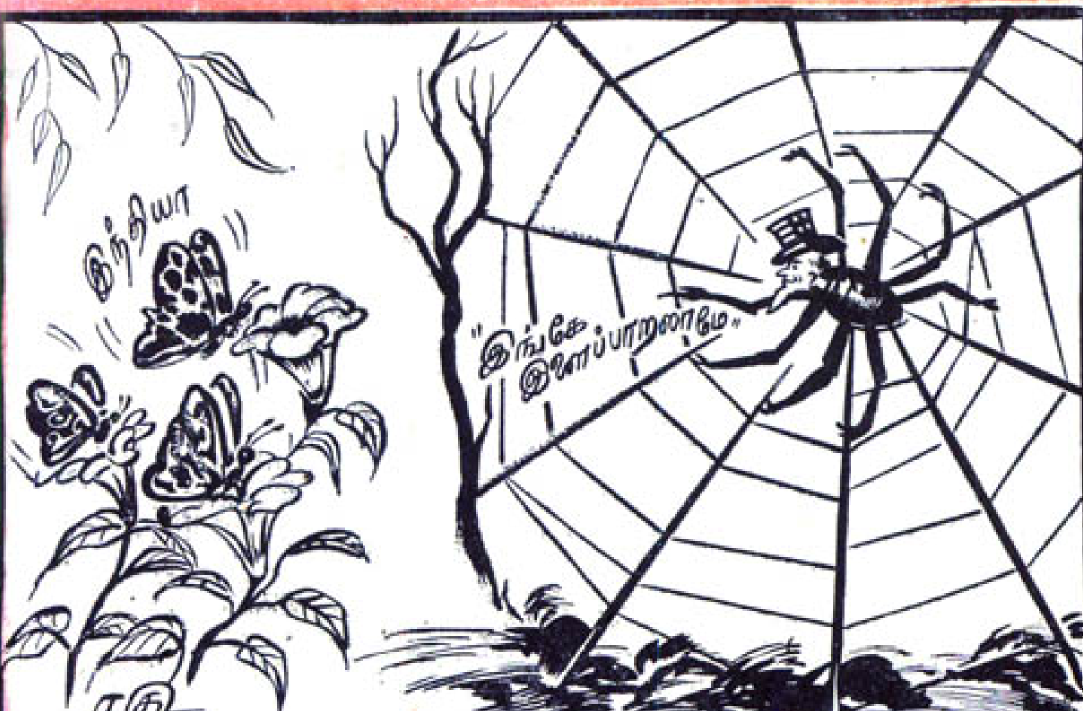
அமரதாரா தொடர்கதையில் வரும் ஒரு ரஸமான நிகழ்ச்சியை இந்த வார அட்டைப் படமாகச் சித்திரித்திருக்கிறார் ஓவியர் மணியம்,

குற்றச்சாட்டு!

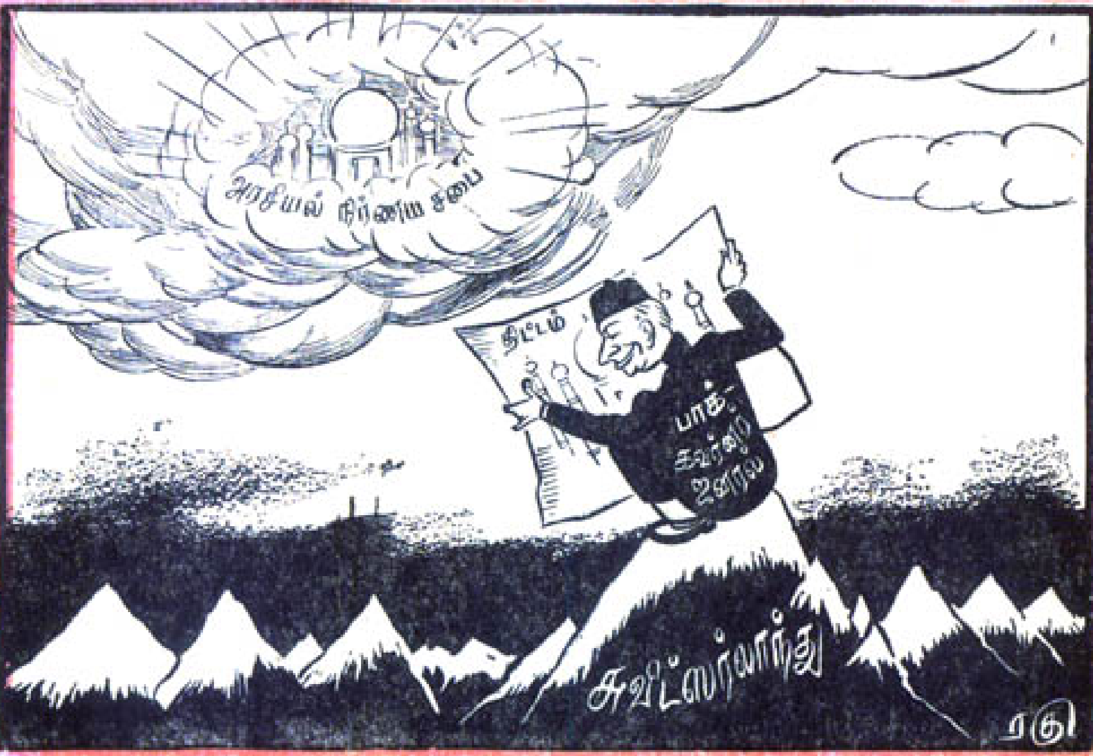

பிரிட்டிஷ் தொழிற் கட்சியின் தோல்வி பற்றித் தலைவர்கள் தங்களுக்குள் ஒருவரை-யொருவர் குறை கூறிக் கொள்கிறார்கள்.

ஈக்களுக்கு உபசரிப்பு!

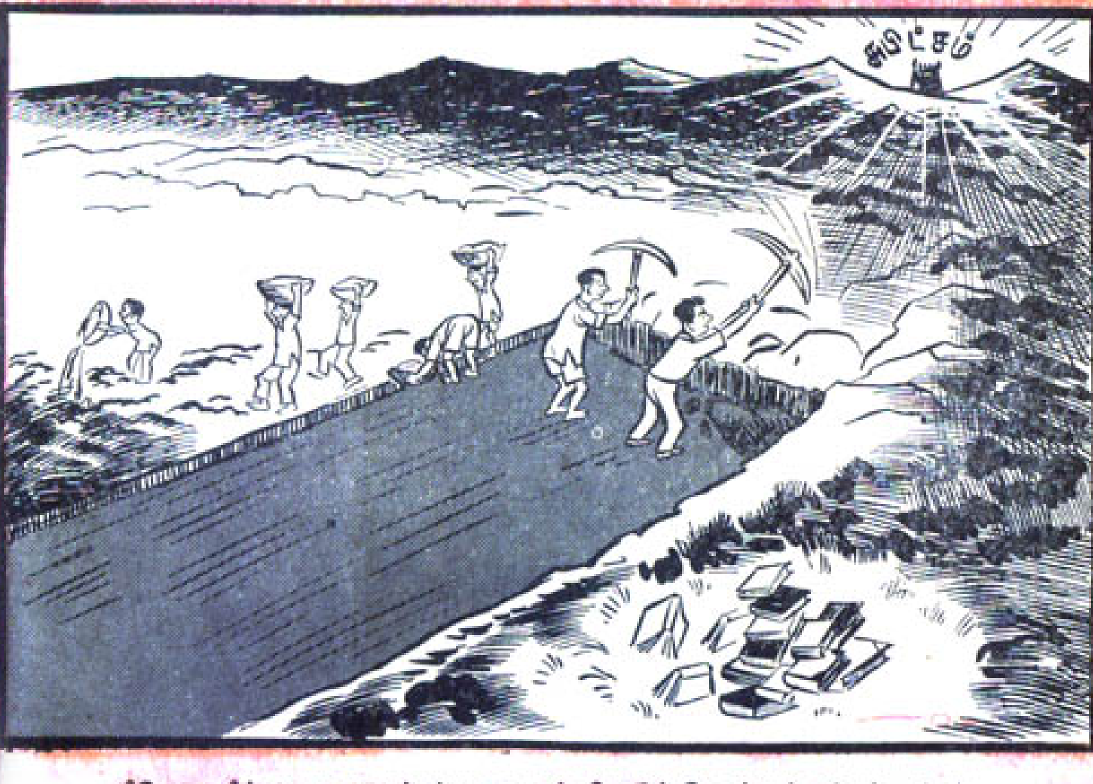

ஆகாயக் கோட்டைக்குச் சௌகரியமான இடம்!

ஐரோப்பாவில் சுக வாசஸ்தலத்திலிருந்து கொண்டு பாகிஸ்தான் கவர்னர் ஜெனரல் எண்பது அங்கத்தினர்கள் அடங்கிய அரசியல் நிர்ணய சபை இயங்க உத்தரவு கொடுத்தார்.

விடுமுறைத் தொண்டு!

விடுமுறையில் பல மாணவர்கள் பாதைகள் போடும் தொண்டில் ஈடுபட்டார்கள்.

72. ராம தூதன்

நந்தவனத்துத் தோரணவாயில் மேல் உட்கார்ந்திருந்த ஹனுமானைப் பார்த்தார்கள். இவர்களைக் கண்டதும் ஹனுமானுடைய காந்தியும் வடிவமும் பலமும் இன்னும் அதிகரித்தன. "வந்தார்களா!" என்று மேலே குதித்து வாலைத் தூக்கிப் பூமியில் ஒரு அடி அடித்துத் திக்குகள் நடுங்கும்படி கர்ஜித்தான். வாயிற் கதவில் வைத்திருந்த பெரிய இரும்புத் தாழ்ப்பாள் கட்டையைப் பிடுங்கி, அதைக் கொண்டு அவர்களைத் தாக்கி அவ்வளவு பேர்களையும் எதிர்த்தான்.

குதித்துக் கிளம்பி இரும்புக் கட்டையைச் சுழற்றிச் சுழற்றி அத்தனை பேர்களையும் ஒருவர் பின் ஒருவராக வதம் செய்து விட்டு மறுபடியும் அசோக வனத்து கற்கம்ப வாயில்மேல் உட்கார்ந்து கர்ஜித்தான்.

"வாழ்க ராமன்! வாழ்க லக்ஷ்மணன்! வாழ்க ராஜா சுக்ரீவன்! அரக்கர்களே! உங்களுக்கு அழிவு வந்துவிட்டது. வீரன் ராமனும் வீரன் லக்ஷ்மணனும் ராஜா சுக்ரீவனும் என்னை அனுப்பியிருக்கிறார்கள். பகைவர்களை நாசம் செய்ய நான் வந்திருக்கிறேன். ராக்ஷசர்களே! வாருங்கள்! ஆயிரம் ராவணர்களும் வரலாம். வதம் செய்ய நிற்கிறேன். சீதையைத் தலைவணங்கிப் பணிந்து

ஆசி பெற்றேன். உங்கள் நகரத்தை இப்போது அழிக்கப் போகிறேன்!'' என்று லங்கை நடுங்கும்படி கர்ஜித் தான்.

வந்து தாக்கின அத்தனை கிங்கரர் களும் மாண்டார்கள். ராவணனுக்குச் செய்தி எட்டியதும் அவனுடைய கண்கள் பயங்கரமாக விரிந்தன.

"என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?'' என்று கூறி விட்டு, உடனே நிகரற்ற வீர னை பிரஹஸ்தனுடைய மகனைக் கூப்பிட்டு, "போய் இந்த வானரத் தின் கொட்டத்தை அடக்கி விட்டு வா!'' என்று உத்தர விட்டான்.

பிரஹஸ்தனுடைய குமாரன் ஜம்பு மாலி என்னும் வீர ராக்ஷசன் கவசம் பூண்டு ஆயுதங்கள் எடுத்துக் கொண்டு அலங்காரம் செய்து கொண்டு வந்து சேருவதற்குக் கொஞ்சம் தாமத மாயிற்று. அது வரையில் ஹனுமான் சும்மா இருக்கவில்லை. பக்கத்தில் ஒரு பெரிய மண்டபத்தைக் கண்டு அதன் மேல் ஏறி நின்றான். மேலே வானத் தில் இரண்டாவது சூரியன் உதித் தாற் போல் பிரகாசித்தான். தன் உடலை இன்னும் பெருக்கிக் கொண்டு ஆகாயத்தில் ஒரு பொன் மயமான மலைத் தொடரைப் போல் விளங்கி னான். அவன் போட்ட கர்ஜனை லங்கா நகரத்தில் எட்டுத் திசைகளிலும் எதி ரொலி கிளம்பி எங்கும் நிரம்பிற்று. அரக்கர்களின் உள்ளம் நடுங்கிற்று.

அவன் ஏறிய அந்த மண்டபத்துக் காவலாளிகள் 'இது வென்ன! பெருங் குரங்கு ஒன்று வந்து நம் தோட் டத்தை நாசமாக்குகிறதே!' என்று வெளியேறி ஹனுமானை எதிர்க்கப் பார்த்தார்கள்.

"ராமன் வாழ்க! வாழ்க லக்ஷ்ம ணன்! ராஜா சுக்ரீவன் வாழ்க! கோசலேந்திரனுடைய தூதன் நான். லங்கையை அழிக்க வந்திருக்கிறேன். ஹனுமான் என்கிற வாயு புத்திரன். பகைவர்கள் கூட்டத்தை நிர்மூலம் செய்ய வந்திருக்கிறேன். ஜானகியை வணங்கி ஆசிபெற்று நான் லங்கையை அழச் செய்ய வந்திருக்கிறேன். ஆயிரம் ராவணர்களை வெல்லும் பலம் பெற்ற வன். மலைப் பாறைகளும் மரங்களும் பற்றி எறிந்து அரக்கர் கூட்டத்தை அழிப்பவன், வந்திருக்கிறேன்."

இவ்வாறு இலங்கையிலுள்ள அரக்கி களின் ஈரல்கள் துடிக்கும்படி கர்ஜித் தான்.

உடனே அந்தக் கோயில் காவ லாளிகள் பற்பல ஆயுதங்களைக் கொண்டு அவனைப் பலமாகத் தாக்கி னார்கள். ஹனுமான் குதித்து அந்தக் கோயிலின் பெருங் கம்பம் ஒன்றைப் பிடுங்கி எடுத்து எமனைப் போல் நின்றான். தங்கப் பூண்களால் அலங் கரிக்கப்பட்ட அந்தப் பெருந் தூணைச் சுழற்றிச் சுழற்றி ஹனுமான் அவர்க ளுடைய பாய்ச்சலைத் தடுத்து அவர் களையும் வதம் செய்தான். அந்தக் கற் தூணை எடுத்ததும் மண்டபம் கீழே விழுந்தது. ஹனுமான் தூணைச் சுழற் றிச் சுழற்றி அடித்த வேகத்தினால் அது இங்கும் அங்கும் தாக்கி நெருப்பு கிளம்பிற்று.

"என்னைக் காட்டிலும் பலமுள்ள வானரர்கள் சுக்ரீவன் தலைமையில் வரப் போகிறார்கள். உங்களையும் உங்கள் மன்னனையும் உங்கள் நகரத் தையும் அழித்து நிர்மூலமாக்குவதற்கு வரப் போகிறார்கள். இக்ஷ்வாகு நாத னுடைய பகைமையை உங்கள் அரசன் சம்பாதித்துக் கொண்டான் அல்லவா? ஒழிந்தது லங்கை, ஒழிந்தீர்கள் அரக் கர்காள்! ஒழிந்தான் ராவணன்!'' என்று கர்ஜித்தான்.

• • •

பிரஹஸ்தன் மகன் ஜம்புமாலியும் வந்து சேர்ந்தான். விரிந்த பெருங் கண் களும் பயங்கர கோரப் பற்களும் ரத்தம் போல் சிவந்த ஆடையும் காதில் குண்டலங்களும் கையில் வில் லும் கழுத்தில் மாலையும் இடுப்பில் கத்தியுமாக, இடியோசை செய்யும் தேரில் ஏறி வந்தான்.

பெருங் கோவேறு கழுதைகள் பூட்டிய தேரைக் கண்டான் ஹனு மான். அவனும் ஆயத்தமானான்.

தேரினின்று ஜம்புமாலி வில்லை வளைத்து மாருதி பேரில் அம்புகள் எய்தான். அம்பு மாருதியின் முகத்தில் தைத்து ரத்தம் வழிந்தது. அது ஹனு மானுடைய முகத்தை இருமடங்கு

அழகுறச் செய்தது. ஒரு செந்தாமரைப் பூ திடீர் என்று ஆகாயத்தில் மலர்ந்து விரிந்தது போல் காணப்பட்டது. அடி பட்ட மாருதிக்குக் கோபம் வளர்ந்து பெருகிற்று. அருகில் இருந்த ஒரு பெரிய பாறாங்கல்லை எடுத்துத் தேரின் மேல் விசினான். பிறகு ஒரு ஆச்சா மரத்தைப் பிடுங்கி எடுத்து அதைச் சுழற்றி ஜம்புமாலியின் மேல் எறிந்தான். பிறகு மண்டபத்திலிருந்து பிடுங்கி எடுத்த ஒரு இரும்புத் தடியை வேகமாகச் சுழற்றித் தேரின்மேல் எறிந்தான். தேர் இருந்த இடம் தெரியாமல் பொடியாய்ப் போயிற்று. ஜம்புமாலியின் பெருந் தேகம் நசுக்கப்பட்டு கை, கால், தலை ஏதும் உருப்படி தெரியாமல் எல்லாம் பிண்டமாய்ப்போயிற்று.

• • •

யுத்தத்தின் முடிவை ராவணனுக்குத் தெரியப் படுத்தினார்கள். அவன் வியப்படைந்து, "இது என்ன புதிதாக இருக்கிறது? இது மிருகமல்ல, வானரமுமல்ல. இது என் பழைய பகைவர்களாகிய தேவர்களின் வேலை. ஒரு புதுப் பிராணியை உண்டாக்கி அனுப்பியிருக்கிறார்கள். இதைக் கட்டாயம் பிடித்து என் முன் கொண்டு வர வேண்டும்" என்று பெரும் வீரர்களையும் அவர்களுக்குத் துணையாகப் பெரும் சேனையுடன் அனுப்பினான்.

ராக்ஷச வீரர்கள் தேரும் படைகளுமாகச் சென்றார்கள். மதில் வாயில் மேல் நின்று அட்டகாசம் பண்ணிக் கொண்டிருந்த ஹனுமானைப் பலமாகத் தாக்கினார்கள். அவனோ வஜ்ர தேகம் பெற்ற வாயு புத்திரன். எதையும் பொருட் படுத்தவில்லை. உடம்பில் காயம் பட்டு ரத்தம் பெருகப் பெருக அவன் கோபமும் அதனுடன் அவன் உடலும் வளர்ந்து வளர்ந்து அனைவரும் நடுங்கும்படியாக ஆகாயத்தில் கிளம்பிக் கிளம்பி, வந்த வீரர்களையெல்லாம் முழுக் குன்றுகளும் முழு மரங்களும் எடுத்து வீசிக் கொலை செய்தான்.

திடீர் என்று தேர்களின் மேல் குதித்து அவற்றைப் பொடியாக்கினான். வந்த பெரும் வீரர்களையெல்லாம் வதம் செய்தான். படையாட்கள் பயந்து ஓடினார்கள். வந்தவர்கள் அனைவரையும் கொன்றும் துரத்தியடித்தும், லங்கா நகரத்து அரக்கர்கள் நடுங்கக் கர்ஜித்து விட்டு மறுபடியும் மதில் வாயிலின் கற் கூண்டின் மேல் உட்கார்ந்தான்.

• • •

தன் பெரும் படைகளின் தோல்வியையும் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பிய ஐந்து சேனாதிபதிகளின் வதத்தையும் அறிந்து ராவணன் இப்போது உண்மையில் பயந்தான்.

'இந்தத் தனி வானரம் இவ்வளவு பலமும் பராக்கிரமமும் கொண்டு என் வீரர்களை அழித்தது சாதாரண நிகழ்ச்சியல்ல. ஏதோ தேவர்களின் சூழ்ச்சியாகக் காணப்படுகிறது' என்று கவலைப் பட்டான். ஆயினும் தன் கவலையை வெளிக்குக் காட்டாமல் சிரித்தும் பரிகசித்துமே வந்தான்.

தன் சபையிலிருந்தவர்களைச் சுற்றிப் பார்த்தான். தன் மகன் அக்ஷன் மிக உற்சாகமாக முன் நின்றான். யுத்தத்தில் மனம் கொண்டு நின்ற தன் வீர மகனைப் பார்த்து அவனை உடனே ஹனுமானிடம் போகச் சொன்னான்.

இளஞ் சூரிய பிம்பத்தைப் போல் ஜொலித்த தங்க மயத் தேரின் மேல் எல்லா ஆயுதங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு அக்ஷன் சென்றான்.

ஈஸ்டர்ன் ஷிப்பிங் கார்ப்பொரேஷனைச் சேர்ந்த ஸ்ரீ வி. ஹனுமந்தராவ் அவர்களின் செல்வப் புதல்வி **லக்ஷ்மிக்கும், ஸ்ரீ கே. எஸ். அனந்தகிருஷ்ணன்** அவர்களுக்கும் சமீபத்தில் பம்பாயில் திருமணம் வெகு சிறப்பாக நடந்தேறியது. **வாழ்க, மணமக்கள்!**

ராஜாஜியுடன் இரண்டு நாள்

எஸ்.வி.எஸ்.

திருத்துறைப் பூண்டியில் மூன்ருவது சர்வோதய சம்மேளனம் நடக்கப் போகிறது, அதற்குத் தலைமை தாங்க ராஜாஜி போகிருர்கள் என்றும், மாயூரத்தில் இறங்கித் தர்மபுரம் சென்று அங்கு திருநெறி மன்றத்தை ராஜாஜி திறந்து வைக்கப் போகிருர்கள் என்றும் அறிந்தேன். இவ்விரு நிகழ்ச்சிகளுக்கும் ராஜாஜியுடன் செல்லும் அரிய வாய்ப்பு எனக்கு ஏற்பட்டது.

• • •

ஜூன் 3ம் தேதி இரவு திருவனந்தபுரம் பாஸஞ்சரில் புறப்பட்டோம். மறுநாள் விடியற் காலை நாங்கள் மாயூரம் அடைந்து விட்டோம். சென்னையில் தருமபுர ஆதீன பிரசார ஆலயத்தின் தலைவராகப் பணியாற்றும் திரு சோமசுந்தரத் தம்பிரான் அவர்களும், ஆதீனத்தைச் சேர்ந்த மற்றச் சிலரும் மாயூரம் ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு வந்திருந்து ராஜாஜிக்கு மாலையிட்டு வரவேற்று உபசரித்தனர்.

தருமபுர ஆதீனத்தைச் சேர்ந்த ஒரு அம்பாள் சன்னதி யிருக்கிறது. இந்த அம்பாள் துர்க்கையின் அம்சமும் மகாலட்சுமியின் அம்சமும் பெற்றதாகும். எந்தக் காரியமும் அம்பிகையை வழிபட்ட பிறகே தொடங்குவார்களாம். அந்தச் சம்பிரதாயப்படி, மேளவாத்திய கோஷங்களுடனும், கஜேந்திரக் குட்டி முன்னே நடக்க ராஜாஜியை அழைத்துச் சென்ருர்கள். மகா சந்நிதானம் அவர்கள் நெல், ஏலக்காய், கிராம்பு முதலியவைகளால் வெகு அலங்காரமாகச் செய்யப்பட்ட மாலையை அணிவித்தார்கள். பின்னர் ராஜாஜி மன்றத்தைத் திறந்து வைத்தார்கள்.

ஆகா! அந்த மண்டபந்தான் எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது! அதன் ஒருபுறம் குளம் இருக்கிறது. அதிலிருந்து எப்பொழுதும் சிலு சிலுவென்ரே குளு குளுவென்ரே காற்று வீசும். அழகான மேடை. எல்லா நவீன வசதிகளும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. நூற்றுக் கணக்கான மக்கள் சௌகரியமாக உட்காரக் கூடிய மண்டபம்.

இந்த மண்டபத்தின் மேடை அழகாக அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தது. அந்த மேடையின் ஒரு புறம் மகா சந்நிதானம் அவர்களும், மற்ருெரு புறம் ராஜாஜி அவர்களும் வீற்றிருந்தனர்.

தேவாரப் பாசுரங்களை இனிய பண்ணில் தருமபுரம் திரு சுவாமிநாதன் அழகாகப் பாட விழா ஆரம்பமாயிற்று.

மகா சந்நிதானம் அவர்கள் ராஜாஜி அவர்களுக்குப் பொன்னுடை போர்த்திக் கௌரவித்து விட்டு, ரத்தினச் சுருக்கமான மொழிகளில் ராஜாஜி அங்கு வந்த அந்த நாள் மிகப் புனிதமான நாள் என்றும், ஆத்மீகத்தைப் பேண வேண்டும், பக்தியையும் சமயங்களையும் போற்ற வேண்டும், பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டும், 'தெய்வம் உண்டென்று தானறிதல் வேண்டும்' என்றும் சமயம் வாய்த்த போதெல்லாம் ராஜாஜி கூறுவதைப் பாராட்டினர்கள்.

பிறகு ஸ்ரீ சோமசுந்தரத் தம்பிரான் அவர்கள் தருமபுர ஆதீன மடாலயத்தின் சார்பில் ஒரு வரவேற்புரை வாசித்தளித்தார். அதில் ஒரு பகுதியைப் பாருங்கள் :

" அரசியலில் தலைமை; ஆனல் வாழ்க்கையில் எளிமை. எழுத்தில் மலரின் மென்மை; ஆனல் கருத்திலே மலையின் மேன்மை. ஆஸ்திக உணர்ச்சி. தார்மிக சிந்தனை. காந்திய தத்துவத்துக்கே எடுத்துக் காட்டான வாழ்வு; உலக நன்மைக்கு வழிகாட்டும் உறுதியான மனம். இத்தனையும், இதைப் போல இன்னும் பலவும் சேர்ந்து உருவெடுத்த பெரியோய் வாழ்க! வருக என வரவேற்கின்ரோம்."

திருநெறிமன்றத் திறப்பு விழா

தருமபுர ஆதீனத்தில் திருநெறிய தெய்வத் தமிழ் மன்றத் திறப்பு விழாவில் மகா சன்னிதானம் அவர்கள் ராஜாஜிக்குப் பொன்னுடை போர்த்தி இரண்டாம் திருமுறையை அன்பளிப்பாக வழங்குகிறார்.

மன்றத்தில் மக்கள் கூடியிருந்து ராஜாஜியின் சொற்பொழிவை ஆர்வத்தோடு கேட்கின்றனர்.

ராஜாஜி திறப்பு விழா நடத்தியதைக் குறிக்கும் சலவைக் கல். ராஜாஜிக்கு நெல், கிராம்பு, ஏலக்காய் முதலியவைகளால் கட்டப்பட்ட அழகிய மாலையை மகா சன்னிதானம் அணிவித்தார்.

மகா சன்னிதானம் ராஜாஜிக்குப் பழங்கள் அளித்து உபசரித்தார்.

போட்டோ: கணேஷ்

1. சம்மேளனத் திறப்பாளர் திரு தீரேந்திர மஜும்தாரும் ராஜாஜியும். 2. குன்னியூர் நாராயணசாமி அய்யர் நில தானம் வழங்குகிறார். 3. துளசி ஐயா வாண்டையார் நிலதானம் புரிகிறார். 4. திருத்துறைப்பூண்டி நிர்மாண ஊழியர்கள் காந்தி மண்டப நிதிக்கு ஒரு பண முடிப்பை ராஜாஜியிடம் கொடுத்தனர். 5. ராஜாஜி நிலதானப் பத்திரத்தில் கையெழுத்திடுகிறார். 6. சர்தார் வேத ரத்தினம். 7. பிரதிநிதிகளும் பொதுமக்களும்.

தருமபுரம் ஆதீனத்தைச் சேர்ந்த கல்லூரியின் தலைவர் திரு வீ. இராமலிங்கம் அவர்கள் விழாவுக்கு வந்திருந்த வாழ்த்துச் செய்திகளைப் படித்தார்.

பின்னர், திருமீனாட்சிசுந்தரனார் தமது கணீர் என்ற குரலில் மகா சந்நிதானம் அவர்கள் இம்மன்றம் யாவருக்கும் பொது என்று கூறிய பெருந்தகைமையை வியந்து பாராட்டினார்.

"நான் இது வரை எந்த மடத்துக்கும் போனதில்லை. முதல் தடவையாக இன்றுதான் நான் மடத்துக்குள் அடியெடுத்து வைக்கிறேன். இதுகாறும் நான் போகாமைக்குக் காரணம் இந்தப் புனிதமான இடங்களில் அடியெடுத்து வைக்க எனக்கு என்ன தகுதியிருக்கிறது! ஒன்றுமில்லை. அதனால்தான் நான் எங்கும் வந்ததில்லை" என்று தகுந்த அவையடக்கத்துடன் ராஜாஜி தமது திறப்பு விழாப் பேருரையைத் தொடங்கினார்!

"இந்த மன்றத்தை நான் திறந்து வைத்ததாக எண்ணிக் கொண்டிருப்பீர்கள். ஆனால் இந்த மன்றம், எனக்கு வாசித்தளிக்கப்பட்ட வரவேற்புரையில் 'திருவருளால் அமைக்கப் பெற்றது' என்று பிரகடனிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதேமாதிரி இம் மன்றம் திருவருளால் திறந்தும் வைக்கப்பட்டது என்று கொள்ள வேண்டும். எங்கும் ஈசன் இருக்கிறான்; அவன் தான் எல்லாவற்றையும் இயக்குகிறான். அவன் தான் இம் மன்றத்தைக் கட்டினான். அவன் தான் திறந்து வைத்தான். நாம் அவன் கைக் கருவிகளே.

சமீபத்தில் ஓர் ஆங்கிலக் கவிஞரின் பாடலைப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அவர் இந்த உண்மையைச் சொல்லி முடிப்பதற்குள் திணறித் திண்டாடிப் போயிருக்கிறார். ஆனால் நம் முன்னோர்கள் எப்படியோ அவ்வளவு விஷயங்களும் அடங்கும்படியாகப் பாடி விட்டுப் போயிருக்கிறார்கள். அவைகளை இன்று படித்தாலும் நமக்குங் கூட உள்ளம் மலர்ந்த பக்தி புண்டாகத்தான் செய்கிறது.

சிலர் பக்தி வேறு, ஞானம் வேறு என்று குழப்பிப் பேசுகிறார்கள். புஷ்பம், காயாகி, கனியாகிறது. அம்மாதிரியே ஞானம் என்ற மலர் பக்தி என்ற கனியாகிறது. ஞானத்தின் பயன் பக்தி.

'கடவுள் எல்லாவற்றிலும் இருக்கிறார்' என்று சொல்லுகிறோம். கூடவே சந்தேகம் எழுகிறது. இது பகுத்தறிவின் பயன். இப்படிச் சந்தேகப்படும் பழக்கம் இன்று நேற்று ஏற்பட்டதல்ல. ஹிரண்யன் சந்தேகப் பட்டான். பிரகலாதன் காண்பித்தான். அவன் சந்தேகமும் தீர்ந்தது; ஆனால் ஆளும் தீர்ந்தான்.

இப்படி அடிக்கடி சந்தேகப்படுபவர்கள் வருவார்கள் என்று தெரிந்தே பக்தியையும் சமயத்தையும் வளர்க்கும் ஸ்தாபனங்களாகக் கோயில்களையும் மடாலயங்களையும் பெரியோர்கள் ஏற்படுத்தினார்கள். அடிக்கடி சந்தேகம் ஏற்பட்டுக் குழம்பும் மனத்தில் திண்மையாகக் கடவுள் உண்மை நிலைக்க வேண்டும் என்று நம் முன்னோர்கள் கருங்கல்லால் தெய்வங்களை வடித்து மனசில் கல்லெனப் பதித்துக் கொள்ள வழிவகை செய்தார்கள். கோயில்களுக்குச் சென்று வழிபாடு முறைகளை நடத்தி வந்தால்தான் உள்ளத்தில் பக்தியும் சீலமும் வளரும். அனைத்திலும் உள்ள ஈசன் இந்தக் கல் விக்கிரகங்களிலும் இருக்கிறான். நிச்சயமாக இருக்கிறான்.

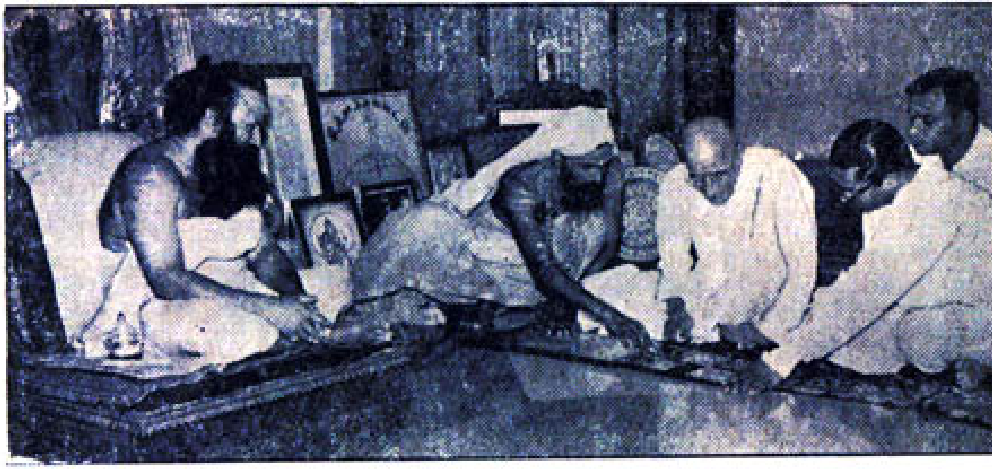
ஆனால் இப்பொழுது அறத்துக் கென்று தனி ஸ்தாபனங்கள் எதற்கு? சீலம் வேறு வாழ்க்கை வேறு அல்லவே! ஒன்றாகக் கலந்து நடத்தித் தரும ஸ்தாபனங்களைக் கலைத்து விடுவது நல்லதல்லவா? மடாலயங்களைப் பள்ளிக்கூடங்களாகவும் கோயில்களை ஆஸ்பத்திரிகளாகவும் ஆக்கி விடலாமே என்று சிலர் பேசுகிறார்கள்.

திருநெறி மன்றத் திறப்பு விழாச் சொற்பொழிவு நடைபெறுகிறது. ராஜாஜியின் ஹாஸ்யத்தை மகா சந்நிதானம் அவர்களும் தம்பிரான்களும் அநுபவிக்கிறார்கள்.

இப்படிச் செய்தால் என்ன ஆகும் தெரியுமா! அடுப்பில் நெருப்பும் மேலிருக்கும் பாத்திரமும் தனித்தனியாக இருந்தால் தான் அடுப்பின் நெருப்பினால் பாத்திரத்தில் சூடேறிப் பாத்திரத்துக் குள்ளிருக்கும் அரிசி வெந்து சோறாகும். பானையிலுள்ள ஜலமும், அடுப்பிலுள்ள விறகும் நெருப்பும் எல்லாம் ஒன்றானால் அடுப்பு அணைந்து போகும். ஜலம் கொதிக்காது. சோறு வேகாது. அதைப் போலத் தான் ஆகும்.

இந்த தர்ம நிலையங்களில் சிலருடைய தவறுகள் இருக்கலாம். அவற்றிற்காக இந்த ஸ்தாபனங்களே தவறு என்று சொல்லி 'இவற்றை நிறுத்திவிடக் கூடாது. அடுப்பில் தீப்பற்றி நன்றாக எரிந்து கொண்டிருந்தால் அடுப்பில் எந்தப் பச்சைக் கட்டையும் போட்டுச் சமாளித்துக்

தமது திருக்கேதார யாத்திரைப் புகைப்படங்களை, ராஜாஜியிடம் காண்பித்து மகிழ்கிறார் மகா சந்நிதானம் அவர்கள்.

கொள்ளலாம். அடுப்பைப் போல் கோயிலும் மடமும். அடுப்பு சரியாக எரிந்து கொண்டிருந்தால் சமூகத்தின் நிலைமை சரியாகத் திருந்தி வரும்'' என்றார் ராஜாஜி.

அது மட்டுமன்றி ''உலகம் முழுவதும் ஒரு புது தெய்வ பக்தி உணர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது. மேனாட்டு ஆசிரியர்கள் அனைவரும் இப்போது எந்த விஷயத்தைப் பற்றி எழுதினாலும் கடைசியில் கடவுள் பக்தியில்தான் முடிக்கிறார்கள். மேனாட்டில் விஞ்ஞானம் வளர்ந்திருக்கிறது. விஞ்ஞான வளர்ச்சியின் முடிவு தெய்வ பக்தி.

''ஆகவே இனி நாம் செய்ய வேண்டியது என்ன வென்றால் நாம் மறந்து விட்ட தருமத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும். தின்னைப் பேச்சிலும் மற்றப் பேச்சிலும் தருமம், கடவுள் என்று கலந்து பேசப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும்!'' என்று ராஜாஜி தமது பேருரையை முடித்துக் கொண்டார்.

வித்வான் திரு சோமசுந்தரத் தம்பிரான் நன்றி கூற விழா இனிது முடிந்தது. திருத்துறைப் பூண்டி சர்வோதய சம்மேளனத்துக்குப் புறப்பட்டோம்!

* * *

திருத்துறைப்பூண்டியில் நாங்கள் தங்கியிருந்த இடத்திலிருந்து மூன்றாவது தமிழ் சர்வோதய சம்மேளனம் நடந்த இடத்துக்குப் புறப்பட்டுச் சென்று கொண்டிருந்தபோது, வழியில் மஜூம்தாரிடம் ''என்னைப் போய் பூதானத்தைப் பற்றிப் பேசச் சொல்லுகிறார்கள். அதற்குப் பதில் பி. வி. ஜி. யைப் பற்றிப் பேசச் சொன்னால் நன்றாக இருக்கும். என் உள்ளம் பூராவும் இப்பொழுது பி. வி. ஜி. க்கு ஆட்சேபணைதான் நிரம்பியிருக்கிறது'' என்றார் ராஜாஜி.

இந்த இரண்டுநாள் மகாநாட்டுக்குத் தமிழ் நாட்டின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் பிரதிநிதிகள் வந்திருந்தார்கள். தமிழ் ஜில்லாக்களில் ஆங்காங்கு கால்நடை யாத்திரை சென்று கிராமந்தோறும் பிரசாரம் புரிந்து பூமிதான வேலை செய்து வருபவர்கள் பலர் வந்திருந்தார்கள். இவர்கள் யாவரும் ராஜாஜி தலைமை தாங்கும் மகாநாடு மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்ற உணர்ச்சியோடு கூடியிருந்தார்கள்.

இந்தத் தொண்டர்கள் அனைவரும் ராஜாஜியின் தலைமையையும் அவருடைய பொன்னுரைகளையும் ஏன் அவ்வளவு முக்கியமாக மதிக்கிறார்கள்! காரணம் ராஜாஜியும் தங்களைப் போல் ஒரு நிர்மாண ஊழியராக இருந்ததுதான்.

மகாத்மா காந்தி அடிகள் கதர் பிரசாரம், மதுவிலக்குப் பிரசாரம் தொடங்கிய காலத்தில், ராஜாஜி ரயில்வே ஸ்டேஷனை விட்டுப் பதினாறு மைல் தூரத்தில், தந்தி தபால் ஒன்றும் எட்ட முடியாத கிராமத்தில் அமர்ந்து மேற்கண்ட நிர்மாண வேலைகளை முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் வெற்றிகரமாகச் செய்து காட்டிய பெரியார். ஆகவே அவர் வாக்குக்குத் தனி மதிப்பு இருக்கத்தானே செய்யும்.

அன்றையப் பிற்பகல் விழா, தொடங்கும் போது ராஜாஜியை வரவேற்றுப் பேசிய சர்தார் வேதரத்தினம் அவர்கள் மிக உருக்கமாகப் பேசினார். ராஜாஜியின் அரசியல்தொண்டையும் தனிப்பெரும் மேதா விலாசத்தையும் பல நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துக் கூறி விளக்கினார்.

ஒரு முறை மகாத்மாஜி அவர்கள் நோய்ப் படுக்கையிலிருந்த போது டாக்டர்கள் யாரையும் காந்தி மகானைப் பார்க்க விடவில்லை. ஆனால் ராஜாஜி பார்க்க விரும்புவதாக டாக்டர்கள் மகாத்மாஜியிடம் சொல்லவே, மகாத்மா காந்தி அடிகள், ''அவருடைய சந்திப்பு எனக்கு ஔஷதமாக இருக்கும். தயவுசெய்து உடனே அவரை அனுப்பி வையுங்கள்!'' என்றார்.

இத்தகைய மகானைப் பற்றி வினோபா அடிகள் 'மகரிஷி ராஜாஜி' என்று குறிப்பிட்டதையும் நினைவு கூர்ந்தார் சர்தார் வேதரத்தினம்.

இப்படிப் பேசிக் கொண்டு வந்தபோது சர்தார் வேதரத்தினம் அவர்கள் கண்கள் பன்முறை பனித்து விட்டன!

''......இந்த சம்மேளனத்தில் தலைமை வகிக்கும் பொறுப்பை ஸ்ரீ ராஜாஜி அவர்கள் ஏற்றிருப்பது மிகவும் மகிழ்ச்சிக்குரிய விஷயம். அவர் தர்மத்தைக் கடைப்பிடிப்பவர். பக்திமான், அனுபவம் நிறைந்தவர். எந்த ஒரு

காரியத்துக்கு அவரை யொத்த பெரியவருடைய ஆசி கிடைக்கிறதோ அது கீர்த்தி பெற்றுவி விட்டது.

"தமிழ் நாட்டின்மீது எனக்கு மிகுந்த நம்பிக்கை யிருக்கிறது. நான் படித்த சில தமிழ் இலக்கியங்களின் மூலம் என் இதயத்தில் பூமிதான வேலை தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்கு எல்லா வகையிலும் உகந்தது என்று நிச்சயம் ஏற்பட்டிருக்கிறது" என்று வினோபா அடிகள் அனுப்பியிருந்த வாழ்த்துச் செய்தியைக் கணீர் என்ற குரலில் ஸ்ரீ டி. கே. சீனிவாசய்யர் வாசித்தார். அப்போது கேட்டவர்கள் உள்ளங்கள் எல்லாம் பெருமிதத்தால் விம்மியது என்று கூறினால் சற்றும் மிகைபடக் கூறியதாகாது.

"இந்தக் காலத்தில் கடவுளே நேரில் வந்து 'நான் தான் கடவுள்' என்று கூறினால் நம்பமாட்டோம். ஆயினும் சிலர் ஆண்டவனுடைய அவதாரமே என்பது நிச்சயம். அப்படிப்பட்டவர்களில் ஒருவர் வினோபா அடிகள். சுதந்திரம் அடைந்துவிட்ட நாம் சந்தோஷமாக வாழப் பூமி ஊர்ப் பொதுச் சொத்தாக வேண்டும் என்று கருதி வினோபா இரக்க வழியில், கருணை மார்க்கத்தில் நிலம் படைத்தவர்கள் மனத்தை மாற்றி அவர்கள் பற்றுதலை விடச் செய்து வருகிறார். ஆனால் வினோபாஜி வெறும் செய்கை வீரர் மட்டுமல்ல. அறிவுக் கூர்மையும் பெற்றவர். அவர் கடவுளின் அவதாரம்!"

இவ்வாறு அன்று சுமார் ஒரு மணி நேரம் ராஜாஜி பேசினார்.

இந்தப் பூதான இயக்கம் எல்லா இயக்கத்தைப் போன்றதல்ல. இரக்கம் என்பதே இயக்கமாகி விட்டது என்பதைத் தெளிவாகக் கூறினார்.

"பணம் சம்பாதிப்பதில் சந்தோஷம் இருக்கிறது. பிறகு அதைக் கருணையினால் உந்தப்பட்டுக் கொடுப்பதில் தான் இன்பம் இருக்கிறது. இந்த உண்மையை உணர்த்துவது தான் பூமிதானம். இதை ஒரு ஸ்தாபனமாக்கி விடக் கூடாது. ஸ்தாபனமாக இயங்க ஆரம்பித்தவுடன் அதன் இலட்சியம் போய் விடுகிறது. கட்சிப் பூசல் நுழைந்து விடுகிறது. சர்க்காரில் சட்டம் போட்டு வரி எடுத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். ஜமீன் ஒழிப்புச் சட்டம் வந்தது. ஜமீன்தார்கள் மிகவும் மனக் கஷ்டத்தோடு நிலத்தைக் கொடுத்தார்கள். ஆனால் ராஜாக்கள் தாமாகவே தமது சமஸ்தானங்களைக் கொடுத்து விட்டார்கள். அதில் அவர்கள் சந்தோஷமாக இன்றும் இருக்கிறார்கள். ஆகவே தானம் கொடுப்பதில் சந்தோஷம் இருக்கிறது! இதுவே பூதான இயக்கம்!"

சமீபத்தில் வேதாரண்யத்தில் கன்யா குருகுலத்தில் அன்னபூர்ணாலயத்தை ராஜாஜி திறந்து வைத்தார். அப்போது வேதரத்தினம் கஸ்தூரி பா கன்யா குருகுலத்துக்கு ஐந்து ஏக்கர் நிலம் தானமாக வழங்கினார். இப்படி ஓரளவு தானம் கொடுத்துப் பழக்கமாகி விட்ட சர்தார் வேதரத்தினம் இவ் வைபவத்தின் போது மறுபடியும் ஐந்து ஏக்கர் பூமி தானம் செய்திருக்கிறார். இதைப் பார்க்கும்போது சர்தார் வேதரத்தினம் குறளாசிரியர் கூறிய 'ஈத்துவக்கும் இன்பம்' பரிபூரணமாக உணர்ந்தவர் என்பது தெரிந்தது.

ஆனால் குன்னியூர் டி. நாராயணசாமி அய்யர் அவர்களின் ஈகை ஓரே அடியாகப் பிரமிக்கச் செய்து விட்டது. முதலில் அவர் 33½ ஏக்கர் பூமிதானம் செய்தார். முதல் நாள் விழா முடிவதற்குள் இன்னும் கொஞ்சம் ஏக்கர் நிலம் தானம் செய்ய விரும்புவதாக அறிவித்தார். மறுநாள் ஸ்ரீ நாராயணசாமி அய்யர் அவர்கள் கிராமத்தைச் சேர்ந்த அறுபது குடியானவர்கள் சம்மேளனத்தில் நிலம் கேட்கப் புறப்பட்டு வந்து விட்டார்கள். இதைப் பார்த்த திரு நாராயணசாமி அய்யர் அவர்கள் அத்தனை பேருக்கும் தாமே நிலதானம் கொடுப்பதாக வாக்களித்து விட்டார். இந்தப் பெருங் கொடையை என்னவென்று சொல்ல!

இவர்கள் தவிர இளம் மிராசுதாரரான பூண்டி துளசி ஐயா வாண்டையார் 13½ ஏக்கர் நன் செய் நிலத்தைத் தானம் புரிந்தார்.

திரு ஜி. சுந்தரராஜ வன்னியர் இரண்டு ஏக்கர் வழங்கினார். திரு சி. க. சுப்பையா பிள்ளை ஐந்து ஏக்கர் வழங்கினார்.

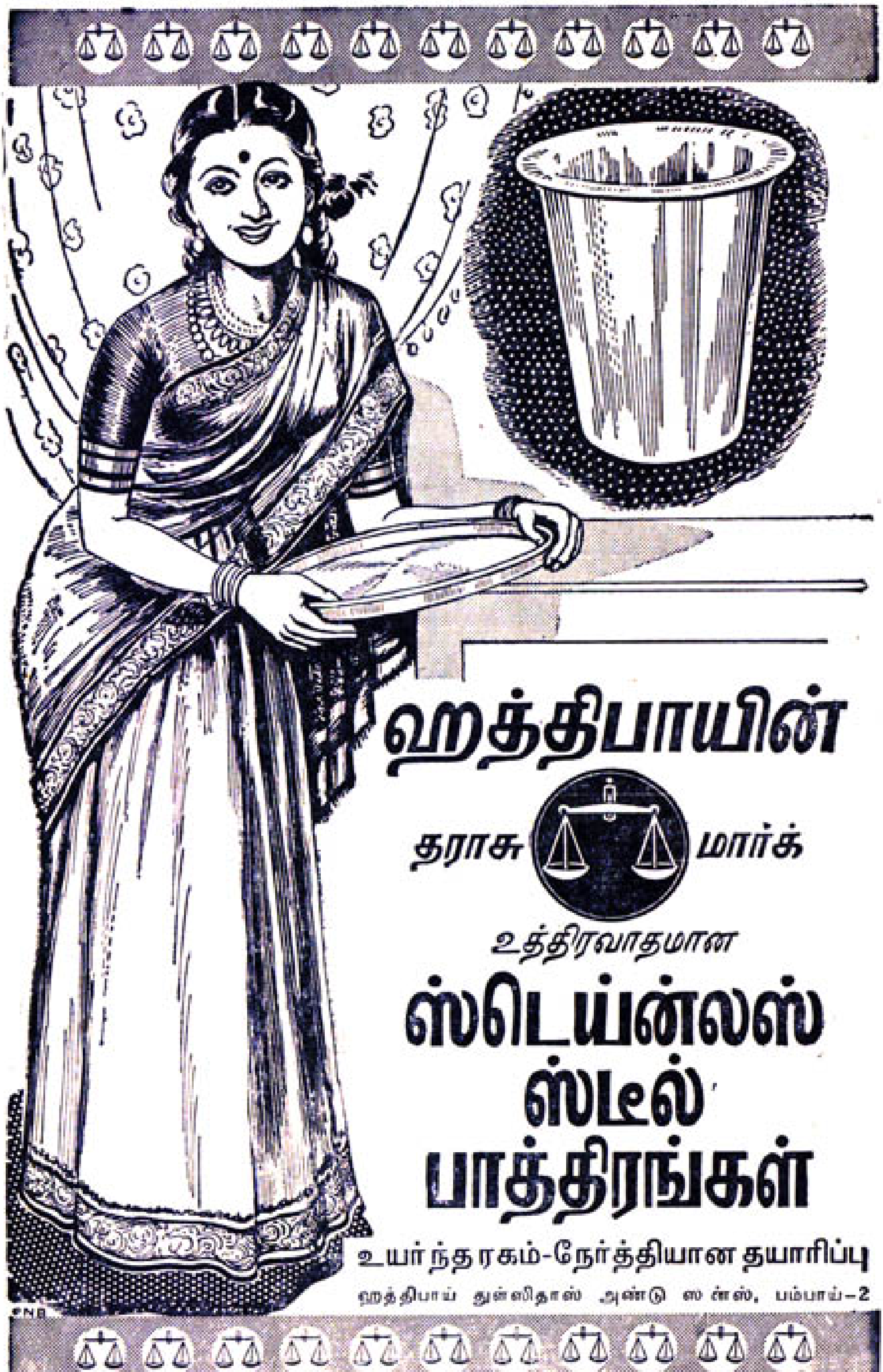
இவர்கள் வழங்கிய நிலங்கள் உழவர்களுக்குப் பிரித்து வழங்கப்பட்டது. சுமார் நூறு பேருக்கு மேல் ஏழை விவசாயிகள் உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சியும் நன்றியும் பொங்க நிலம் பெற்ற சாசனப் பத்திரங்களை மேடைக்கு வந்து கொடையளித்தவர்கள் கையால் வாங்கிச் சென்றனர்.

இந்தக் காட்சியைப் பார்த்து ராஜாஜி ரொம்பவும் மகிழ்ந்தார். அந்த மகிழ்ச்சியைத் தமக்கே உரிய முறையில் ராஜாஜி உள்ளங் கரைந்து போய்ப் பின்வருமாறு கூறினார்.

"இன்று நம் கண் முன்னால் நடந்த நிகழ்ச்சியை அதாவது, எவ்விதக் கட்டாயமும் இல்லாமல் நிலத்தை தானமாக வழங்குகிற இந்தக் காட்சியைச் சொன்னால் நம் முன்னோர்கள் நம்ப மாட்டார்கள். என் தகப்பனார் நம்பமாட்டார், என் பாட்டனார் நம்ப மாட்டார். ஏன் நானே இந்த ஆனந்தக் காட்சியைப் பார்க்கவில்லையென்றால் நம்பியிருக்க மாட்டேன். இந்த அரிய வாய்ப்பை, அதாவது கொடுப்பவர்கள் முகத்தில் மகிழ்ச்சியையும் வாங்கிக் கொள்பவர்கள் முகத்தில் மகிழ்ச்சியையும் காணும் பேறு நான் பெற்றேன்" என்றார்.

பூதான இயக்கத்தின் அடிப்படைத் தத்துவத்தை இன்னும் விரிவாக விளக்கி, ஹரிஜனத் தொண்டு, கதர் தொண்டு முதலிய வேறு பல தொண்டுகளில் ஈடுபட்டு வேலை செய்பவர்கள் பூதான இயக்கத்தில் ஈடுபடுமுன் தாம் கைமேல் கொண்டுள்ள பணியை விடுவது அவசியந்தானா, அதனால் அந்தப் பணிக்கு நஷ்டமில்லையா, தாம் பூதான இயக்கத்தில் சேருவதினால் பூதான இயக்கத்துக்கு அதிக பிரயோஜனமா என்பதை யெல்லாம் ஒரு முறைக்கு இரு முறை தங்கள் உள்ளத்தில் நன்கு பரிசோதித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று யோசனை கூறினார். திரு ஜகந்நாதன் நன்றியுரை கூற சம்மேளனம் முடிந்தது.

அன்றிரவு சென்னைக்குத் திரும்பினோம். இரண்டு நாள் இந்த யாத்திரையில் கழித்ததில் தொண்டுக்கே தமது வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்த ஒரு புனிதத் திருக் கூட்டத்தைக் காணும் அரும் பேறும், அவர்கள் தொண்டில் எவ்வளவு ஆர்வம் காண்கிறார்கள் என்பதையும் காண முடிந்தது! இதைவிட வேறு என்ன வேண்டும்!

ஹத்திபாயின்
தராசு மார்க்
உத்திரவாதமான
ஸ்டெய்ன்லஸ்
ஸ்டீல்
பாத்திரங்கள்
உயர்ந்தரகம்-நேர்த்தியான தயாரிப்பு
ஹத்திபாய் துள்ஸிதாஸ் அண்டு ஸன்ஸ், பம்பாய்-2

இலக்கிய அன்பர்கள் ஆண்டு விழா

கொழும்பு, ஜூன்மீ 5உ

இலங்கை இலக்கிய நண்பர்களின் பன்னிரண்டாவது ஆண்டு விழா தமிழ்ப் பெரியாரும் தபால் மந்திரியுமான ஸ்ரீ எஸ். நடேசப் பிள்ளையின் சஷ்டியப்த பூர்த்தியை முன்னிட்டு அவரைப் பாராட்டும் விழாவாக இவ்வாரம் கிரீன்லண்ட் ஓட்டலில் சிறப்பாக நடைபெற்றது. பத்திரிகை ஆசிரியர்களும் பிரபல எழுத்தாளர்களும் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர்களுமாகப் பலர் கூடித் தமிழ் மொழிக்கும், தமிழ்ப் பண்பாட்டின் வளர்ச்சிக்கும், தமிழ் இனத்தின் நன்மைக்கும் மந்திரி ஸ்ரீ நடேசப் பிள்ளை ஆற்றி வரும் தொண்டை வாயாரப் புகழ்ந்து பாராட்டினார்கள். இலங்கையில் பிரபல தமிழ் எழுத்தாளராகிய ஸ்ரீ சோ. சிவபாதசுந்தரம் விழாவைத் துவக்கி வைத்துப் பேசுகையில் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இலக்கிய அன்பர்கள் முதன் முறையாகக் கூடியதையும் அதன் பிறகு அடிக்கடி அவர்கள் கூட்டங்கள் நடத்தி, விருந்து சாப்பிட்டு அளவளாவி எழுத்தாளர்களிடையில் ஒரு அன்யோன்ய பாவத்தை வளர்த்து வருவதையும் குறிப்பிட்டார். இன்றைய விழாவில் ஒரு இலக்கிய நண்பர் என்ற முறையிலேயே மந்திரி நடேசப் பிள்ளையைத் தாங்கள் கௌரவிப்பதாகச் சொன்னார். ஐம்புலன்களும் அளிக்கும் இன்பத்தைக் காட்டிலும் சிந்தனையின்பமே பேரின்பம் என்றும் இலக்கிய நண்பர்கள் கூடிப் பேசி அளவளாவுவதைப் போன்ற பேரின்பம் அறிவாளிகளுக்கு வேறு எதுவுமே இருக்க முடியாதென்றும் கனம் மந்திரி நன்றி தெரிவித்துப் பேசுகையில் கூறினார்.

பல அன்பர்கள் பேசிய பின்னர் சிறந்த ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் அடங்கிய ஒரு சஞ்சிகையைப் பிரதி வருடமும் வெளியிடுவதென்று தீர்மானிக்கப்பட்டு, அதற்காக மந்திரியின் தலைமையில் ஒரு செயற் குழுவும் அமைக்கப்பட்டது.

* * *

தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்கு எழுத்தாளர்கள் இவ்வளவு உற்சாகமாக ஒரு புறம் பணியாற்றிக் கொண்டு வருகையில், சமஷ்டி இயக்கத் தலைவர்கள் அடிக்கடி எச்சரிக்கை செய்து வருவதைப் போல, தமிழ் மொழியை அறவே ஒழித்துக் கட்டி, சிங்களத்தைத் தேசிய பாஷையாக எல்லோருடைய தலையிலும் கட்ட மற்றொருபுறம் தீவிரமான முயற்சிகள் நடந்து வருகின்றன. தமிழைப் புறக்கணித்துச் சிங்களத்தில் மட்டுமே பல்கலைக் கழகத்தில் சகல பாடங்களும் 1962-ம் வருடம் முதல் போதிக்கப்பட வேண்டுமென்று ஸர் ஆர்தர் விஜயவர்த்தன தலைமையில் நியமிக்கப்பட்ட உயர்தரக் கல்விக் கமிஷன் இப்பொழுது சிபார்சு செய்திருக்கிறது.

இலங்கையில் சிங்களம் எவ்வளவு பழமையானதோ அதைவிட அதிகப் பழமையானது தமிழ். இந்நாட்டின் சரித்திரத்தில் எல்லாக் காலங்களிலும் இவ் விரு மொழிகளும் கையாளப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. இரு மொழிகளும் சரிசம அந்தஸ்தை வகிக்குமென்று அரசாங்கமும் பல சந்தர்ப்பங்களில் வாக்குறுதியளித்திருப்பதோடு, இதை ஊர்ஜிதப்படுத்த அவசியமானால் அரசியல் திட்டத்தையே திருத்துவேனென்று பிரதம மந்திரி ஸர் ஜான் கொத்தலாவலா யாழ்ப்பாணத்துக்கு விஜயம் செய்த பொழுது வாக்களித்தார். அப்படியிருந்தும் தமிழை ஒதுக்கித் தள்ளிச் சிங்களத்தை நாட்டின் ஒரே தேசிய மொழியாக்கப் பல வழிகளிலும் மறைமுகமாக முயற்சி செய்யப்பட்டு வருவது கவலைதரும் அம்சமாகும்.

இது சம்பந்தமாகத் தபால் மந்திரி ஸ்ரீ நடேசப் பிள்ளை வெளியிட்டிருக்கும் ஒரு அறிக்கையில், "பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ் புறக்கணிக்கப்பட்டு, சிங்களத்தில் மட்டுமே பாட போதனை செய்ய வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப் பட்டால் அதை நான் பலமாக எதிர்த்துப் போராடுவேன்" என்று முழங்கினார்.

தமிழ் அரசுக் கட்சியின் பொதுக் காரியதரிசி ஸ்ரீ எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகம் அபிப்பிராயம் கூறுகையில் உயர்தரக் கல்விக் கமிஷனின் விபரீதமான சிபார்சு தமக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுக்கவில்லையென்றும் இலங்கையிலுள்ள தமிழ் மக்கள் தனியாட்சியில்தான் மானம் மரியாதையுடன் வாழ முடியுமென்பதையே கல்விக் கமிஷன் செய்துள்ள சிபார்சு மீண்டும் வலியுறுத்துகிறதென்றும் கூறினார்.

* * *

தமிழ் அரசுக் கட்சியின் புதிய தலைவரான ஸ்ரீ ஸி. வன்னிய சிங்கம் இவ் வாரம் நிகழ்த்திய ஒரு அதி முக்கியமான சொற்பொழிவில் தமிழ் மக்களுக்குச் சுயநிர்ணய உரிமை வழங்காவிட்டால் அவர்கள் சிங்கள ராஜ்யத்திலிருந்து பிய்த்துக் கொண்டு போகப் போராட்டம் நடத்த நேரிடுமென்று எச்சரித்தார். தமிழ் பேசும்மக்கள் அடங்கிய பிரதேசங்களை ஒருராஜ்யமாகவும் சிங்களம் பேசும் மக்கள் அடங்கிய பிரதேசங்களை இன்னொரு ராஜ்யமாகவும் சிருஷ்டித்து இரண்டையும் சமஷ்டியில் இணைத்தால் இரு பிரிவினரும் தங்கள் மதமொழி கலாசாரத்துக்குப் பாடுபடுவதோடு சகோதரப்பான்மையுடன் ஒத்துழைக்கவும் முடியுமென்றும் இக்கோரிக்கையை அரசாங்கம் அங்கீகரிக்காவிடில் தமிழ் பேசும் பகுதிகள் சிங்களப் பகுதிகளுடன் உறவேயில்லாமல் ஒதுங்கி விட நேரிடுமென்றும் கூறினார். தமிழர்களை ஒடுக்கும் செயல்கள் பல மாதிரியாக நடப்பதைப் பற்றி வேறு பல தலைவர்களும் அந்தக் கூட்டத்தில் பேசினார்கள்.

* * *

அநுராதபுரத்தில் நடக்கும் திருக்குறள் மகாநாட்டுக்காகச் சென்னைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத் தலைவர் ஸ்ரீ ம. பொ. சிவஞான கிராமணியார் இலங்கைக்கு விஜயம் செய்திருக்கிறார். இவ்விழா முடிந்ததும் மட்டக்களப்பில் நடைபெறும் மூன்று நாள் தமிழ் விழாவிலும் கலந்து கொள்ளுவதோடு கொழும்பில் அகில இலங்கை தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தையும் அங்குரார்ப்பணம் செய்து வைக்கிறார். —ரஜனி

அருணகிரி விழா

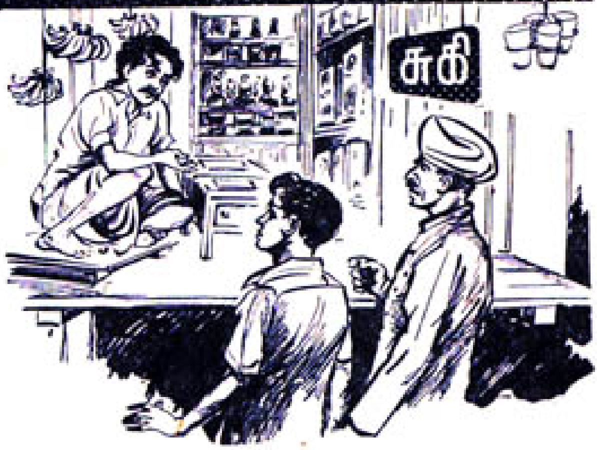

ஜூன் நாலாம் தேதி முதல் நாலு தினங்கள் திருச்சி—தில்லை நகரில் ஸ்ரீ அருணகிரிநாதர் இசை விழா சிறப்பாக நடைபெற்றது. சங்கத்தின் தலைவர் முருகேச பிள்ளையின் வரவேற்புரைக்குப் பிறகு அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் தலைவர் திரு டி. எம். நாராயணசாமி பிள்ளை விழாவைத் தொடங்கி வைத்துத் திருப்புகழில் பொதிந்து கிடக்கும் இசை நுட்பங்களையும், தாள இயலின் நயத்தையும் பற்றிக் கூறினார். விழாவுக்குத் தலைமை தாங்கிய 'கல்கி' ஆசிரியர் திரு சோமு தமது சொற்பொழிவில், விதியை மாற்ற முடியாது என்றும், அழுத கண்ணீர் ஆறெல்லாம் விதியின் எழுத்தில் ஒன்றைக்கூட அழித்து விடுமோ என்றும் உமர்கயாம் பாடியதை எடுத்துச் சொல்லி, அதற்கு மாறாக முருகனுடைய 'கால்பட்டு அழிந்தது என் தலைமேல் அயன் கையெழுத்தே' என்று அருணகிரிபாடியதைக் கூறி, பக்தி தத்துவத்தை விளக்கினார். பிறகு ராஷ்டிரபதி விருது பெற்ற நாகஸ்வர சக்கரவர்த்தி ராஜரத்தினம் பிள்ளை அவர்களுக்கு விழா நிர்வாகி திரு ஏ. ரங்கசாமி செட்டியார் கொடுத்த பொன்னாடையைப் போர்த்தினார். ஆண்டு தோறும் இதுபோல் அருணகிரியின் இசை விழா நடக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார் ராஜரத்தினம் பிள்ளை. விழா முடிவில் திருவாரூர் டி. வி. நமசிவாயத்தின் இசை விருந்தும், நாகஸ்வர சக்கரவர்த்தியின் இசைப் பொழிவும் பிரும்மானந்தமாக இருந்தன. அன்று இரவு பத்து மணியுடன் முதல் நாள் இசைவிழா இனிது முடிந்தது. முதல் நாள் விழாக் காட்சிகள் சிலவற்றை இந்தப் பக்கத்தில் உள்ள படங்களில் காணலாம்.

1. விழாத் தலைவர் 'கல்கி' ஆசிரியர் திரு சோமு தலைமையுரை நிகழ்த்துகிறார். 2. ராஜரத்தினம் பிள்ளை அவர்களுக்கு ஆசிரியர் சோமு பொன்னாடை போர்த்துகிறார். 3. அருணகிரியின் விழாவை ஆண்டுதோறும் கொண்டாடும்படி கேட்டுக் கொள்கிறார் திருவாவடுதுறை ராஜரத்தினம் பிள்ளை. கறுப்புக் கண்ணாடியுடன் அமர்ந்திருப்பவர்தான் திரு டி. எம். நாராயணசாமிப் பிள்ளை. 4. விழாவுக்கு வந்திருந்த பெண்மணிகளில் ஒரு பகுதி. 5. திருவாவடுதுறை ராஜரத்தினம் பிள்ளையின் நாகஸ்வரக் கச்சேரி நடக்கிறது.

பெரிய ஐயாமுத்து

“எட்டுக் கிளார்க்குன்னு என்னடா, கொம்பா முளைச்சிருக்காம்! பாக்கியைக் கீழே வைன்னு கேட்டிருக்க வேணும்.”

பெரிய ஐயாமுத்து தன் பையன் சின்ன ஐயாமுத்துவிடம் இரைந்து கொண்டிருந்தான். பையனை வையவில்லை; அங்கே வெற்றிலை வாங்க வந்த பியூன் சின்னசாமி காதில் விழுவதற்காகத்தான் இரைந்தான். சின்னசாமி போய்ச் சொல்ல வேண்டும், ஹெட் கிளார்க்கு ரோசம் தாங்காமல் பாக்கியை அனுப்ப வேண்டும்; அனுப்பா விட்டாலும், தன் கோபத்தை அவர் காது குளிரக் கேட்க வேண்டும்.

ஐயாமுத்து வாய் பேசிற்று; கை கலர் உடைத்தது; பூவன் பழத்தைப் பிய்த்தது; மிட்டாய் சீசாவைத் தலைகீழாகக் கவிழ்த்தது; சீவலைச் சுத்திற்று. அவன் மனித யந்திரமாக வியாபாரம் செய்து கொண்டிருந்தான். அன்று இரண்டாம் தேதி. சம்பளக்காரர்கள் டிமிக்கிக் கொடுத்து விட்டுப் போய் விட்ட மறு நாள் என்பதை அறிந்துதான் அவன் அப்படிக் கத்தினான். யாருக்கு எதைக் கடன் கொடுத்தாலும், மரியாதையுடன் கேட்கும் ஐயாமுத்து, ஹெட் கிளார்க்கு விஷயத்தில் மட்டும் கொடுக்கும் போது தாராளமாகக் கொடுத்துக் கேட்கும் போது, மிகக் கடுமையாக நாக்கைப் பிய்த்துக் கொள்ளும்படி கேட்பான். ஹெட்கிளார்க்கு 'இந்தப் பயல் வெற்றிலைப் பாக்குக் கடையில் இனிக் கடன் கேட்பதில்லை' என்று தீர்மானிப்பது சுலபம்; ஆனால் காரியத்தில் அது கைகூடுவதுதான் துர்லபம்.

“உம் போடா, முட்டாப் பய மவனே, போய்க் கேளு. எங்கய்யா வரணுமா! இல்லே கொடுப்பீங்களா! விரட்டினாரே, கெட் அவுட் கெட் அவுட்டுன்னு. என்னடா 'கெட் அவுட்'டுன்னு கேளு. சொன்னால், ஆபீஸரைப் பார்க்கணுமான்னு கேளு, திருப்பி. நெஞ்சு நிமிர்ந்து கேளு. போடா உன்னைப் போல ஒரு சின்னப் பயல்தான் போய் அவரைக் கேட்கவேணும். உம் போ” என்று தன் பையனைத் தயார் செய்து கொண்டிருந்தான்.

கடன் திரும்ப வருவது பெரிதல்ல; ஹெட் கிளார்க்கைக் கேலி செய்வது தான் முக்கியம் என்றபடி அவன் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

சின்ன ஐயாமுத்துவுக்கு ஏழு வயது; தலையை எழுத்தாணி போல வாழை நாரால் முடிந்து, சற்று சோணு வயிறு தள்ள நடந்தான்.

பையனுக்கு மீண்டும் தெம்பு கொடுக்கும் படி, “கேளுடா மிரட்டுவாரு. பயப் படாமல் கேளு” என்று பெரிய ஐயா முத்து சொல்லிக் கொடுத்தான்.

“அட சரிதான், ஐயாமுத்து! நமக்கு ரெண்டு பொட்டுக் கடலை உருண்டை கொடு. என்னமோ காசைப் பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு ஓடியா போவாரு. கொடுப்பாரு. கொடு ஜல்தி” என்று வேலை தேடித் தரும் ஸ்தாபனத்தின் பியூன் சின்னசாமி கேட்டான். அவன் கையிலே கடலையை அளந்து போட்டுக் கொண்டே, “இல்லே, சின்னசாமி நீயும் பாக்கிதான் தரணும். உன்னைக் கடிந்து கேட்பேனா! ஒரு காரியமாகத்தான் கேட்கிறேன். அவரு தரவேண்டிய காசு பத்து ரூபாய்க்காசு. அது இல்லாமல் இந்தப் பொட்டிக்கடை நடக்காதா என்ன! நீயும், கருமுருன்னுதான் ஆறு மாசத்துக்கு முன்னாலே பேசினே. சின்ன வேலைக்காரனான உம் புத்தியும் அப்படித்தான் இருக்கும். ஆனால், எட்கிளார்க்குன்னா படிச்சவன்; அப்படிச் சொல்லலாமா!” என்றான் கடைக்கார முதலாளி ஐயாமுத்து.

“நீ பொல்லாத ஆளப்பா. எப்பவோ உன்ன வருமத்தை இப்ப பழி வாங்கறே. பெரிய ஆபீசர் கூட உன்னைக் கண்டால் தலையைக் குனியறாரு. 'அப்படிச் செய்தவன் யாரு! இனி மேல் செய்யப் போறவன் யாரு! இங்கேயும் வேலை வேலைன்னு இன்னிக்கும் வரானுக தினம் நூறு பேரு. உம் புத்தி யாருக்கு வரும்!” என்று உண்மையைச் சொல்வதாகச் சற்றுப் புகழ்ந்து சொன்னான்.

“ஆறு மாசத்துக்கு முன்னாலே வந்தேனே! அப்போ நீ கூட வன்னான்னு விழுந்தே. என் கிட்ட காசு பணம் இருந்தால், உங்க வேலை தேடும் ஆபீசுக்கு நான் வருவேனா! வரமாட்டேன். ஏதோ படிப்பு வாசனை இல்லே, எங்க தெருவிலுள்ளவங்க சொன்னதைக் கேட்டு நான் வந்தேன்.”

“பேச்சை விட்டுத் தள்ளு. பெரிய ஆபீசரு வருகிற நேரம் ஆகுது. கணக்கிலே எழுதிக்கோ ரெண்டு பழம், காலணா எஞ்சின் பீடி” என்று சொல்லிக் கொண்டே, வறுத்த நிலக் கடலையில் ஒரு குத்து அள்ளிக் கொண்டு ஓடினான்.

'ஒரு குத்து' விலையில்லாத இனாம் சரக்கு.

ஐயாமுத்து தரும சிந்தை உள்ளவன். சின்னத்தனமாக இது போன்ற கையாடல்களை வெடுக்கென்று சொல்லித் தடுக்காத தருமன். அவனுக்கு என்னமோ உலகத்து மக்கள் அத்தனை பேரிலும் நம்பிக்கை; அவன் ஜாமீன்டு போட்டுப் பணம் கட்டாமல் துரோகம் செய்து விட்ட ராமசாமிக்கே நாலு பணம் கைமாத்துக் கொடுத்திருக்கிறான். அதுவும் அவன் சம்பாதிக்கும் சின்ன வெற்றிலை பாக்குக் கடை வைத்தபிறகு, ராமசாமி உருப்பட, அவன்

வியாபாரம் செய்து முன்னுக்கு வர, ஐயா முத்து ஜாமீன்டு போட்டு, புங்கனூர் சேட்டுக் கடையில் பணம் வாங்கிக் கொடுத்தான். ராமசாமி பணத்தை ஒதுக்கிவிட்டு, மனைவி பேருக்கு நகை வாங்கிக் கொண்டு, ஊரைவிட்டே அஞ்ஞாத வாசம் போய் விட்டான். சேட்டுக்கு ஒப்புக் கொண்டபடி, இவன் சம்பாதித்த ரொக்கம், வீடு, வாசல் காய்கறி கடை எல்லாம் போய்த் தனி ஆளாக நின்றவன் ஐயாமுத்து. தன்னை ஏழையாக்கி ஒருநேரத்துக் கூழுக்கும் ஆலாய்ப் பறக்க வைத்த ராமசாமி, கடன் பணம் கட்டிய பிறகு ஊருக்குத் தலை நீட்டினான். அப்போது கூட அவனை வைது திட்டவில்லை. ஆனால், அவன் உள்ளத்துக்குள்ளே அந்த ஹொட்டினோர்க்கு பெரிய விரோதியாக முளைத்து விட்டார்.

ஆறு மாதங்களுக்கு முன்.

காலை நேரம். அவன் தெருவில் உள்ளவர் எந்த விவரமும் சரிவரத் தெரியாதவர் சொன்னதைக் கேட்டு வேலை தேடித் தரும் ஸ்தாபனத்தின் முன் வந்து நின்றான். பியூன் சின்னசாமி, ஐயாமுத்துவின் சட்டை பேபாடாத, க்ஷவரம் செய்யாத முகத் தோற்றத்தைக் கண்டு, "என்ன வேணும்!" என்று கேட்டான். ஐயாமுத்துவின் மச்சான் ஒருவன் ரிஜிஸ்தர் ஆபீஸ் பியூன்; அவன் மக்களை விரட்டுவதைப் பார்த்துப் பழகிய ஐயாமுத்து சின்னசாமியின் குரலுக்குச் சிறிதும் அஞ்சவில்லை.

மரியாதையுடன் அவன் "வேலைக்கு வந்தேனுங்க" என்றான்.

"ரிஜிஸ்தர் செய்திருக்கிறயா!" என்று இன்னும் பயமேற்படும்படி கத்தினான்.

"எனக்கு எதுவும் தெரியாது. சொன்னபடி கேட்கிறேன்."

"சரி, அதோ அந்தப் பூவரச மரத்தினடியில் போய் நில்" என்று கட்டளையிட்டான்.

ஐயாமுத்து உலகம் தெரிந்தவன். இளம் பிஞ்சுக் காய்கறிகளுடன் பழகியவன். முற்றிய மனிதர்கள் பலரோடு வியாபாரம் செய்தவன். ஆகவே, தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

"என்னவே சிரிக்கிறே!" என்று கோபத்துடன் கேட்டான் சின்னசாமி.

"மரத்தடியிலே நிக்கறதுக்குக்கூட உன் உத்தரவு பெறவேண்டியதிருக்கு பாரு. சர்க்கார் ரோட்டிலே நிற்கிற மரத்தடியைக் காட்டிப் போகச் சொல்றதுக்கும் ஒரு ஆள் தேவைப்படுகிறது!" என்று சொல்லிக் கொண்டே போனான். ஐயாமுத்து எதிர்பார்த்தபடியே அவன் வந்ததும், 'வாப்பா, நீ நண்பனை நம்பி மோசம் போய் விட்டவன். இப்போது அநாதைபோல இருக்கிறாய். உனக்கு நாலு பிள்ளைகள். வேலைதானே, நானேயே தருகிறேன்' என்பதாக யாரும் சொல்லமாட்டார்கள் என்று புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

பூவரச மரத்தடியில் தன்னைவிடப் படித்த வாலிபர்கள் பலர் நிற்பதை அறிந்தான். அவர்கள் கையிலே படித்ததின் அத்தாட்சியாகப் புத்தகங்கள் வைத்திருந்தார்கள். எல்லோர் முகத்திலும் பட்டினிக் கோலம், ஏக்கம், என்ன

கிடைக்குமோ, எப்போ கிடைக்குமோ என்ற ஆதங்கம் தெரிந்ததைக் கண்டான். வாய் பேசாது, ஐயாமுத்து நின்ற வேளையில், ஒரு மனிதர் விரைவாக வந்தார். அவர்தாம் முக்கிய புள்ளி என்று இரண்டொருவர் சொன்னதும், அவர்கள் சலாம் போட்டதும் ஐயாமுத்து கண்களிலே பதிந்தன. அவனுக்கு அவர் தெய்வமாகக் காட்சி தந்தார். ஐயாமுத்து மற்றவர்களோடு வணக்கம் செலுத்தினான். மற்றவர்கள் வெளிப்படையாக வைது கொண்டுகூட வணங்கினார்கள். ஐயாமுத்து அன்பின் உருவாக வணங்கினான். அவர் ஐயாமுத்துவின் பக்கம் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை.

பட்டை உரிக்கும் வெய்யில்; மரமும் செடிகளும் உஸ் உஸ் என்று பெருமூச்சு விடுவது போல வெப்பக் காற்று வீசிற்று. ஐயாமுத்து சாப்பிட்டு மூன்று நாள் ஆயிற்று. அரையணாத் தான் முந்தியில் முடிச்சுப் போட்டிருந்தான். சலவைச் சட்டை அணிந்த வாலிபர்கள் பெருவாரியாக அலுவலகத்துக்குள் போய்க்கொண்டும் வந்து கொண்டும் இருந்தார்கள். சிரிக்கிறபடி போகிறவர்கள்; அழுதபடியே வருகிறவர்கள் இப்படிப் பலவிதம்.

ஐயாமுத்து தைரியமாக, நேரே ஹெட்கிளார்க் அறைக்கே போய் விட்டான். குனிந்த தலை நிமிராமலே வந்த ஆளைப் பார்த்துக் கொண்டு அவர்பாட்டுக்கு ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருந்தார். ஐயாமுத்து கும்பிட்டான். அது அவர் கண்ணிலே விழுந்தாலும் அவர் நிமிர்ந்து, "என்ன!" என்று கேட்கவில்லை. ஐயாமுத்துவுக்கு இதுவரை ஆள் வந்ததும் வராததுமாக, "வாங்க, வாங்க" என்று சொல்லிப் பழக்கம். அது கடைப் பழக்கம். தன்னைக் கவனிக்கவில்லை என்ற கோபம் இருந்தாலும் அதைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் நின்றான். மீண்டும் இருமிக் காட்டினான். அவர் பேசாது குனிந்த தலை நிமிராமல் இருந்தார்.

ஏதோ ஒரு மணி அடித்தார்; பியூன் சின்னசாமி வந்தான்.

"இவனை இங்கே ஏன் அனுப்பினாய்!" என்று கேட்டார்.

"அவரு அனுப்பலை. நானாகத்தான் வந்தேன். அவர்மேலே குற்றம் சொல்லாதீங்க. என்மேலேதான் குற்றம்" என்று ஐயாமுத்து பணிவாகச் சொன்னான்.

"உம்மேலே குற்றம் என்று தெரியுதில்லே. போய் கிளார்க்கைப் பாரு."

"இருந்தாலும் எனக்கு எழுதப் படிக்கத் தெரியாது, ஐயா! உங்களிடம் சொன்னால் தான் நடக்குமாம்."

"வீண் பேச்சு வேண்டாம். போய் உன் பேரைப் பதிந்து கொண்டு போ. நம்மைக் கழுத்தை யறுக்கிறாங்க" என்று தலையை நிமிராமலே பேசினார். அவருக்குத் தலை நிமிர்ந்து பேசும் பழக்கம் கலியாணத்துக்கு அப்பால் தடைப்பட்டதுபோலும்! பணக்கார இடத்தில் பெண் கொண்டு, சம்சாரத்தின் பணத்துக்குத் தலை வணங்க ஆரம்பித்து, பின்னர் தலை நிமிரவே, அவருக்கு முடியாது போயிற்று!

"எனக்கு எழுதப் படிக்கத் தெரியாது" என்றான் ஐயாமுத்து.

"உனக்குத் தெரிஞ்சது தெரியாதது, அதைப் போய், கிளார்க்கு இருக்கார், அங்கே போய்ச் சொல், போப்பா" என்று சின்னசாமியைப் பார்த்தார். சின்னசாமியின் வலது கை, ஐயாமுத்து இடக் கையோடு சேர்ந்தது. வெளியே சின்னசாமி இழுக்க, ஐயாமுத்து உள்ளே இழுக்க டக்-அப்-வார் நடந்தது.

ஐயாமுத்துவுக்கு விவரம் சொன்னவர், "என்ன நடந்தாலும் எட்கிளார்க்கை விடாதே; அவர் நாளை வா என்பார்; நீ இடத்தை விட்டு நகராதே" என்று உபதேசம் செய்திருந்தார். அதைத் தெய்வ வாக்காகக் கொண்டு ஐயாமுத்து அப்படியே சிலையாக நின்றான். பயில்வான் ராமமூர்த்தியை இருபுறமும் இழுக்கும் மோட்டார் போன்று பியூன் சின்னசாமியால் நகர்த்த முடியவில்லை. அவன் வெள்ளை உள்ளத்திலே எட்கிளார்க்கு ஒருவரே தனக்குப் படியளிக்க முடியும் என்று பதிந்து விட்டது.

"நீங்கதான் காப்பாத்தணும். எனக்கு ஆனா, ஆவன்னா தெரியாது. கையெழுத்துக் கோணிப் போடுவேன். வாழ்ந்து கெட்டவன். இப்போ பத்து ரூபாயிலே வேலை கொடுக்கணும். இல்லேன்னா குழந்தை குட்டி யெல்லாம் பட்டினி."

இதே பாடங்களின் உச்சரிப்புக் கோளாறுகள்தான் வித்தியாசம்; ஆனால் இதே வார்த்தைகள் அவர் காதிலே அன்றாடம் விழுந்திருக்கின்றன. படித்த பையன் அழுது பார்த்திருக்கிறார். வேலையின் அருமையும், அது இல்லாத தொல்லையும் எத்தனை எத்தனை பேர்களோ சொல்லி விம்மியிருக்கிறார்கள். கண்ணீர்த் தேக்கங்கள், அருவிகள், ஆறுகள் பார்த்தவர் ஹெட்கிளார்க். அவருக்கு ஐயாமுத்து அழுகை புதிதன்று. மேலும் படித்த வாலிபர்களுக்கே வேலை குதிரைக் கொம்பாக இருக்கும் போது இவன் வேலை கேட்டால் அங்கே என்ன வேலை இருக்கிறது!

"அட போப்பா, பொல்லாத படிப்பு படித்து விட்டு வந்திட்டான். ஐ. சி. எஸ். தான்னு நினைப்போ! போய்ச் சேரு. பேரைப் பதிந்து கொண்டு போப்பா."

"எனக்கு என்ன வேலை கொடுத்தாலும் செய்வேன். அரை வயிறு கஞ்சி வேணும். ஐம்பது ரூபாய் நீங்க கடனாகக் கொடுத்தாலும்......"

"நான் கொடுக்கல் வாங்கல் செய்யும் போது சொல்லி அனுப்புகிறேன். அப்போது துரையவர்கள் வாருங்கள். உம், போ" என்று எழுந்து போய் விட்டார்.

ஐயாமுத்துவுக்குக் கண்ணைக் கட்டிக் காட்டில் விட்டதுபோன்ற நிலை. அவர் உத்தியோகத்தைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு வம்பு செய்கிறார் என்று எண்ணம். சத்தியாக்கிரகம் செய்தாவது அந்த உத்தியோகத்தை வாங்கிப் போய்விட வேண்டும் என்று ஊர்ஜிதம் செய்து விட்டான் அப்பாவி.

அரை மணி சென்ற பிறகும் ஐயாமுத்து அறையில் இருக்கவே, ஹெட்கிளார்க் கோபம் அடைந்தார். சொன்னார்; கெஞ்சினார். மற்றவர்கள் வருவதற்கும் போவதற்கும் ஆபீஸ் வேலைகள் நடப்பதற்கும் இடையூறாக அவன் நின்றான். அவர் கோபப்பட்டது நியாயமே.

அவரே எழுந்து, "நீ வம்பு செய்யாமல் போகிறாயா ! இல்லே டெலிபோன் செய்து போலீஸைக் கூப்பிடணுமா !" என்று கடிந்த போதுதான் ஐயாமுத்துவுக்கு அலுப்புத் தட்டிற்று. போலீஸ் என்றால் வேலைகூட வேண்டாமென்று ஓடிவந்து விடும் அனுபவங்கள் ஒரு சில ஐயாமுத்துவுக்கு நேர்ந்திருக்கின்றன. ஆகவே, உலகத்தோடு வாழ விரும்பினானே தவிர, சிறைக்கூடத்துக்குள்ளும் உணவு கிடைக்கும் என்ற தத்துவம் அவனுக்குத் தெரியும்.

"இவ்வளவுதானா செய்வீங்க. உங்களையும் உங்க ஆபீஸையும் என் காலடியில் நிற்க வைக்கிறேன். அப்படிச் செய்யா விட்டால் என் பெயர் ஐயாமுத்துவல்ல. பெரிய உத்தியோகத்திலே கர்ணமவராசா என்று நினைப்பா ! இந்தாய்யா பாரு, நான் யாருன்னு காட்டி விடுகிறேன்" என்று சபதம் செய்து கொண்டு இறங்கினான். ஐயாமுத்துவுக்கு, பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரியில் ஒரு இடம் பிடித்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்று வேலை தேடித் தரும் ஸ்தாபன சிப்பந்திகள் பேசிக் கொண்டார்கள்; அதோடு மட்டுமல்ல; அத்தனை பேரும் அவன் பேச்சைக் கேட்டுச் சிரித்தார்கள். படிப்பற்ற, பணமற்ற ஒருவன் அவர்கள் படித்த உள்ளத்தில் சம்பாதிக்கும் உதிரத்தில் அற்பனாகவும் அசடனாகவும் தோன்றினான்.

ஐயாமுத்து தான் பேசியது என்ன என்று எண்ணிப் பார்த்தான். அவனுக்குச் சிரிப்பாக வந்தது. அந்த ஸ்தாபனத்தின் சிப்பந்திகள் அத்தனைபேரும் தன்னிடம் வந்து கால் கடுக்க நிற்க வேண்டும்; தன் தயவை எதிர் பார்க்க வேண்டும்; வழி ! அங்கு வேலை தேடி வந்த சிகரெட்டுப் பிரியர்கள், நாவறட்சியுடன் தாகத்துக்குத் தண்ணீர் குடிக்க எண்ணமுள்ளவர்கள், பசியினால் குழிந்த கண்களோடு நிற்பவர்கள் எல்லோரும் தவிப்பதைப் பார்த்தான். ஐயாமுத்துவின் உள்ளத்திலே ஒரு மின்னல் !

மறுவாரம், அடுத்த பங்களாவின் சொந்தக்காரர் தமது காம்பவுண்டு சுவரை இடித்தார்; சிறு கடை உற்பத்தியாயிற்று. ஒன்று ஒன்றாக எத்தனையோ சரக்குகள். கடைவாடகை மட்டும் பத்து ரூபாய். ஐயாமுத்து போட்ட இட்டம் மள மளவென்று வளர்ந்தது. வேலைதேடி வந்தவர்கள் அத்தனை பேரும் காசு பணம் கொண்டு வந்து தின்பண்டங்கள் வாங்கினார்கள். சிகரெட், வெற்றிலை பாக்கு, பழக்குலைகள், பிஸ்கட், மிட்டாய் என்று வியாபாரமாயிற்று. கடை விரிந்தது. வேலை தேடி வருகிறவர்கள் கூட்டம் எத்தனை என்பது ஐயாமுத்து கடையில் பார்த்தால் தெரியும். ஏன், அவன் கையிலே ஒரு பேரேடு வந்து விட்டதே. அது முக்கியமாக, வேலை தேடித் தரும் ஸ்தாபனத்தின் சிப்பந்திகள் பற்று வரவு செய்யும் நோட்டுப் புத்தகம். அதிகாரி முதல் கொண்டு கடனில் வாங்குகிறார். யார் பெயர் அதிலே இல்லை...!"

பதினொரு மணி அடித்ததும் கிரஷ் கரைத்துக் கொண்டு ஆபீசுக்குள் நுழையும் உரிமை அவனுக்கு வந்து விட்டது. அவனைக் காணவில்லையென்றால், வாசல்வரை வந்து எதிர்பார்க்கும் நிலைமையை உண்டு பண்ணி விட்டான். "ஏன் வந்தாய் !" என்று விசாரித்தவர்கள் "ஏன் வரவில்லை அப்பா, ஐயாமுத்து !" என்று பணி

வாகக் கேட்கிறார்கள். போன மாச பாக்கி கொடுக்காத டெலிவரி குமாஸ்தா தலையை மறைத்துக் கொண்டு பின் பக்கம் சென்று மறைகிறார். இத்தனை கோபமும் மன மளவென்று உயர்ந்து விட்டது. ஐயாமுத்துவின் வாழ்க்கை உச்சியில் ஏறும் சிகரமான நாள். இன்று அவன் கொடி கட்டும் தினம்.

* * *

சீ மூன்று சம்பவங்களை எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது, சின்னசாமி கடைக்கு வந்தான். ஹெட்கிளார்க் அவனைக் கூப்பிடுவதாகச் சொன்னான்.

"நம்மால் முடியாது. அவரை வரச் சொல்."

"நீ வராவிட்டால், நாங்களே கூட்டுறவு முறையில் கடை வைக்கப் போகிறோம்" என்று பயமுறுத்தினான்.

"அந்தக் கடைக்கு நான் மனுப்போடவில்லை என்று சொல்."

"இல்லேப்பா, என்ன இருந்தாலும் உம் பையன், அவரு அறைக்குள்ளே நுழைந்து கன்னு பின்னுன்னு பேசிக்கிட்டு நிற்கிறான். காசு கொடுக்காட்டி நகர மாட்டேன்னு சொல்கிறான். நீ வந்து கூட்டிப்போ. ஹெட் கிளார்க் என்னைப் போய்ச் சொல்லி உன்னைக் கையோடு கூட்டிவரச் சொன்னதும் ஓடி வந்தேன். உம், வாப்பா! கல்லுளி மங்கன்போல அங்கே நிற்கிறான் உம் பையன். வாப்பா!"

"நிற்கட்டும். அதிகாரியே வந்து விதாயம் விசாரிக்கட்டும். நான் வேலைக்கு அவரு அறையிலே பழியா நின்றேன். எம்மகன் அவரிடம் பாக்கி வாங்க நிற்கிறான். நிற்கட்டும். பாக்கியைக் கொடுத்து அனுப்பிடச் சொல்லு. என் மகன் திரும்பிடுவான்."

சின்னசாமி, மன்றாடிக் கேட்டுக் கொண்டு கெஞ்சினான். "ஆபீசர் காதிலே பாக்கிக்காக ஆள் வந்தான்னு சொன்னா, அது தெரிந்தால், வேலையைத் தொலைச்சுடுவார். அவரு ரொம்பக் கருர் பேர்வழி. கடன்காரன் எவனும் ஆபீசுக்கு வந்து கேட்டால் அதை விசாரிப்பார். அப்பாலே, மேலிடத்துக்குத் தாமே ரிப்போர்டு எழுதிடுவார். அதனாலே தான் சீக்கிரம் வாப்பா, ஐயாமுத்து" என்று அவன் காலைப் பிடித்தான்.

"வாஸ்தவம். என்னைப் போல் படியாதவன் எப்படியும் பட்டினி கிடந்து நாலு காசு சம்பாதிக்கலாம். படிச்சவனுக்கு வேலை போயிட்டா, அவன் குடும்பமும் அவன் உடம்பும் குட்டிச் சுவர்தான். போகுது. இந்தப் பத்து ரூபாய்க்காக எனக்குப் பெரிசில்லே. தள்ளுபடி செய்து விடுகிறேன். இதைச் சொல்லு."

"நான் போக மாட்டேன். நீ போய் உன் பையனைக் கூட்டி வா."

சின்னசாமியைக் கடைக்குக் காவலாக நிறுத்தி வைத்துவிட்டு, வேலை தேடித் தரும் ஸ்தாபனத்தை நோக்கி ஓடினான்; யாரும் ஹெட்கிளார்க் அறைக்குள் போவதைத் தடுக்கவில்லை. ஹெட்கிளார்க் அப்போதும் குனிந்த தலை நிமிராமல் இருக்க முடியுமா! முகத்திலே சிரிப்பைத் தேக்கி, "என்னப்பா, நான் ஓடியா போயிடுவேன்! இந்தப் பயலை அனுப்பி நம்ம மானத்தை வாங்குகிறாயே!" என்றார்.

"சார், நீங்க தரவேண்டிய காசை தருமக் கணக்கிலே எழுதிட்டேன். இனிமேல் வாங்குகிறபோது ரொக்கம் கொடுத்தே வாங்கிடுங்க. நீங்க அன்றைக்கு எனக்கு ரோஷம் கொடுத்ததற்கு, இந்தச் சலுகை இனும். நீங்கள் அப்படி என்னை விரட்டிவிடா விட்டால் இப்போ வெற்றிலை பாக்குக் கடையிலே மாதம் நூறு ரூபாய் சம்பாதிக்க முடியுமா! வாடா. இனிமே சாரை வந்து பார்க்காதே. பணம் தந்து விட்டாங்க. ரொம்ப நன்றி. வணக்கம் சார், வணக்கம் சார்" என்று உடல் வளைந்து கேலியோடு கும்பிட்டபடியே வேகமாக வெளியே போய்க் கொண்டிருந்தான்.

ஹெட் கிளார்க் என்னவோ சொல்ல நினைத்தார். ஆனால், தன் பையனோடு ஐயாமுத்து விரைவில் வெளியே போய்ச் சேர்ந்தால் போதுமென்று நினைத்தார்.

அன்று மணி மூன்று அடித்தபோது, ஆரஞ்சு கிரஷ் தூக்கிக் கொண்டு சின்ன ஐயாமுத்து ஹெட்கிளார்க் அறைக்குள் நுழைந்து, "சார் கூல்டிரிங் வேணுமுங்களா!" என்று சிரித்துக் கொண்டுதான் கேட்டான். அவருக்கு எப்படி இருக்கும்! அவர் பதிலை எதிர்பாராமலே ஒரு கிளாஸ் கிரஷை மேஜையில் வைத்துவிட்டுப் போனான். அந்த மனுஷன் வேலை ஒன்றும் ஓடாமல், மணி ஆறுவரை அப்படியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்!

விளையாட்டு அரங்கம்

சமீபத்தில் டோக்கியோவில் நடந்த ஆசிய வாலிபால் பந்தயத்தில் இந்தியா முதன்மை பெற்றது. இந்தப் போட்டியில் நான்கு நாடுகள் கலந்து கொண்டன,—இந்தியா, ஜப்பான், தென்கொரியா, சீனா. ஜப்பானை மூன்று தடவை தோற்கடித்து இந்தியா பெருமை கொள்ளத் தக்க வெற்றி பெற்றது.

முதன் முதலில் வாலிபால் அமெரிக்காவில் தான் சுமார் எழுபது வருஷங்களுக்கு முன் விளையாடினார்கள். ஒய். எம். ஸி. ஏ.க்காரர்கள் இந்த விளையாட்டைப் பரப்பினார்கள். முப்பது வருஷங்களுக்கு முன் இந்த விளையாட்டை இந்தியாவில் ஒய். எம். ஸி. ஏ.க்காரர்கள் கொண்டு வந்தனர். இந்த விளையாட்டு தற்போது எல்லா தேசங்களிலும் ஆடுகிறார்கள். முதன் முதலாக 1949ம் வருஷம் உலகப் பந்தயம் வைத்தார்கள். ரஷ்யா நாடுதான் முதன்மை பெற்றது. அந்த வருஷம் இந்தியா அந்தப் போட்டியில் கலந்து கொள்ளவில்லை. 1952-ம் வருஷம் மாஸ்கோவில் மீண்டும் உலகப் பந்தயம் நடத்தினார்கள். ரஷ்யாவின் முதன்மைக்கு எந்த நாடும் பங்கம் விளைவிக்கவில்லை. செக்கோஸ்லோவேகியா நாடு இரண்டாவது ஸ்தானம்தான் பெற்றது. இந்தியாவுக்கு எட்டாவது ஸ்தானம்தான் கிடைத்தது. அதற்குப் பிறகு இந்தியாவில் இந்த விளையாட்டுக்கு மதிப்பு ஏற்பட்டது. இந்தியாவில் ராஜ்யப் போட்டி வைத்தார்கள். சமீபத்தில் திருவனந்தபுரத்தில் நடந்த இந்தப் போட்டியில் பஞ்சாப் முதன்மை பெற்றது.

வாலிபாலுக்குக் கேரள ராஜ்யத்தில் எல்லா இடங்களையும் விட அதிக மதிப்பும் ஆதரவும் உண்டு. தமிழ் நாட்டிலும், ராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி ஜில்லாக்களில் இந்த விளையாட்டில் ஊக்கம் உண்டு. தென்னிந்தியாவில் இந்த விளையாட்டில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களில் முக்கியமாக மாடசாமி, ஆத்திக்கண்ணு, திருநாவுக்கரசு, சுலைமான், கோயல் ராஜ், அப்துல் ரஹிமான் முதலியவர்கள். சுலைமானும், மாடசாமியும் மாஸ்கோவுக்குப் போய் இந்தியாவுக்காக விளையாடிப் புகழ் தேடிக் கொண்டனர்.

இந்த விளையாட்டு மிகவும் நயமானது. அதிகப் பணம் செலவு செய்ய வேண்டாம். உடல் நலத்தை நன்றாக வளர்க்கும். பீடு நடை, கூன் முதுகு ஒன்றும் ஏற்படாது.

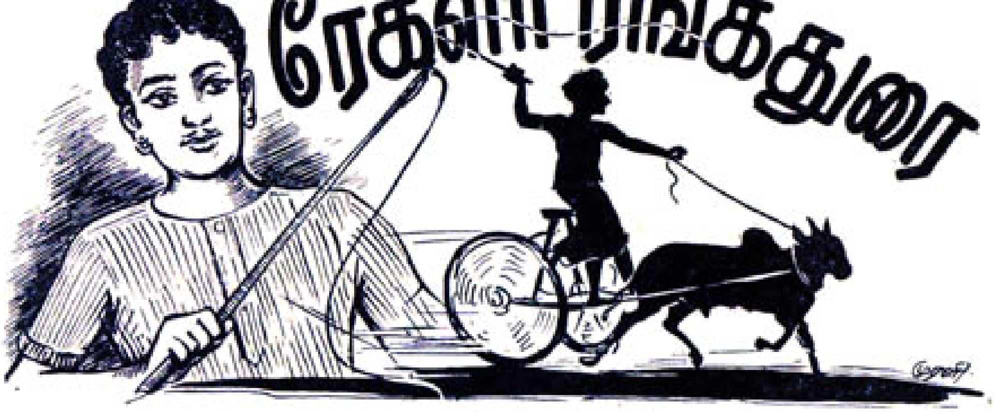
சமீபத்தில் சென்னை ஒய். எம். ஸி. ஏ.க்காரர்களின் வாலிபால் கோஷ்டி தென்னிந்தியா பூராவும் சுற்றி ஆங்காங்கே இந்த விளையாட்டைப் பரப்பி விட்டு வந்தார்கள்.

ரஷ்யாவிலிருந்து ஒரு கோஷ்டியினர் இந்தியாவுக்குச் சமீபத்தில் வந்து விளையாடினர். சென்னையில் இரண்டு நாட்கள் இந்த விளையாட்டின் நுட்பங்களை வெகு அழகாக எடுத்துக் காட்டினர். இந்த விளையாட்டுக்கு ஜனங்கள் அமோகமாக ஆதரவு கொடுத்தனர்.

இந்த விளையாட்டில் ஆசை காட்டும் சிலருக்குத் தேர்ச்சி அளிக்க, ராஜகுமாரி அம்ருத கௌர் இட்டத்தின்படி, ரஷ்ய நிபுணர் காலோமலோவ்வை இந்தியாவுக்கு அழைத்தனர். அவர் தில்லியில் ஒரு விளையாட்டு முகாமை முடித்துக் கொண்டு தற்போது சென்னையில் வாலிபால் ஆட்டக்காரர்களுக்குப் பயிற்சி அளித்தார். சுமார் பதினாறு வாலிபர்கள் இவரிடம் இந்த விளையாட்டின் நுட்பத்தைப் பதினெட்டு நாட்கள் கற்று நல்ல பயிற்சி பெற்றார்கள். திருவாங்கூர், சென்னை, ஆந்திரா, ஒரிஸ்ஸா, மத்திய பிரதேசம் முதலிய ராஜ்யங்களைச் சேர்ந்த வாலிபர்கள் பயிற்சி பெற்றார்கள்.

மிகவும் அழகிய விளையாட்டு. நம் நாட்டவர் இந்த விளையாட்டில் சீக்கிரம் நல்ல தேர்ச்சி பெறலாம். ஹாக்கியில் உன்னத இடத்தை அடைந்த நாம், சீக்கிரத்தில் வாலிபாலிலும் முதல் ஸ்தானம் பெறமுடியும் என்பதை டோக்கியோ போட்டி காட்டியிருக்கிறதல்லவா!

ரேக்ளா ரங்கதுரை

வை. சுப்ரமண்யம்

‘‘ரேக்ளா வைத்து அடிக்கிறாயாமே; நான் கேள்விப்பட்டது வாஸ்தவந் தானா, ரங்கதுரை!’’

‘‘என்ன மாமா, ரேக்ளா என்றால் மோட்டார் கார் என்று நினைத்தீங்களா! இதைப் போய் இவ்வளவு பெரிசாகக் கேட்கிறீங்களே!’’

‘‘அதுக்கில்லையப்பா, ரங்கம். நீ கார் வைச்சு ஓட்டிக் கிட்டிருந்தாக்கூட எனக்குப் புதுமையா யிருக்காது. வாய்க்கால் கரைக்குக் குளிக்கப் போகிறதானால் கூடக் காரிலே போய்வர அளவுக்குப் பட்டணத்து நாகரிகம் இங்கே வந்திடும் போலிருக்கே. அப்படிப் பட்ட நாளிலே நீ பழைய காலத்து ஆசாமி மாதிரி ‘ரேக்ளா’ வண்டி வைச்சு ஓட்டுகிறா யென்னுதான் கேட்கிறேன்!’’

‘‘நம்ம ஊருக்கு நாகரிகம் எந்த உருவத்திலே வந்து எட்டிப் பார்த்தாலும் சரி, அது என்னை ஒண்ணும் பண்ணி விடாது, மாமா. நான் பழங்காலத்து ஆசாமிதான்னு வைச்சுக்குங்களேன்......அது கிடக்கட்டும்; நீங்க கேட்கிறதோடே நின்று விட்டால் போதாது. நம்ம ரேக்ளாவைக் கண்ணாலே பார்த்து, ஏறிச் சவாரி பண்ணி, வெள்ளோட்டம் விட்டுப் பார்த்து விட்டுப் போங்க.’’

ரங்கதுரை கொஞ்சம் தள்ளிப் போய் அடுத்த மனைக்கட்டுக்கு எதிராக நின்று கொண்டு, ‘‘சாமிக்கண்ணு!’’ என்று கூப்பிட்டான். சாமிக்கண்ணு வாழைகளுக்கு எரு இட்டுக் கொண்டிருந்தான். கூப்பிடுகிற குரல் கேட்டு மண் வெட்டியுடன் வேகமாக வந்து எட்டிப் பார்த்தான்.

‘‘அதை அப்படியே போட்டுவிட்டு ரேக்ளாவைக் கொஞ்சம் பூட்டிக் கொண்டு வா!’’ என்றான் ரங்கதுரை.

சின்ன யஜமானனின் உத்தரவு காதில் கேட்டவுடன் சாமிக்கண்ணுவின் புலன்கள் சுறுசுறுப்படைந்தன. கொட்டகைப் பக்கம் ஓடினான். ஐந்து நிமிஷங்களுக் கெல்லாம் பூட்டிய ரேக்ளாவை மனைக் கட்டிலிருந்து வெளியே கொணர்ந்தான் சாமிக்கண்ணு. ரேக்ளாவில் பூட்டியிருந்த மாட்டின் தலைக் கயிற்றைப் பிடித்தபடி வெளியே வந்தவன், ரங்கதுரையும் அந்தப் பெரியவரும் நின்றிருந்த இடத்துக்குச் சமீபமாய்க் கொண்டு வந்து நிறுத்தி விட்டு, தலைக் கயிற்றை மாட்டின் மேல் மடித்துப் போட்டு விட்டு ஒதுங்கிப் போய் நின்றான்.

ரேக்ளாவும் மாடும் சேர்ந்து அரை ஆள் உயரம்தான் இருந்தன. பதினெட்டாம் பெருக்கு விழாவுக்காகச் சிறுவர்கள் கட்டுகிற சப்பரத்தைத்தான் நினைவூட்டியது வண்டி. சக்கரங்கள் கோத்திருந்த மெல்லிய ‘இரிசுக் கட்டை’யின் மேல் குறுக்காக இரண்டு மூக்கோணங்களை ஒன்றுடன் ஒன்று எதிர் எதிராக வைத்ததுபோல் அழுத்தமான மூங்கில் பிளாச்சுகளை வைத்துக் கட்டி யிருந்தது. ஒற்றை மாடு பூட்டத் தக்க ஒரு ஏர்க்கால். இவ்வளவுதான். வேலைப்பாடு, சாமான், பெறுமானம் இவை ஏதும் அதிகம் இல்லாத இந்த ‘ரேக்ளா’ பார்ப்பதற்கு அழகாய்த் தானிருந்தது. முக்கியமாகச் சுவாரஸ்யமா யிருந்தது என்று கூடச் சொல்லலாம்.

‘‘என்ன ரங்கம், நீ யொண்ணு! இதிலே ஒரு முழு டிக்கட்டுக்கு எங்கப்பா இடம் இருக்கு! மாட்டை வண்டியிலே பூட்டி விட்டுட்டு விரட்டி விட்டால்கூடப் பார்க்க நல்லாயிருக்கும் போல இருக்கே!’’

‘‘என்ன மாமா, நீங்க! நீங்க முதல்லே ஏறிச் சௌகரியமாகக் குந்துங்க. நான் எப்படியோ ஏறிக்கிறேன்.’’

அவர் வீட்டுத் திண்ணை மேல் எழும்பி உட்கார்ந்து கொள்வது போல் உட்கார்ந்து கொண்டார். ரங்கதுரை ஏர்க்கால் மேல் கால் வைத்து ஏறினான்.

ரேக்ளா பறந்தது.

ரங்கதுரைக்கு உற்சாகம் கரை புரண்டது. சிறுவர் நிலையிலிருந்து மாறி, விவரம் தெரிந்த பொறுப்பறிந்த பெரியவர்கள் நிலைக்குத் தாவுகிற ஆரம்ப நிலை. ஆனால் இருபத்திரண்டு வயசின் வாலிப நிலையும், பரம்பரை மிராசில் மிதப்பேறின அலக்ஷ்ய பாவமும் சேர்ந்து அவனை அமுக்கின. அதன் விளைவு!... அந்த வண்டியிலே பிணைந்து வேகமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்த காளைக் கன்றைப் போல் அவனும் விளங்கினான்.

அறிவில் ஆறு என்றும் ஐந்து என்றும் பாகுபாடுகள் இருந்தாலும் ரங்கதுரையும், அவன் காளைக் கன்றும் அவரவர் கதிகளில் செல்கிற சுபாவங்களில் ஒன்றாய்த்தா னிருந்தனர்.

"ஹேய்!" என்று சாட்டையைச் சொடுக்கினான் ரங்கதுரை. சாட்டையில் நெகிழ்வு துளிக்கூட இல்லை. கைதேர்ந்தவன் யாரோ முறுக்கியது; அது செப்புக் கம்பி மாதிரி விறைத்து நின்றது.

"மெதுவாகப் போகட்டுமே, அப்பா!" என்றார் வண்டியிலிருந்தவர்.

"மெதுவாகவா! சரிதான்! அதே பழக்கம் வந்து விடும், மாமா!"

"வீட்டுக்கு விடுகிறாயா, வண்டியை!"

"ஏரிக்கரைப் பக்கம் விடறேன். அப்பாலே வீட்டுக்கு. இன்னும் ஒரே நிமிஷம்!"

"அதென்னப்பா, நிமிஷக் கணக்கு!"

"ஆமாம், மாமா! இந்த நாளிலே யந்திரங்கள் மலிந்து போனதிலே அவைகளுக்குத்தான் நிறைய மதிப்பு. அவைதான் நிமிஷப்படி, ஸெகண்டுப்படி வருமின்னு கணக்கு எடுக்கிறாங்க. அவை அப்படி நேரப்படி வேலை செய்ய அதை இயக்குகிற மனிதருங்கதான் உண்மையிலே ஸெகண்டு கணக்குப் பார்த்து இயக்க வேண்டியிருக்கு என்கிறதை மறந்து போய் விடறாங்க..."

"அதென்னமோப்பா, நீ சொல்கிறது ஒன்றும் புரியல்லே."

"புரியாது, மாமா, புரியாது. சுற்றி வளைக்கப் பேசுவானேன்! இந்த வண்டியை நேரப்படி இயங்க வைக்க முடியும் என்கிறேன். இந்த மாட்டைப் பழக்குகிறதிலேயிருக்கு எல்லாம்! ஏழாவது நிமிஷத்திலே உங்கள்வீட்டு வாசல்லே இருப்போம் நாம்! வேணாப் பாருங்க!" என்றான் ரங்கதுரை.

பெரியவர் பேசவில்லை. பேசினால் வம்பு என்று மௌனமாயிருந்தார். ரேக்ளா சக்கரங்களின் இடுக்குகளில் மாற்றி மாற்றிச் சாட்டைக் கம்பின் நுனியை வைத்தான் ரங்கதுரை. 'கட கட' வென்ற சப்தம் கேட்கத் தொடங்கிய போது நாலு கால் பாய்ச்சலில் கிளம்பியது மாடு.

ரேக்ளாவின் வேகத்தினிடையே ரஸ்தாவைக் கூர்ந்து பார்த்தான் ரங்கதுரை. ரஸ்தா வேகமாக எதிர்த் திசையில் பாய்ந்து ரேக்ளா சக்கரங்கள் அடியில் மறைந்து கொண்டிருக்கிறமாதிரி பிரமை தட்டியது. ரஸ்தாவின் மேடு பள்ளங்கள், ஆய்ச்சல் குழிகள், கல்கட்டிகள் இவை ஒன்றுமே தெரியாமல் செம்மண் வரிகள் பல படர்ந்த மாதிரியாய் ஒரு பரவலான தோற்றம் மட்டும் தெரிந்தது.

ரங்கதுரையின் சந்தோஷத்துக்குக் கங்கு கரையில்லை!

"ஏழு நிமிஷத்துக்கு இன்னும் ஒரு விநாடி பாக்கியிருக்கு, மாமா!" என்றான் ரங்கதுரை. ரேக்ளா அந்தப் பெரியவர் வீட்டுக்கெதிரில் நின்றது. அவர் இறங்கினார். "வா தம்பி, உள்ளே வா! மோர் சாப்பிட்டு விட்டுப் போகலாம்" என்று அழைத்தார் ரங்கதுரையை.

ரங்கதுரை ஏர்க்கால்கள் மேல் இரண்டு கால்களையும் வைத்தபடி நின்றிருந்தான்.

"ஓ, வரேன்!" என்று கீழே குதித்தான். மாட்டுக்கு ஒரு 'ஷொட்'டுக் கொடுத்து விட்டு, சாட்டையை ஏர்க்காலில் செருகி விட்டுப் பெரியவரைப் பின் தொடர்ந்தான்.

"நாலு தெருவுக்கு அப்பாலே இருந்து கொண்டு நம்ம வீட்டுப் பக்கம் நீ எட்டிப் பார்க்கிறாயா! இங்கே நீ வந்து எத்தனை வருஷம் ஆவுது, தம்பி!" என்று கேட்டுக் கொண்டே பெரியவர் உள்ளே நுழைந்தார்.

"இரண்டு வருஷம் ஆவுது மாமா. உங்க வேணுவும் இங்கே இல்லை. சிதம்பரத்திலே மில் வைத்துக் கொண்டு போய் விட்டான். நான் யாரைத் தேடிக்கிட்டு மாமா இங்கே வருகிறது!" என்று அவருக்குப் பதில் கொடுத்துக் கொண்டே திண்ணையில் உட்காரப் போனான் ரங்கதுரை. அவன் அப்படிக் கேட்டு முடிக்கவும், திண்ணைக்கு அப்பால் நடைப்பக்கம் ஏதோ சலசலக்கவும் சரியாயிருந்தது. பேச்சை நிறுத்தி நிதானித்துப் பார்த்தான். பார்த்த அவன் கண்கள் கண நேரம் அங்கே குத்திட்டன. அலங்கார மயமாய் அங்கே நின்றிருந்தது யார்!

"நாகபூஷணமா !...நாகபூஷணமா இப்படி இருக்கிறாள்!" அடுத்த விநாடி அவள் மறைந்து விட்டாள். உள்ளிருந்து குரல் கேட்டது.

"திண்ணையிலேயா உட்கார்ந்து விட்டே! உள்ளே வா ரங்கம்!" என்றார் பெரியவர்.

"பரவாயில்லை, மாமா!"

"என்ன பரவாயில்லை! அது தப்பு, வா உள்ளே!" என்று அழைத்துக் கொண்டே அவர் மறுபடியும் வெளியே வந்து விட்டார்.

ரங்கதுரை உள்ளே போனான். கூடத்தில் பிரப்பம் பாய் விரித்திருந்தது. நடுவிலே பித்தளை வெற்றிலைக் களஞ்சியம் வைத்திருந்தது.

"உட்காரு, அப்பா! வேணுகூட வந்திருக்கிறான்" என்றார் பெரியவர்.

"வேணு வந்திருக்கிறானா! நீங்கள் சொல்லவேயில்லையே முதல்லே!"

"முதலிலேயே சொன்னால் நீ வரமாட்டேன்னுதான் சொல்லவில்லை!" என்றார் அவர்.

ரங்கதுரையின் கண்கள் தாழ்வாரத்துப் பக்கம் வட்ட மடித்தன. பிறகு பக்கத்து அறைகள் பக்கமும் பார்வை சென்றது.

"ஆனால் இப்போ இங்கே யில்லை அவன். கும்பகோணம் வரைக்கும் போயிருக்கிறான். மில்லுக்கு ஏதோ மிஷின் சாமான் வாங்கணும்னு போயிருக்கிறான்" என்றார்.

"ஓஹோ! சரிதான். ரூமிலே இருக்கானோன்னு பார்த்தேன்..." என்று ரங்கதுரை ஒரு போடு போட்டான்.

"ரூமிலே அவன் இல்லை...நாகம் இருப்பா, நாகத்தைக்கூட நீ பார்த்து..."

"இருக்கும். இரண்டு வருஷம் இருக்கும்."

"அம்மா, நாகம்! மைனர்ப் பண்ணை தம்பி வந்திருக்கு!"

"இது என்ன மாமா, மைனராவது பண்ணையாவது! யாரோ எப்பவோ வைத்த பேரு. இந்தப் பண்ணைக்கு வந்திருக்கிற பேரும் புகழும் மனுஷாளின் பேரையும் புகழையும்கூடக் குழி தோண்டிப் புதைச்சுடும் போலிருக்கு!"

"அப்படிச் சொல்லாதே, அப்பா! பரம்பரைப் பேருக்கு நிரந்தர மதிப்பு உண்டு."

"நீங்க சும்மா 'ரங்கதுரை வந்திருக்கான்'னு சொல்லுங்க போதும்!" — வளைந்து விலகிப் போன பேச்சைத் திருப்பி இழுத்தான் ரங்கதுரை.

"ஆமாம்மா! ரங்கதுரை உனக்குத் தெரியுமா நாகம்!" என்று உள்பக்கம் பார்த்துக் கேட்டார் பெரியவர்.

"தெரியாமல் என்னப்பா. அவங்கதான் நம்மை மறந்திட்டாங்களே, பெரியவரு இருந்த வரைக்குமாவது அடிக்கடி அவர் எட்டிப் பார்த்துக் கிட்டிருப்பாரு. இவுங்க தலையெடுத்தப்புறம்..."

"அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை; பிரமேயமில்லை ... அதுதான்!" என்று ரங்கதுரை அவளுக்குப் பதில் சொல்வது போல் தாழ்வாரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு சொன்னான்.

அந்தச் சமயம் வாசலில் கலகல வென்று சலங்கைச் சப்தம் கேட்டது.

"அண்ணாச்சி வந்துட்டுது, அப்பா!" என்றாள் நாகம்.

"சரி, நான் வரேன்" என்று கூறி எழுந்தான் ரங்கதுரை.

"இருப்பா, வேணுவைப் பார்க்காமலா போகப்போறே!" என்று பெரியவர் கேட்டுக் கொண்டே எழுந்து வெளியே போனார்.

"பரவாயில்லை. நான் அப்புறம் வரேன்" என்று சொல்லிக் கொண்டே கண்களைச் சுழற்றினான் ரங்கதுரை. அறையிலிருந்து வெளியில் வந்த நாகம் அவன் இருப்பிடியில் முழுதும் பாதாதிகேசம் பட்டாள். அவள் முகத்தில் படர்ந்த புன்னகையைப் பார்த்துக் கொண்டே வெளியே வந்தான் ரங்கதுரை.

வாசலில் வந்து பார்த்தபோது அவன் கவனத்தை இன்னொரு அதிசயப் பொருள் கவர்ந்தது. வேணுவின் குதிரை வண்டிதான் அது. ஒரு கணம் திகைத்துத்தான் போனான். ஆனால் அடுத்த கணம் அவன் பார்வை கம்பீரமாய்ப் பூட்டிய நிலையில் நின்றிருந்த தனது ரேக்ளாவைக் கண்டதும் சுதாரித்துக் கொண்டான்.

வேணுவிடம்கூட ஒன்றும் பேசாமல் ரேக்ளாவை நின்ற நிலையில் திருப்பினான் ரங்கதுரை. சாட்டையை எடுத்துச் சொடுக்கி விட்டு, வண்டி பறக்கத் தொடங்கியதும், பின்புறமிருந்தே வண்டிக்குள் பாய்ந்து அதன்மீது

தவழ்ந்தாற்போல் உட்கார்ந்து கொண்டு இன்னும் வேகமாக முடுக்கினான்.

“யாருப்பா, இந்த ரேக்ளாவும் மேக்ளாவும்! ரங்கதுரைதானே!” என்று வேணு கேட்டது கூட ரங்கதுரையின் காதில் விழுந்திருக்காது.

* * *

வேணுவுக்கும் ரங்கதுரைக்கும் பத்துப் பன்னிரண்டு வருஷத்திய பகை. பள்ளிக்கூட நாளில் சாதாரணமாக ஏற்பட்டது. கிராமத்தை விட்டு இரண்டு பேரும் சிதம்பரத்தில் போய்ப் படித்துக் கொண்டிருந்தனர். ரங்கதுரைக்கு அவ்வளவாகப் படிப்பு சரியாக வரவில்லை. பணக்காரக் குழந்தை; செல்லமும் சலுகையும் அதிகம். பள்ளிக்கூடத்துக்கே சரியாய் வருவதில்லை. அவன் ஐந்தாவது பாரத்தோடு நிறுத்திக் கொண்டான். அந்த வருஷம்தான் இரண்டு பேருக்கும் தகராறு வந்து சண்டையில் முற்றி, பகையாய் நிலைத்து விட்டது. கோடை விடுமுறையின்போது கிராமத்துக்கு அவர்கள் வந்திருந்தனர். இரண்டு பேருமாகச் சேர்ந்து கிராமத்து ஆரம்பப் பாடசாலைக் கட்டடத்தில் ஒரு நாடகம் போடுவது என்று தீர்மானித்தனர். வேணு 'கண்ணகி நாடகம் நடிக்கலாம்' என்றான். ரங்கதுரை, 'புராண நாடகம் வேண்டாம்; சமூக நாடகம் போடலாம். நானே ஒன்று எழுதுகிறேன். அதையே போடலாம்' என்றான். இதன்மீது எழுந்த விவாதம் முற்றிக் கடைசியில் சண்டையில் முடிந்து விட்டது. இறுதியில் எந்த நாடகமும் நடைபெறவில்லை.

வேணு தொடர்ந்து படிக்கப்போனான். ரங்கதுரை கிராமத்திலேயே தங்கிவிட்டான். எதிர்பாராதவிதமாக அவனுடைய தகப்பனாரும் இறந்து போய்விடவே, பண்ணைப் பொறுப்புகள் தலைமீது விழுந்து விட்டன. ஆனால் எல்லாவற்றையும் காரியஸ்தரிடம் ஒப்படைத்து விட்டு அவன் கும்பகோணம் என்றும் மாயவரம் என்றும் சுற்றிக் கொண்டிருந்தான்.

நாகபூஷணத்தின்மேல் ரங்கதுரைக்கு ஒரு கண் இருந்தது. சின்ன வயசில் அவளையும் கூடச் சேர்த்துக் கொண்டு நிறைய விளையாடியிருக்கிறான் அவன். அவளுக்கு மல்லிகைப் புஷ்பம் என்றால் உயிர். தனது பங்களாத் தோட்டத்திலிருந்து தன் கைகளாலேயே பறித்துக் கொண்டு போய் அவளுக்குக் கொடுப்பான். வேணுவிடம் பகை ஏற்படவும், அவளும் வெளியில் அங்கே இங்கே என்று போவது குறைந்து வீட்டினுள் அடைந்திருப்பதும் ஒன்றாயிருந்தன.

இப்போது இரண்டு வருஷங்களுக்குப் பிறகு அவளைப் பார்த்த பிறகு அவன் மனசு பரபரப்பு அடைந்து விட்டது. அவளை அப்படி ஒரு முறை பார்த்து விட்டு, மனம் விட்டுப் பேசக்கூட முடியாமல் திரும்ப நேர்ந்தது அவனால் பொறுக்க முடியவில்லை.

ஏதோ காரியமாகத் தன்னைப் பார்க்க வந்த நாகத்தின் தந்தை வேதாசலத்தை தனது புது ரேக்ளாவில் கொண்டு விடுகிற சாக்கில் அவளைப் பார்க்க நேரும் என்று அவன் நினைக்கவே யில்லை.

‘நாகம் எப்படித்தா னிருக்கிறாள்! ஐந்து முகமும் ஏற்றிய குத்து விளக்குப் போல இருக்கிறாளே!’ என்று எண்ணினான் ரங்கதுரை. அன்று முதல் இந்த ரீதியில்தான் சிந்தனை......

* * *

முறைப்படிப் பெண் பேசத் தனது தரப்பிலிருந்துதானே யாராவது போக வேண்டும் என்பதற்காகத் தானே வேதாசலத்திடம் போவது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான் ரங்கதுரை. தாயார்–தகப்பனார் இரண்டுபேரும் இல்லாத நிலையில் ஊரிலிருந்து மூன்று மனிதர்களை வரவழைத்துப் பேசச் சொல்கிற ஏற்பாடெல்லாம் அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

ரங்கதுரை வேதாசலத்தைப் பார்க்க வந்தபோது வேணுவும் இருந்தான். ஆனால் அவனிடம் முகத்தைத் திருப்பக்கூட இல்லை ரங்கதுரை. வேதாசலத்திடம் விஷயத்தைப் பிரஸ்தாபித்தான்.

வேதாசலம் ஒரு மாதிரியாகச் சிரித்தார்.

“என்ன சிரிக்கிறீங்க, மாமா!”

“தம்பி ஏற்பாடு எனக்குப் பிடிச்சுதானிருக்கு. ஆனால் ஊரு ஒத்துக்காது, தம்பி. நான் கிடந்து சபலப்பட்டு இப்படி முடிச்சுட்டேன்னு பேசிக்குவாங்க. 'குப்பை கோபுரத்தை எட்டிப் பார்க்கிறது' என்பாங்க......”

“அதெல்லாம் நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். உங்கள் சம்மதத்தைச் சொல்லுங்க. உங்கள் பின்னே குதிரை வண்டி மைனரைக் கேட்டுச் சொல்லுங்க” என்றான்.

இதைக் கேட்டுக் கொண்டே உள்ளே வந்து விட்டான் வேணு.

“பேசறதை மரியாதையாகப் பேசு. நல்ல பேச்சு பேச வந்த இடத்திலே இது என்ன கோரணி! உன் ரேக்ளாவுக்கு என் குதிரை வண்டி கெட்டுக் கிடக்குதோ!” என்று கேட்டான் வேணு.

அவ்வளவுதான்; வாக்குவாதம் பலத்து விட்டது. முன்போல் சண்டை மூளத் தொடங்கியது.

“வேணு, சின்ன வயசிலே நாடகம் போடுகிற விஷயத்திலே போட்ட சண்டை மாதிரி இதை நீ நினைக்காதே. நான் ரொம்பக் கடுமையாகச் சொல்கிறேன். நீ முன்பு நாடகத்துக்காகப் பண்ணின தகராறு, இது இரண்டையும் வாபஸ் வாங்கிக் கொண்டு மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள். இல்லாத போனால் பந்தயத்துக்கு வா. உன் குதிரை வண்டியையும் என் ரேக்ளாவையும் சேர்த்து விடுவோம். யார் ஜயிக்கிறார்கள் பார்ப்போம். நான் தோற்றுப் போனால் உன்னை வணங்கிவிட்டு ஓடிப் போய் விடுகிறேன். நீ தோற்றுப் போனால் ஊர்ப் பஞ்சாயத்து முன்னிலையில் என்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும்!” என்று ஆவேசம் வந்தவனைப் போலப் பேசினான்.

பெரியவர் இடை மறித்தார். “என்ன கல்யாணப் பேச்சு பேச வந்த இடத்திலே இப்படி...” என்றார்.

“கல்யாணம் எல்லாம் இதற்கு முன்னாலே இரண்டாம் பட்சம், மாமா. இந்தப் 'பந்தயத்

திலே நான் ஜயிச்சால்தான் கல்யாணம் செய்து கொள்வேன், உங்கள் பெண்ணை. இல்லையென்றால் இல்லை!''

'' சரி, வா பந்தயத்துக்கு!'' என்றான் வேணு.

*   *   *

பந்தயத்தின் ஷரத்துக்கள் இவைதான்: அடுத்த பௌர்ணமியன்று இரவு சரியாகப் பத்து மணிக்கு ரங்கதுரையின் ரேக்ளாவும், வேணுவின் குதிரை வண்டியும் ஒன்றாகப் புறப்பட வேண்டியது. ஒரே ரஸ்தாவில் இரண்டும் போக வேண்டியது; கும்பகோணம் 'டோல் கேட்'டை முதலில் யார் அடைகிறார்களோ அவர்தான் வென்றவர். அது மாத்திரமில்லை; மொத்தம் உள்ள பதினறு மைல்களையும் இரண்டு மணி நேரத்தில் தாண்டி 'டோல் கேட்டை' யடைய வேண்டும்.

இரண்டு பேரும் பந்தயத்துக்கு ஒப்புக் கொண்டார்கள்.

குறிப்பிட்ட தினத்தில், குறித்த நேரத்தில் இரண்டு வண்டிகளும் கிளம்பின. வேதாசலமும், நாகமும் வீட்டு வாசலிலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். விஷயம் அறிந்த இன்னும் சிலரும்கூடத் தெருவில் கூடி வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். இரட்டை வில்களிலிருந்து விட்ட அம்புகள் போல் இரண்டு வண்டிகளும் புறப்பட்டன. தெருத் திருப்பத்திலும் இரண்டும் வாகவமாய் ஒரே சமயத்தில் திரும்பினதுதான் தெரியும்; பிறகு அவை மறைந்து விட்டன.

ஆறு மைல்களும் சளைக்காமல் ரங்கதுரையின் ரேக்ளா வேணுவின் குதிரை வண்டியை முந்திக் கொண்டுதான் போயிற்று. அதன் பிறகு சளைத்து விட்டது. குதிரை வண்டி பறந்து விட்டது. மறுபடியும் ஒரு மூச்சப் பிடித்து ரங்கதுரை ரேக்ளாவை முடுக்கினான். ஏர்க்கால்கள் மேல் நின்று கொண்டதுதான் தாமதம், காற்றெனப் பறந்தது மாடு. பத்து நிமிஷங்களில், மெதுநடை போட்டுச் சென்ற குதிரை வண்டியை முந்திக் கொண்டது. ஒரு ஊரின் திருப்பத்துக்குப் பிறகு வெகு நேரம் வரை குதிரை வண்டியைப் பின்னால் காணவில்லை. ரங்கதுரைக்குச் சந்தோஷம் தானென்றாலும், அதன் காரணம்தான் புரியவில்லை.

வண்டி 'டோல்கேட்டை'த் தொட்டுவிட்டுத் திரும்பியது. பந்தயத்தின்போது பஞ்சாயத்தார் நியமித்த பொது நபர் ஒருவர் 'டோல் கேட்டி'லிருந்தார். அவர் அத்தாட்சி பெற்று ரங்கதுரை ரேக்ளாவைத் திருப்பிக் கொண்டு புறப்பட்டான்.

மூன்று மைல்கள் தாண்டி ஒரு திருப்பத்தில் ரங்கதுரை கண்ட ஒரு காட்சி; அவனுக்கு மயிர்க்கூச்செறியச் செய்தது. வேணுவின் குதிரை வண்டி குடை சாய்ந்து கிடந்தது. குதிரைக்கு ஒன்றும் ஆபத்தில்லை; பக்கத்திலேயே நின்று மேய்ந்து கொண்டிருந்தது. ரங்கதுரை வண்டியை விட்டிறங்கி வந்து பார்த்தான். வேணுவுக்கும் அப்படி ஒன்றும் அடிபட்டிருக்க வில்லை. மயக்கமாகக் கீழே விழுந்திருந்தான்.

'பரபர' வென்று ரங்கதுரை வண்டியை நிமிர்த்தி, வேணுவைத் தூக்கி வண்டியில் போட்டு, வண்டியைப் பூட்டினான்; தனது ரேக்ளாவைப் பின்னால் பிணைத்து விட்டுவிட்டு, குதிரை வண்டி மேல் ஏறி உட்கார்ந்து ஓட்டிக் கொண்டு கிராமத்துக்கு வந்தான்.

*   *   *

பத்துப் பதினைந்து நாட்களில் வேணுவுக்கு உடம்பு பூரணமாகக் குணமாகிவிட்டது. கல்யாணத்துக்குத் தேதி நிச்சயிக்கப்பட்டு, விமரிசையாகக் கல்யாணமும் நடந்தது.

கல்யாணத்துக்குப் பிறகு வேணுவும் ரங்கதுரையும் தங்களது வாகனங்களை மாற்றிக் கொண்டார்கள். பிரமச்சாரியான ஒண்டிக் கட்டை வேணுவுக்கு ரேக்ளா போதும் என்று அதை அவன் வாங்கிக் கொண்டான். கிருஹஸ்தனான ரங்கதுரை குதிரை வண்டியை வைத்துக் கொண்டான்.

நாகபூஷணத்தையும் அழைத்துக் கொண்டு ரங்கதுரை குதிரை வண்டியில் உல்லாசப் பிரயாணம் கிளம்பினான்.

கிராமத்திலிருந்து வண்டி மெயின் ரோடுக்கு வந்தபோது, ''நாகம், வண்டியை எங்கே விடச் சொல்லி உத்தரவு!'' என்று கேட்டான் ரங்கதுரை.

'' கும்மாணத்துக்கு '' என்றாள், அவள் தன் குயில் குரலில்.

''கும்மாணம், என்ன கும்மாணம்! பட்டிக்காடு! கும்பகோணம் என்று சொல்லேன்! கும்பகோணம் வேண்டாம். வண்டி குடை அடிக்கும்! சிதம்பரம்—என்ன!'' என்றான் ரங்கதுரை.

'' அதெல்லாம் ஒண்ணும் குடை அடிக்காது. முன்னே அடிச்சது; இப்ப அடிக்காது. அப்புறமா நான் டயமண்ட் டாக்கீஸ்லே ஸினிமா பார்க்கணும்...''

''சரி, சரி, போதும்!'' என்று வண்டியை முடுக்கினான் ரங்கதுரை.

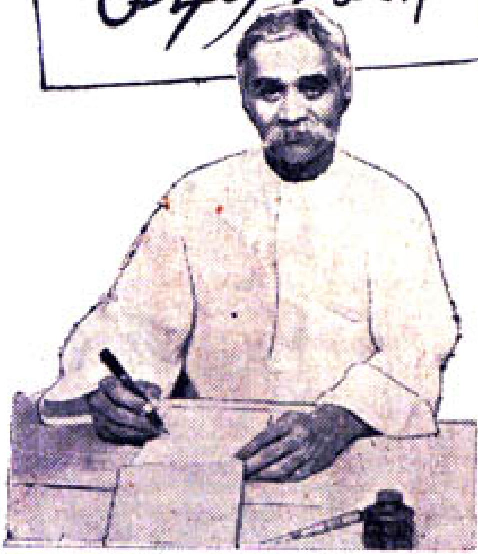
மறுபடியும் ஏதோ பேச்சுத் தொடர்ந்தனர் புதுத் தம்பதிகள். பேச்சும் வழியும் வளர்ந்தன. வண்டி ஓடினால்தானே வழி ஓடும்!

திடீரென்று ஞாபகம் வந்தவன் போல ரங்கதுரை கேட்டான். ''அதென்ன வண்டி முன்னே குடை சாய்ந்ததற்கு அப்புறம் காரணம் சொல்றேன்னியே, என்ன சொல்லு!''

'' அதுவா! எங்க அண்ணன் வேணுமின்னு தான் தோத்துப் போனாரு. உங்க வண்டி மறைந்ததும், அவரு வண்டியையும் நிறுத்தி, பூட்டவிழ்த்துச் சாய்த்துப் போட்டுவிட்டு, உங்க வண்டி திரும்பி வந்தபோது கிட்டவரதுக்குக் கொஞ்சம் முந்தி, தானும் மயக்கம் போட்டாப்பலே விழுந்திட்டாராம்! கல்யாணப் பேச்சு எடுக்கும்போதே உங்க வழியிலே விட்டுத் தான் பிடிக்கணுமின்னு அப்பா முதல்லே மறுக்கிறமாதிரியும், அண்ணன் பந்தயத்துக்கு ஒத்துக்கிட்ட மாதிரியும் நடிச்சாங்க. ஒரு ரேக்ளாவை வைச்சுக்கிட்டு மோக்ளா பண்ணிக்கிட்டுத் திரிந்த ஆளை வேறே எந்த வழியிலே மடக்கிறது! பண்ணை மைனராச்சே!'' என்றாள் நாகம்.

'' மைனருமில்லை, மண்ணாங்கட்டியுமில்லை. வெறும் ரங்கதுரைதான், நாகம்!'' என்றான் ரங்கதுரை சிரித்துக் கொண்டே.

டி.கே.சி.யின் கடிதங்கள்

திருக்குற்றாலம்,
28—2—45

பொதுவாக, ரஸங்களையும், பாவங்களையும், நம்மவர் அனுபவிப்பதில்லை. ஏன் — மாட்டவே மாட்டேன் என்கிறார்கள். சிலர், கூடவே கூடாது, எதிர்ப் பிரசாரமே செய்ய வேண்டும் என்று சொல்ல முன் வந்திருக்கிறார்கள். காரணம் என்ன? கவியைக் காணவில்லை—அவர்கள். அப்படியே கவியில் நம்பிக்கையில்லாமல் போய் விட்டது அவர்களுக்கு.

'கவி - என்பது கருத்துக்களைக் கொண்டு எழுவது அல்ல. வார்த்தைகளைக் கொண்டாக்கும் எழுதுவது' — என்று தாங்கள் பிரெஞ்சு ஆசிரியர் சொன்னதை எடுத்துச் சொன்னீர்கள். இந்த உண்மையை ஒப்புக்கொள்ளவோ, அனுபவிக்கவோ, எளிதில் யாருக்கும் தைரியம் வராது. 'Venus of Milo' வைப் பார்த்தால், - சுண்ணும்பாக நீற்றினால் வெற்றிலை போட உதவும் என்று சொல்லி விடுவார்கள்.

"இரவானது ஒரு கருமேனி கொண்ட பெண்போல் இருக்கிறது. வானத்தைப் பார்த்தாலும் இருள்தான். அதாவது அந்த அம்மாளின் கூந்தலும் கருப்புத்தான். அவளிடத்தில் இப்போது சோபிதம் இல்லை. அதோ, சந்திரன் உதிக்கிறான். சந்திர கிரணங்கள் இரவோடு ஒன்றாய்க் கலந்து விடும். அதாவது நாயகன் நாயகியைத் தழுவிக் கொள்வது போலிருக்கும். ஆகவே இந்த விஷயத்தை எப்படிச் சொல்லலாம் ;– இரவாகிய பெண்ணுக்கு, சந்திரனாகிய கணவன் ஒருவன் வந்து விட்டான்."

இது கருத்துக்களைக் கொண்டு எழுதியது. கவி அல்லவே அல்ல. வார்த்தைகளை உபயோகப்படுத்தித்தான் இருக்கிறது. எதற்காக? கருத்துக்கள் இருக்கின்றன என்று சொல்லித் தீர்த்துவிடத்தான்!

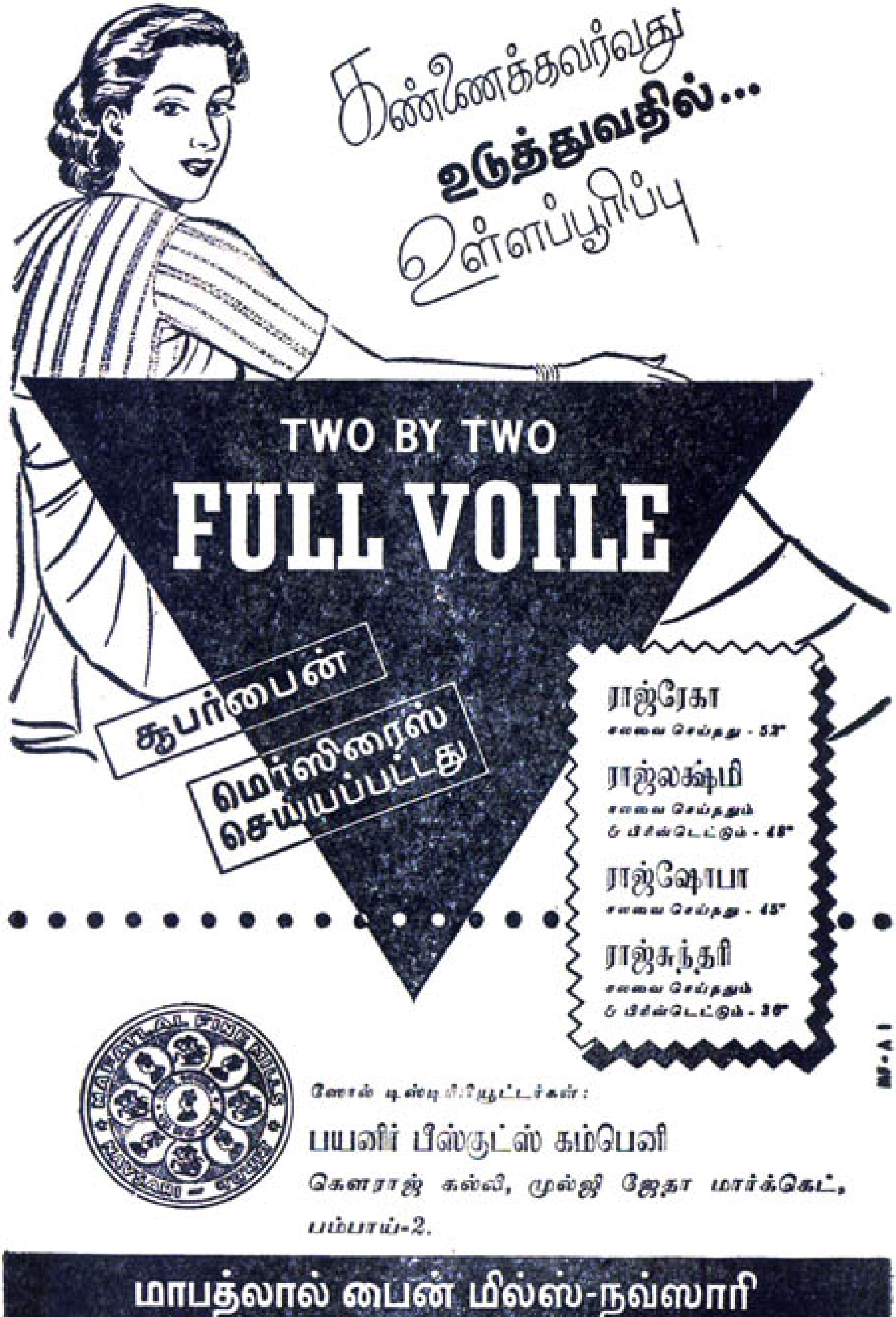
ஆனால், சந்திரன் உதித்ததைப் பார்த்ததும், ஒருவனுக்கு ஆனந்த வெறி உண்டாயிற்றே, அதை வெளியிடுகிறதா, மேலே சொன்ன வார்த்தைகள்? வெளியிடவேயில்லை. அதற்குப் பதிலாக அந்த ஆனந்த வெறியை வார்த்தைக் குழம்புக்குள் – தார் எண்ணெய் மாதிரிக் குழம்பு – முழுக்கடிக்கவே பார்க்கிறது. இப்படி வார்த்தைகள் வந்து உணர்ச்சிகளைத் 'தொம்ஸம்' செய்கிறதைப் பார்ப்பதிலேயே ரஸம் இருக்கிறது என்று சொன்னால், அவர்களோடு நாம் எப்படிக் கட்டி அழுகிறது? வார்த்தைகள் வேறு ஒரு ஜோலியும் வைத்துக் கொள்ளாமல் உணர்ச்சியை மாத்திரம் வெளியிடும் போது கவி பிறக்கிறது. தாங்கள் சொன்ன மலையாளக் கவி கவிதான். ஏன் — வார்த்தைகள் உணர்ச்சியை மாத்திரம் வெளியிடுகின்றன.

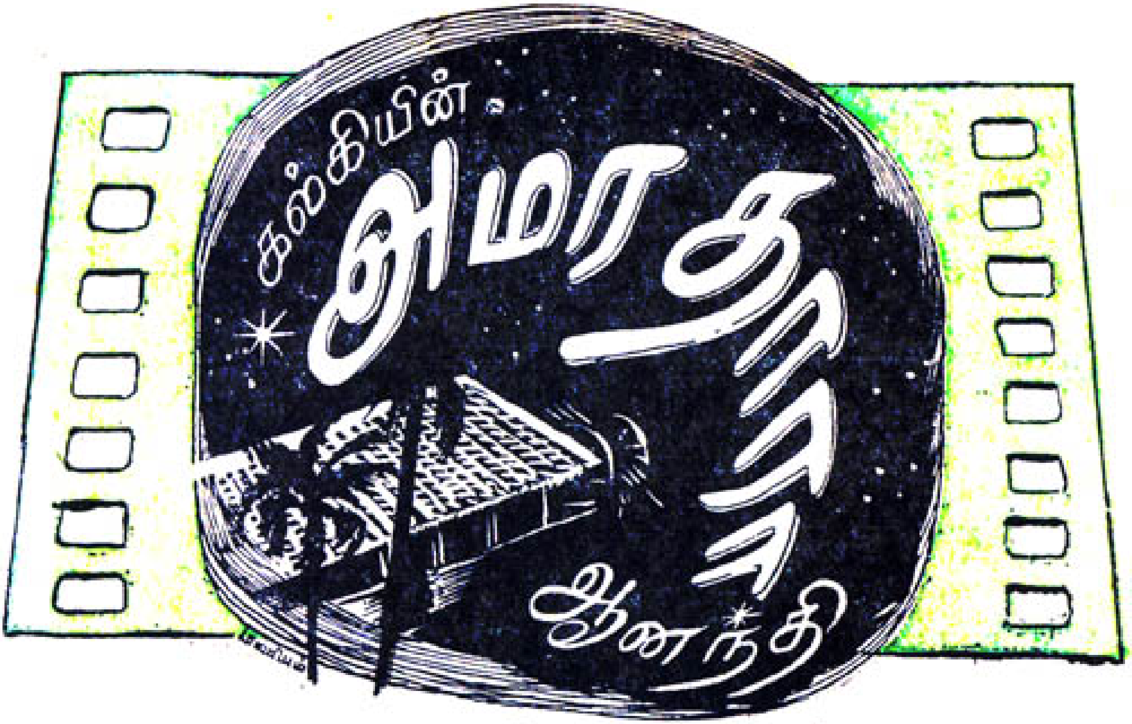
தான தன்ன தான தன்ன
"கருத்த பெண்ணே
கருங் குழலி
நினக் கொருத்தன்
கிழக் குதிச்சு"

வார்த்தைகள் தாளம் போட்டுக் கொண்டு கும்மாளி போடுகின்றன. உணர்ச்சி தத்ரூபமாக வெளியாகிறது. எதை மறந்தாலும் கும்மாளியை மறக்க முடியாதுதானே! உணர்ச்சியை மறக்க முடியாது. கவி — கவிதான். கவி விளங்கவில்லை, நமக்கு வரமாட்டேனென்கிறது என்ற காரணத்தால் அது வேண்டாம், வசனத்தைத்தான் கட்டி அழுது கொண்டிருப்பேன் என்று சொல்லுகிறதா?

தமிழ்க்கவி — என்றால் எளிமைக்கு லக்ஷியம் என்று அடிக்கடி சொல்லுவேன். ஸ்காலர்களாகிய நண்பர்களோ, அப்படிச் சொல்வதெல்லாம் 'சௌடால்த்தனம்' என்று சொல்லி ஏளனம் பண்ணுவார்கள். அர்த்தம் என்ன? தமிழ் விளங்கவில்லை என்பதுதான்.

அன்புள்ள
டி.கே. சிதம்பரநாதன்

கண்ணைக்கவர்வது
உடுத்துவதில்...
உள்ளப்பூரிப்பு
TWO BY TWO
FULL VOILE
சூபர்பைன்
மெர்ஸிரைஸ் செய்யப்பட்டது
ராஜ்ரேகா
சலவை செய்தது - 52"
ராஜ்லக்ஷ்மி
சலவை செய்ததும் ப்ரின்டெட்டும் - 48"
ராஜ்ஷோபா
சலவை செய்தது - 45"
ராஜ்சுந்தரி
சலவை செய்ததும் ப்ரின்டெட்டும் - 36"
ஸோல் டிஸ்டிரிப்யூட்டர்கள்:
பயனீர் பீஸ்குட்ஸ் கம்பெனி
கௌராஜ் கல்லி, மூல்ஜி ஜேதா மார்க்கெட்,
பம்பாய்-2.
மாபத்லால் பைன் மில்ஸ்-நவ்ஸாரி

அத்தியாயம் 21

ரங்கதுரையின் உள்ளம்

நேற்று தங்க பாண்டியனும், ரங்கதுரையும் என்னைப் பார்க்க இங்கு வந்திருந்தார்கள். இருவருடைய முகத்திலும் சோபையே இல்லை. ரங்கதுரைதான் எப்படி உருமாறி விட்டார்? அவரைப் பார்க்கப் பார்க்க எனக்கு அளவிலாத துயரம் உண்டாயிற்று. உடல் இளைத்து, முகம்கறுத்து, வாடிப் போயிருக்கிறார். இத்தனையும் என்னைப் பற்றிய கவலையால்தான் என்று எண்ணும்போது, ஒரு பக்கம் அவருடைய அன்பைக் குறித்துப் பெருமிதம் கொள்கிறேன். ஒரு பக்கம் என்னுடைய துரதிர்ஷ்டம்தான் அவரையும் பீடித்திருக்கிறது என்று வருத்தமடைகிறேன்.

நேற்று அவரைப் பார்த்ததும் என் கண்களில் நீர் நிறைந்து விட்டது. தங்க பாண்டியன் தொடர்ந்து வந்தபடியால் பொங்கி வந்த கண்ணீரை அடக்கிக் கொண்டேன். ரங்கதுரையும் என்னுடன் ஒன்றும் பேசவில்லை. தங்க பாண்டியன்தான் என்னைப் பார்த்து, "உனக்கு இப்படி ஒரு கதி வரும் என்று நான் எண்ணியதே இல்லை, இந்துமதி! உன் தந்தை மந்திரமூர்த்தி உன்னைத் தன் கண்ணின் கருமணியாகப் பாவித்துப் பாதுகாத்து, அன்புடன் வளர்த்தாரே!" என்றார்.

நான் துயரத்துடன், "அவர் இறந்து போனதே நல்லது. என்னை இந்தக் கதியில் அவர் பார்க்காதது இறைவனின் அருள் என்றுதான் கூற வேண்டும்" என்றேன்.

ரங்கதுரை நெடிய பெருமூச்சு விட்டார். "இந்துமதி! உன்னைக் காப்பாற்ற முடியா விட்டால் நான் உலகில் வாழ்ந்து என்ன பயன்? நான் என்ன படித்தால் என்ன? நிரபராதியான உன்னைக் காப்பாற்ற எனக்கு ஒரு துப்பும் கிடைக்கவில்லை. இந்து! எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை" என்று கூறும்போதே அவர் குரல் கம்மிற்று. கண்களில் கண்ணீர் துளித்தது. நான் உருகிப் போனேன். அவரருகில் சென்று கண்ணீரைத் துடைக்க வேண்டுமென்று உள்ளம் துடித்தது. ஆனால் தங்க பாண்டியன் இருந்தபடியால் அப்படிச் செய்ய வில்லை.

தங்க பாண்டியன் ரங்கதுரையின் தோளைத் தொட்டு, "என்னிடம் வரும் போது என்ன சொன்னாய்? இந்துமதியை இப்படிக் கலங்கச் செய்ய

லாமா நீ? அவளுக்குத் தைரியம் சொல்வதை விட்டு விட்டு நீ இப்படி அழுகிறாயே?'' என்றார்.

''நான் ரொம்பத் தைரியமாகத்தான் இருக்கிறேன். என்ன ஆகிவிடும்? பார்க்கப் போனால் உடல் போய்விடும். ஆனால் நான் அதற்காகத் துக்கப்பட மாட்டேன். ஆத்மா அழிவில்லாதது. நான் உங்களை அடைந்தே தீருவேன்'' என்று கூறினேன்.

தங்க பாண்டியன் என்னைப் பார்த்துப் புன்னகையுடன், ''நான் இந்தப் பொய்க் குற்றத்தைப் பொய்யென்று நிரூபிப்பதற்கு வழி கண்டு பிடித்து விடுகிறேன். நீ பார்த்துக் கொண்டே இரு, இந்துமதி. நான் நிச்சயமாக எப்படியாவது இதைக் கண்டு பிடித்து விடுகிறேன். அதன் பிறகு நீயும் ரங்க

துரையும் சந்தோஷமாக வெகு காலம் இருப்பீர்கள்'' என்றார்.

எனக்கு அவர் தைரியம் சொல்லிப் பார்க்கிறார். எனக்கு அது அவசியமே இல்லை என்று அவருக்குத் தெரிய மாட்டேனென்கிறது. நான் இந்த உலகத்தை விட்டு மறைந்து போன பிறகு, ரங்கதுரைக்காக நான் எழுதும் என்னுடைய சோகக் கதையை யாராவது படித்தால், என் மனோநிலை அவர்களுக்கு விளங்கு மென்று எண்ணுகிறேன். வாழ்வையும், மரணத்தையும் ஒன்றாகப் பார்க்கும் நிலையில் நான் இப்போது இருக்கிறேன்.

ஆனால் ரங்கதுரை அப்படிக் கருதவில்லை. உயிரைக் காப்பதைத் தம் லக்ஷ்யமாக நினைத்தார். நான் அவருடைய அன்புக்குரியவள் என்பதையும் விட அவருடைய உள்ளத்தை மிகவும் நோகச் செய்தது என்னவென்று எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஒரு நிரபராதிக்கு அநியாயமாகத் தண்டனை விதித்தது அவருக்குப் பொறுக்க முடியாமலிருந்தது.

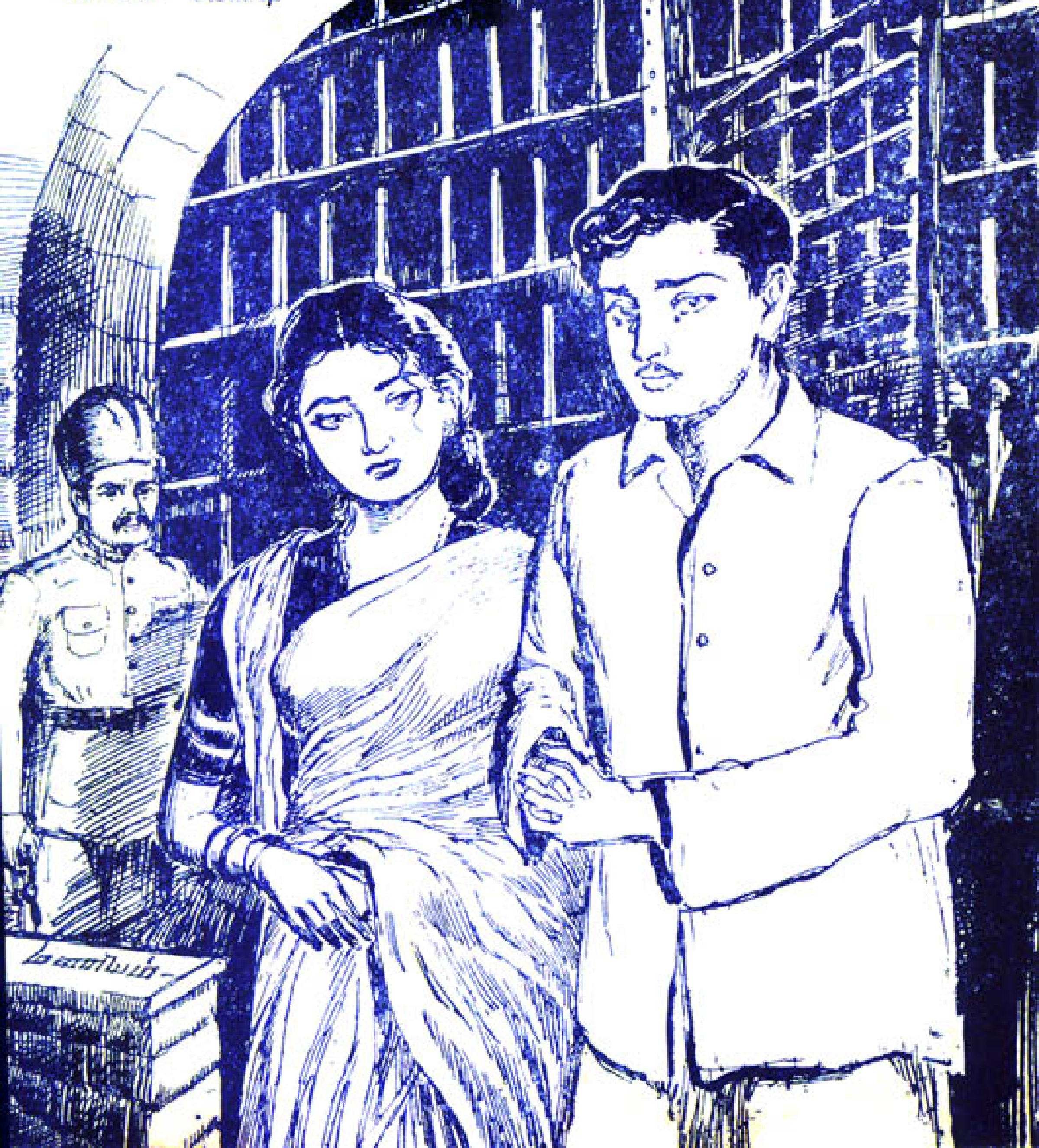
''நீங்கள் எனக்காக ஏன் இவ்வளவு வருந்துகிறீர்கள்?'' என்று நான் அவரிடம் கேட்டேன்.

''இந்து! நான் உனக்காக மட்டும் தான் வருத்தப்படுவதாக நீ நினைக்கிறாயா? ஒரு நீதிபதி ஸ்தானத்தை வகித்தவன் நான். குற்றவாளிக்குத் தண்டனை விதிக்கும்போதே எனக்கு மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கும். 'அவனுடைய குற்றத்தைத் தண்டிக்க நான் யார்? அது இறைவனுடைய பொறுப்பல்லவா?' என்று வருந்துவேன். நீ நிரபராதி என்று தெரிந்தும் நீ தண்டனை அடைவதை நான் எப்படிப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க முடியும்? இந்த இடத்தில் உனக்குப் பதிலாக வேறு யாரேனும் இருந்தால் நான் இவ்வளவு கவலைப்பட மாட்டேனென்று நீ நினைக்கிறாயா?'' என்று ரங்கதுரை கேட்டார்.

''ஒருநாளும் இல்லை. ஆனால் நீங்கள் என்னுடைய மரணத்தைக் குறித்து வருந்தக் கூடாது'' என்றேன்.

''இந்து! நான் யுத்தம் தீவிரமாக நடந்து கொண்டிருந்த பொழுது இங்கிலாந்தில் இருந்தேன். மரணத்தின் கோர ஸ்வரூபத்தை நான் பார்த்த மாதிரி நீ பார்க்கவில்லை. உயிரின்

மதிப்பு என்னவென்பது எனக்குத் தெரியும். தெருத் தெருவாகப் பற்றி எரிவதை என் கண்களால் பார்த்தேன். குழந்தைகளும், பெரியவர்களும் அடிபட்டும், அங்கங்களை இழந்தும் தவிப்பதைக் கண்டேன். 'ஒரு உயிரைக் கொல்வது எவ்வளவு கொடிய பாவம்?' என்று வருஷக் கணக்காக எண்ணி யிருக்கிறேன். நான் மரணத்துக்கு அஞ்ச வில்லை. இயற்கையாக வரும் போது ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டி

யதுதான். ஆனல் அதை ஒரு தண்டனே யாக என்னல் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடிய வில்லை" என்ருர்.

பிறகு, "உன் கதையை எழுதி முடித்து விட்டாயா?" என்று கேட்டார். "இன்னும் இல்லை" என்று நான் பதில் கூறினேன். "சீக்கிரம் முடித்து விடு" என்ருர்.

"ஆகட்டும். ஆனல் நீங்கள் எனக்காக ஒரு காரியம் செய்ய வேண்டும்" என்று கூறினேன்.

"என்ன செய்ய வேண்டும், அம்மா? எதுவானலும் செய்கிறேன்" என்ருர்.

"உங்களுடைய வாழ்க்கையைப் பற்றி எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாதல்லவா? அந்தக் குறையை நீங்கள் நீக்க வேண்டும்" என்றேன்.

ரங்கதுரையின் முகத்தில் சோகப் புன்னகை ஒன்று தோன்றியது.

"அதைத் தெரிந்து கொள்வதனல் உனக்கு என்ன உபயோகம்?" என்ருர்.

"உங்களைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்வதே எனக்கு இன்பம் அளிக்கும். எனக்கு வேறு எதுவும் அவ்வளவு சந்தோஷமளிக்க முடியாது. அதனல் நீங்கள் கட்டாயம் உங்கள் வாழ்க்கையில் நடந்ததையெல்லாம் எழுதி எனக்குத் தரவேண்டும். இதுதான் என் கடைசிக் கோரிக்கை" என்றேன்.

ரங்கதுரையின் கண்கள் மறுபடியும் கலங்கின. "கட்டாயம் எழுதித் தருகிறேன், இந்து. மறுபடியும் தங்கபாண்டியனுடன் நான் குங்குமத்துறைக்குப் போகப் போகிறேன். அவன் குற்றம் செய்தவனைக் கண்டுபிடித்துத் தருவதாக வாக்குறுதி அளித்திருக்கிருன். அதனல் நான் போய் விட்டுத் திரும்பி வரும்போது எழுதி எடுத்துக் கொண்டு வருகிறேன்" என்ருர்.

"ஆனல் இந்து! நீ ரங்கதுரைக்காகவாவது இறந்து போவதைப் பற்றிப் பேசாமலிருக்க வேண்டும். நேற்று 'இந்துவைக் காப்பாற்ற முடியா விட்டால், நானும் இறந்து விடுவேனென்று' என்னிடம் அவன் கூறினன். ஆகவே நீ இப்படிச் சிரத்தையே இல்லாமலிருப்பது சரியல்ல" என்று தங்கபாண்டியன் கூறினர். என் இதயம் கசிந்தது.

"சுலோசன எப்படி இருக்கிருள்?" என்று விசாரித்தேன்.

"சுலோசன பாவம்! ரொம்ப மனமுடைந்து போயிருக்கிருள். அவளைத் தேற்ற எங்களால் முடியவில்லை. போதாததற்கு நிமோனியா ஜுரம் வேறு வந்து விட்டது. தற்சமயம் ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கிருள். ஒரு வாரம் ஆயிற்றும். கவலைக்கு இடமில்லை என்று டாக்டர் சொல்லி விட்டார். ஆனல் உன்னைப் பற்றியே சதா காலமும் புலம்பிக் கொண்டிருக்கிருள். இன்று மாலை முடிந்தால் சுலோசனவைப் போய்ப் பார்த்து நீ ரொம்ப விசாரித்ததாகச் சொல்லுகிறேன்."

"அவளுக்கு நான் கடமைப்பட்டிருப்பது போல் யாருக்கும் கடமைப்படவில்லை. என்னுடைய அன்பை அவளுக்குச் சொல்லுங்கள். நான் சிறிதும் பயமோ, கவலையோ படவில்லை என்று அவளிடம் சொல்லுங்கள்" என்றேன்.

ரங்கதுரை என் முகத்தைச் சிறிது நேரம் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார். அவருடைய கண்களை விட்டு என் கண்களைத் திருப்ப என்னல் முடியவில்லை. அந்தக் கண்களில் அன்பெனும் காந்த சக்தி பிரகாசித்தது. பிறகு சடாரென்று திரும்பி வெகு வேகமாக நடந்து சென்ருர். தங்க பாண்டியன் என்னைப் பார்த்து, "வருகிறேன். வெகு சீக்கிரம் தெரிந்து விடும், பார்!" என்று சொல்லிவிட்டு ரங்கதுரையின் பின்னல் ஓடினர்.

ரங்கதுரை அருகில் இருந்தவரை எனக்குச் சஞ்சலமே உண்டாகவில்லை. அவர் சென்ற உடனேயே துயரம் நெஞ்சை அடைத்தது. எவ்வளவோ விஷயங்கள் சொல்ல வேண்டுமென்று நினைத்திருந்தேன். அவருடைய பெயரை நினைத்த மாத்திரத்திலேயே எப்படி என் உடலும் உள்ளமும் கனிந்து போகிறது என்பதைச் சொல்ல விரும்பினேன். அவருடைய ஸ்பரிசத்தை நினைத்த மாத்திரத்தில் எனக்கு எப்படிப் புல்லரிக்கிறது என்று கூற எண்ணினேன். இன்னும் என்னுடைய இதய தாபங்களையும், உணர்ச்சிகளையும் அவரிடம் கொட்டி விட வேண்டுமென்று நினைத்தேன். தங்க பாண்டியனும் கூட வந்திருந்தபடியால் ஒன்றும் சொல்ல முடியாமல் போயிற்று. என்ன எழுதினலும், பக்கம் பக்கமாக வார்த்தைகளை நிரப்

குழந்தைகளின் வளர்ச்சியில் டுமெக்ஸ் பால் உணவு எப்படி உதவுகிறது?

சமீபத்தில் குழந்தைகளுக்கேற்ற பால் உணவு கண்டு பிடிக்க அநேக ஆராய்ச்சிகள் செய்யப்பட்டன. இத்தகைய ஆராய்ச்சியின் முடிவுதான் டுமெக்ஸ். இந்திய சீதோஷ்ண நிலைக்கேற்க தயாரிக்கப்பட்ட உன்னதமான பால் உணவு இதுவே. உதாரணமாக குளிர் நிறைந்த மேல் நாட்டுக் குழந்தைகள் கொழுப்புச் சத்துகளை விரும்புவது போல் நம் நாட்டு குழந்தைகள் விரும்புவதில்லை. ஆகையால்தான் டுமெக்ஸ் பால் உணவில் கொழுப்புச்சத்து மற்ற பால் உணவுகளைவிட மிகக்குறைவாகவே சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. எனவே இது எளிதில் ஜீரணிக்கக்கூடியது. ஆரோக்ய வளர்ச்சிக்கான டுமெக்ஸ் பால் உணவில் விடமின் B 6 அதிகமாக சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்றும் பாலின் இயற்கைச்சர்க்கரை, விடமின் D, இரும்புச்சத்து இவைகளும் நிறைந்திருக்கின்றன. ஆகையால்தான் குழந்தைகள் டுமெக்ஸ் பால் உணவை மிகவும் விரும்புகிறார்கள். அதை அருந்தி நன்கு வளர்கிறார்கள்.

டுமெக்ஸ்
பால் உணவு

உங்கள் குழந்தைகளுக்கு டுமெக்ஸ் பால் உணவைக் கொடுத்து அவர்களது வளர்ச்சியைக் கவனியுங்கள்

'கோலினஸ்' உங்கள் பற்களை சுத்தம் செய்வது தவிர, மேற்கொண்டும் உதவுகிறது!

இப்பொழுதே இந்த நூதன டூத்பேஸ்டை நீங்கள் உபயோகிக்கத் தொடங்குவது நலம்

ஆக்டிவ் க்ளோரோபில்சேர்ந்த 'கோலினஸ்' பற்களை சுத்தமாக்குவதுடன் நிற்பதில்லை! இந்நூதன டூத்பேஸ்ட் பல் சிதைவுக்குக் காரணமான கிருமிகளை ஒழித்து, ஈறுகளை உறுதியாக்கி, உங்கள் சுவாஸத்தை மணிக்கணக்கில் புதுமணம் கமழ வைத்திருக்கிறது.

இதன் ரகசியம் அற்புதமான 'கோலினஸ்' நுரைதான். அது ஆக்டிவ் க்ளோரோபில்லை வாயில் பிரஷ் நுழைய முடியாத மூலை முடுக்குகளுக்கும் எடுத்துச் சென்று, உங்களுக்கு மிகுந்த அனுகூலம் தருகிறது.

அதிசயமான சிக்கனம்!

ஈரமில்லாத பிரஷ்ஷில் அரையங்குல அளவே தேவை. எனவே ஆக்டிவ் க்ளோரோபில் சேர்ந்த 'கோலினஸ்' உபயோகிப்பது உங்களுக்கு எவ்வளவு லாபகரம் பாருங்கள்! இன்றே ஒரு பெரிய டியூப் வாங்கவும்.

பினுலும், உணர்ச்சியுடன் சொல்லும் ஒரு வார்த்தைக்கு ஈடாகுமா? நான் சொல்லும் போது அவருடைய முகத்தில் அன்பு ததும்புமே? அதைப் பார்ப்பதற்குக் கொடுத்து வைக்க வேண்டாமா? அந்த இன்பத்துக்கு ஈரேழு உலகங்களை வேண்டுமானாலும் கொடுக்கலாமே?

ஏமாற்றத்தினால் பொங்கிப் பெருகிய கண்ணீர் பிரவாகத்தை நான் தடை செய்யவில்லை. அழுவதற்குக் கண்ணீரே இல்லாமல் வற்றிய பிறகு, பேனாவையும், காகிதத்தையும் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு விட்ட இடத்திலிருந்து தொடர்ந்து எழுதத் தொடங்குகிறேன். என்னுடைய உணர்ச்சி வேகத்தில் ரங்கதுரையுடன் பேசியதையெல்லாம் எழுத வேண்டுமென்று தோன்றியது. இதை எழுதிய பிறகு மனம் சற்று சாந்தியடைந்தது.

ரங்கதுரையை நான் கண் முன்னால் பார்க்கும் போது, இந்த உலகத்தையே மறந்து விடுகிறேன். ஆனால் அவர் கண்ணுக்கு மறைந்த உடனேயே, நான் கட்டிய வானளாவும் மனக் கோட்டைகள் மனக் கண் முன்பு வந்து நிற்கின்றன. ஈடேறாத மனோரதங்களும், கைகூடாத அற்புதமான கற்பனைகளும் திரைப்படம் பார்ப்பது போல் காட்சி யளிக்கின்றன.

இந்த எண்ணங்களெல்லாம் குமுறிக் கொண்டு வரும்போது, மனத்தைக் கசக்கிப் பிழிவது போன்ற வேதனை உண்டாகிறது. ஆனால் கண்ணீர் பெருக்கிய பிறகு உள்ளம் மிக இலேசாக ஆகி விடுகிறது. கண்ணீர் விடுவதின்பெருமை பலருக்குத் தெரிவதில்லை. சுலோசனாவுக்கு யாரேனும் அழுதார்கள் என்றால் கோபம் வந்து விடும். "கோழைகள்! கண்ணீர் தன்னையறியாமல் வந்து விடுமோ?" என்று கூறுவாள்.

ஆனால் மனம் விட்டுக் கண்ணீர் பெருக்கிய பிறகு உண்டாகும் தூய்மை உணர்ச்சி உன்னதமானது எனக் கருதுகிறேன். ஸ்நானம் செய்வது போல அது உள்ளத்தை ஸ்நானம் செய்வித்துத் தூய்மையாக்குகிறது.

அதனால்தான் பெரியோர்கள் கண்ணீருக்கு அவ்வளவு மதிப்புக் கொடுத்தார்கள். 'காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி' இறைவனை வழிபட வேண்டுமென்று கூறவில்லையா?

அட கடவுளே! ரங்கதுரைக்கு என் மனப் போராட்டங்கள் அனைத்தையும் தெரிவிக்க வேண்டுமென்ற ஆசையால், நான் எழுத வேண்டியதை விட்டு விட்டு என்னென்னவோ எழுதுகிறேன். அவரைத் தவிர இதை யாராவது படித்தால் அவருக்காக நான் எழுதினேன் என்று புரிந்துகொண்டு அனுதாபத்துடன் படிக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இன்னும் எத்தனையோ விஷயங்கள் சொல்லவில்லை. என்னுடைய நக்ஷத்திர வாழ்க்கையைப் பற்றி எழுதவேயில்லை. அவருக்கு முக்கியமாக அதைப் பற்றித்தான் சொல்ல வேண்டும். நான் ஏன் சினிமாவில் நடிக்க ஒப்புக் கொண்டேன் என்பதை விவரமாகச் சொன்னால்தான் அவருக்குப் புரியும். அதைப் பற்றி எழுதுகிறேன்.

அத்தியாயம் 22

பத்திரிகைச் செய்தி

நான் பள்ளிக்கூடத்தில் வேலைக்குச் சேர்ந்து மூன்று மாதங்களுக்கு மேல் ஆகிவிட்டன. பள்ளிக்கூடத்தில் ஒரு சிறிய வாசகசாலை இருந்தது. அதில் அநேகமாக எல்லாம் பாடபுத்தகங்கள்தான். அதைத் தவிர ஒன்றிரண்டு பத்திரிகைகளும் வரும். ஒரு தினப் பத்திரிகையும் வரவழைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நான் தினப்பத்திரிகையைத் தவறாமல் பார்த்துக் கொண்டு வந்தேன். 'ரங்கதுரையைப் பற்றி ஏதேனும் சமாசாரம் வராதா?' என்ற எண்ணத்துடன் பார்ப்பேன். எனக்கு அதுதான் பொழுது போக்காக இருந்து வந்தது.

ஐரோப்பாவில் யுத்தம் நடந்து வருகிறது என்பதைத் தெரிந்துகொண்டிருந்தேன். ஆனால் அதுபற்றி அதிகமாகக் கவலைப்பட்டது கிடையாது. போலந்தின் மேல் ஜெர்மனி படையெடுத்ததும், இங்கிலாந்தும், பிரான்ஸும் ஜெர்மனிக்கு எதிராகப் போர்

தொடுத்ததும், எனக்குத் தெரிந்திருந்தன. யுத்தத்தினால் ஜனங்கள் படும் துயரத்தை நினைத்து மிகவும் வருத்தமாக இருக்கும். அந்தப் பயங்கரமான செய்திகளைப் படித்துப் பார்க்கும் போது வருத்தப்படுவேன். ஆனால் ஐரோப்பாவில்தான் யுத்தம் நடக்கிறதென்று தெரிந்திருந்த படியால், ரங்கதுரைக்கு ஏதாகிலும் அபாயம் நேரலாம் என்று நான் நினைத்தது கிடையாது. சீக்கிரம் வந்துவிடுவார் என்றே நம்பியிருந்தேன். பேராசிரியர் தாம்ஸனைப்பார்த்த பிறகு அந்த நம்பிக்கை துளிர்விட்டுத் தழைத்து வளர்ந்தது.

அன்று செய்தித் தாளில் 'லண்டன் நகரத்தின்மீது ஜெர்மனி விமானங்கள் குண்டு போட்டன' என்று படித்த போது எனக்கு உண்டான மனத் துயரத்தையும், பயத்தையும் விவரிப்பது மிகவும் கஷ்டம். இது நடந்தது 1940–ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதக் கடைசி என்று ஞாபகம். தினந்தோறும் அந்தப் பயமும் துயரமும் அதிகமாகிக் கொண்டே வந்தன. பத்திரிகையைப் பார்க்கவும் பிடிக்காது. ஆனால் பார்க்காமலும் இருக்க முடியாது. அதைப் படித்து விட்டுக் கண்ணீர் விடுவேன். ரங்கதுரை சௌக்கியமாக இருக்க வேண்டுமென்று இறைவனைப் பிரார்த்தனை செய்வேன். "அவர் திரும்பி வருவார் என்ற ஒரே நம்பிக்கையைப் பிடித்துக் கொண்டு நான் வாழ்ந்து வருகிறேன். என் நம்பிக்கை வீண் போகாமல் காப்பாற்றுங்கள்" என்று வேண்டுவேன்.

தெருத் தெருவாகப் பற்றி எரிந்தது என்றும், குண்டு மாரியால் நகரம் நகரமாக அழிகிறது என்றும், ஜனங்கள் குழி வெட்டிக் கொண்டு அதில் ஒளிந்து கொள்கிறார்கள் என்றும் படிக்கும் போதெல்லாம், எனக்கு உயிர் துடித்தது என்று சொன்னால் அது சிறிதும் மிகையாகாது.

'அவர் உயிரோடு இருந்தாலும், எவ்வளவு கஷ்டப்படுவார்? சாப்பாடே கிடைக்க வில்லையாமே? ஐயோ! எப்படியெல்லாம் கஷ்டப்படுகிறாரோ? ஏதாவது அடிபட்டு ஆஸ்பத்திரியில் கிடக்கிறாரோ என்னவோ? எனக்குக் கடிதம் போடாவிட்டாலும் போகட்டும். என்னை மறந்தாலும் மறந்து விட்டுப் போகட்டும். அவருக்கு ஒரு கஷ்டமும் நேராமலிருக்கக் கூடாதா? ஒரு வேளை குண்டு விபத்தில்சிக்கி ஏதாவது அங்கத்தை இழந்திருப்பாரோ? இப்படியெல்லாம் என்னுடைய கற்பனைகள் வெகுதூரம் சென்று விடும். உடலெல்லாம் பதறும். 'ஆனால் அப்படி ஆகியிருந்தாலும், எப்படியாவது இந்தியாவுக்குத் திரும்பி வந்து விடட்டும். பகவானே, அவரை என் அன்பைச் சொரிந்து குணப்படுத்துவேன். சிறிதும் குறையே அவர் உள்ளத்தில் உண்டாகாமல் பார்த்துக் கொள்வேன். எப்படியாவது திரும்பி என்னிடம் வந்து விடட்டும்' என்று வேண்டுவேன்.

என்னுடைய கற்பனைகள் போதாது என்று கனவுகளில் வேறு ரங்கதுரை கஷ்டப்படுவதைப் பார்ப்பேன். சில

சமயம் இடிந்து எரிந்து போன மாளிகைகளின் சிதைவுகளுக் கிடையே நான் ரங்கதுரையைத் தேடுவதாகக் கனவு காண்பேன்.

ஒருசமயம்கனவு கண்டது நன்றாக நினைவிருக்கிறது. ஒரு வீடு எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. நான் வெளியில் நிற்கிறேன். எரியும் வீட்டிலிருந்து, "இந்துமதி! இந்துமதி!" என்று கூப்பிடும் குரல் கேட்கிறது. நான் உள்ளே போகப் பார்க்கிறேன். ஆனால் முடியவில்லை. என்னைக் கயிற்றால் கட்டி யிருக்கிறது. உள்ளிருந்து ரங்க துரையின் குரல் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது.

அன்று நான் கண் விழித்த போது, உடல் முழுதும் வியர்த்துக் கொட்டியிருந்தது. எழுந்து உட்கார்ந்த பிறகும் உடல் நடுக்கம் போகவில்லை. வள்ளியின் பாட்டி நான் சத்தம் போட்டதாகக் கூறி என்னை எழுப்பினாள். நான் இப்படித் தவிப்பதைப் பார்த்துவிட்டு, மறுநாள் பொழுது புலர்ந்ததும் எனக்குத் திருஷ்டி சுற்றிப் போட்டாள். பிறகு தலையில் வேப்பிலை வைத்து விட்டாள். இத்தனை அமர்க்களத்துக்குப் பிறகும் என் பயமும், பதற்றமும் போகாமலிருக்கவே தன் கணவரிடம் சொன்னாள்.

"இந்துமதி! நீ ஏனம்மா எப்போதும் கவலையாக இருக்கிறாய்? நாங்கள் உன்னை எங்கள் குழந்தை மாதிரி பாவிக்கிறோமே! நீ எதற்காகக் கவலைப்பட வேண்டும்?" என்று கேட்டார்.

நான் உண்மையைக் கூறினேன். "என் தாயார் இறந்து போகும் போது ஒருவரிடம் என்னை மணந்து கொள்ள வேண்டுமென்று வாக்குறுதி வாங்கிக் கொண்டாள். அவர் இப்போது சீமையில் இருக்கிறார். சீமையில் யுத்தம் நடக்கிறதல்லவா? அதனால் பயமாக இருக்கிறது" என்றேன்.

"பாவம்! சின்னப் பெண்ணான உனக்கு அதற்குள் எவ்வளவு அனுபவங்கள் ஏற்பட்டு விட்டன?" என்று அனுதாபத்துடன் கூறினார். அவரால் அதற்குமேல் என்ன செய்ய முடியும்?

இப்படிக் கவலைப்படுவதற்கும் முடியாமல் இன்னொரு சம்பவம் நடந்தது. ஆனால் அதுவும் எனக்கு ஒருவிதத்தில் உதவி புரிந்தது என்றே சொல்ல வேண்டும். ஒரு வகையில் எனக்குப் பைத்தியம் பிடிக்காமல் காத்தது அந்த சம்பவம் தான்.

ஊரில் திடீரென்று மலேரியா காய்ச்சல் பரவியது. பெரியவர்களும் சிறியவர்களும் மிகவும் சிரமப்பட்டார்கள். மிகச் சிறிய கிராமமாதலால் சுற்றுப் புறத்தில் டாக்டர் யாரும் இல்லை. கோயமுத்தூரிலிருந்து தான் டாக்டர் வந்தாக வேண்டும். அதனால் வைத்திய உதவி கிடைப்பது மிகவும் சிரமமாக இருந்தது. பாவம்! ஏழை ஜனங்கள் மிகவும் கஷ்டமடைந்தார்கள். குளிர் நடுக்கும். போர்த்திக் கொள்ள ஒன்று மிருக்காது. சாப்பிட மருந்து கிடையாது. சுத்த ஜலம் கிடையாது. நல்ல உணவு கிடையாது. இப்படிப் பல துன்பங்கள். அப்போது பனிக்காலம் வேறு.

முதலில் டாக்டரே கிடைக்க வில்லை. குங்குமத்துறையில் மலேரியா காய்ச்சல் கொஞ்சம் சகஜம். அதன் காரணங்களையும், அதற்கு உடனே கொடுக்க வேண்டிய மருந்துகளைப் பற்றியும் நான் கொஞ்சம் தெரிந்து கொண்டிருந்தேன். ஆதலால் மலேரியா பரவ ஆரம்பிக்கிறதென்று தெரிந்த உடனேயே பெரியவரிடம்சொல்லிக் கோயமுத்தூருக்குப் போய்ச் சில மருந்துகளை வாங்கிவரச் செய்தேன். அதை வைத்துக் கொண்டு சமாளித்து வந்தேன். இலேசாகக் காய்ச்சல் வந்தவர்களுக்கு எளிதில் குணமாகி விட்டது. சமீபத்தில் குழந்தை பெற்றிருந்த ஒரு சிறு பெண்ணுக்கு மலேரியா காய்ச்சல் வரவே என்ன செய்வதென்று யாருக்கும் தெரியவில்லை. உடனே கோயமுத்தூரிலிருந்து டாக்டரை வரவழைக்கச் செய்தேன். அதன் பிறகு வாரம் ஒரு முறை டாக்டர் வந்து பார்த்து விட்டுப் போனார். தினந்தோறும் நோயாளிகளைக் கவனிக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டேன்.

வீடு வீடாகச் சென்று, 'அவர்கள் ஒழுங்காக மருந்து சாப்பிட்டார்களா? சரியான உணவு சாப்பிட்டார்களா?' என்று கவனித்து வந்தேன். மருந்து வாங்கச் சக்தியற்றிருந்த ஓரிருவருக்கு நானே வாங்கிக் கொடுத்தேன்.

அதைத் தவிர ஒவ்வொரு வீட்டிலும் மலேரியாவைத் தடுக்கும் முறைகளைப் பற்றிப் பிரசங்கம் செய்தேன். இத்தகைய காரணங்களால் கிராமத்து ஜனங்கள் என்னிடம் உண்மையிலேயே அளவற்ற அன்பு செலுத்தத் தொடங்கினார்கள்.

அந்தக் கபடமறியாத ஜனங்களுக்குச் சேவை செய்வதில் என்னைப் பற்றி மறந்திருந்தேன். ரங்கதுரையைப் பற்றிய கவலை உள்ளுக்குள்ளேயே என்னை அரித்தெடுத்துக் கொண்டிருந்தாலும், சிந்தனை செய்து செய்து, மூளையைப் போட்டுக் குழப்பிக் கொள்வதற்கு நேரமில்லாமலிருந்தது.

ஆனால் பள்ளிக்கூடத்திலும் வேலை செய்து விட்டு, இப்படி நோயாளிகளுடன் மற்ற நேரத்தைச் செலவிட்டு வந்தபடியால் எனக்கும் மலேரியா தொத்திக் கொண்டது. ஏற்கனவேயே எனக்கு உடல் இளைத்துப் போயிருந்தது. அதில் கவலையும், அதிக வேலையும் சேர்ந்து என் உடல் ரொம்பப் பலஹீனமாகி யிருந்தது. அதைக் கொஞ்சமும் பாராட்டாமல் நான் உழைத்து வந்தேன். ஆனால் கடைசியில் எனக்குத் தாங்க முடியாத அளவுக்கு ஜுரம் வந்து விட்டது.

இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு எனக்குத் தூக்கிப் போட ஆரம்பித்தது. குளிரும், நடுக்கமும் எவ்வளவு பொறுத்துக் கொள்ளப் பார்த்தும் முடியவில்லை. காலை வரையில் ஒரே குளிர் தாங்க முடியவில்லை. முதல் நாள்தான் டாக்டர் வந்து விட்டுப் போயிருந்தார். ஆகவே எனக்குக் காய்ச்சல் வந்து ஐந்து நாட்கள் வரையில் டாக்டரும் வந்து பார்க்கவில்லை. நானாகவே மருந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டு வந்தேன்.

சுமார் பதினைந்து நாட்கள் நான் காய்ச்சலுடன் சிரமப்பட்டேன். அந்தப் பதினைந்து நாட்களும் எனக்கு என் அருமை அன்னை சந்திரமணி என் அருகில் இருக்க வேண்டுமென்று தோன்றிக் கொண்டே இருந்தது.

என் அன்னைக்கு நான் ஒரே பெண்ணாக இருந்ததாலோ என்னவோ, அவள் என்னை வெகு நாட்கள் வரையில் அணைத்துக் கொண்டு கொஞ்சுவாள். "இவளால்தான் கஷ்டம் வந்தது" என்று சில சமயம் என்னைப் பற்றி வெறுப்புடன் பேசுவாள். ஆனாலும் சற்றைக்கெல்லாம் ஓடி வந்து அணைத்துக் கொண்டு, "என் தங்கமே. நீதான் எனக்குச் செல்வம்" என்று கூறிவிட்டு நெற்றியில் முத்தம் கொடுப்பாள். எனக்குப் பன்னிரண்டு வயதுக்கு மேல் ஆன பிறகு கூட இப்படிச் செய்திருக்கிறாள்.

நான் ஜுரமாகப் படுத்திருந்த போது, அம்மா என்னிடம் வந்து அந்தமாதிரி என்னைக் கொஞ்ச வேண்டுமென்று ஆசையாக இருந்தது. உடலில் ஏற்பட்ட சோர்வினால் எனக்கு ஏதேனும் ஆதரவு வேண்டியிருந்தது. அது எனக்குக் கிடைக்காமல் போகவே அந்தரங்கத்தில் ஒரே ஏக்கமாக இருந்தது.

என்னதான் முனிசாமிக் கவுண்டர் வீட்டில் பிரியமாக இருந்தாலும், என் அன்னையின் அன்புக்கும், அணைப்புக்கும் ஈடாகுமா? சில சமயம், "என்னை நீ போன இடத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டு போய்விடு, அம்மா!" என்று நினைத்துக் கொண்டு கண்ணீர் பெருக்குவேன். அம்மாவிடம் போக வேண்டும் என்று என் உள்ளம் என்றுமில்லாதவாறு துடித்தது.

ஒருவாறு காய்ச்சல் குணமாயிற்று. நடமாட ஆரம்பித்த உடனே ஊரிலுள்ள குளங்களைச் சுத்தம் செய்ய ஏற்பாடுகள் செய்யச் சொன்னேன். என்னுடைய தீவிர முயற்சியால் அந்தக் கிராமம் சற்று சுத்தமாயிற்று.

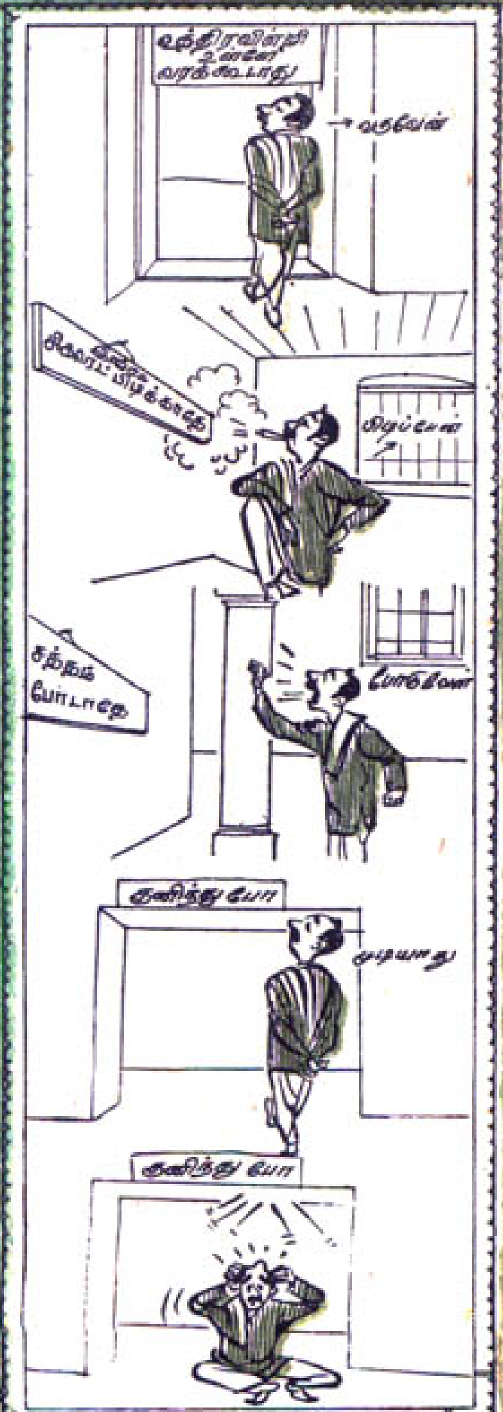
இத்தகைய காரணங்களால் வீரத்தான் பட்டியில் எனக்கு நல்ல பெயர் உண்டாயிற்று. அப்படியே வாழ்க்கை சுகமாகப் போய் விட்டால் அதைக் கனவு என்றும், மாயை என்றும் ஏன் சொல்லுகிறார்கள்?

அகத்தில் அடிக்கும் சுழல்காற்று போதாதென்று, புற வாழ்க்கையிலும் புயல் வீசிக் கொண்டே இருந்தது. (தொடரும்)

ஹாஸ்யக் களஞ்சியம்

உத்தரவின்றி உள்ளே வரக்கூடாது
வருவேன்
சிகரெட் பிடிக்காதே
பிடிப்பேன்
சத்தம் போடாதே
போடுவேன்
குனிந்து போ
முடியாது
குனிந்து போ

??
"இந்தச் செல்லாக் காசை எங்கு கொடுத்தாலும் செல்லவில்லை. கடைசியில் ஒரு குருட்டுப் பிச்சைக்காரனிடம் கொடுத்தேன்

விழுந்து விடுவாய்! கீழே இறங்கி வந்து விடு. உனக்கு ஒரு மாம்பழம் தருவேன்.

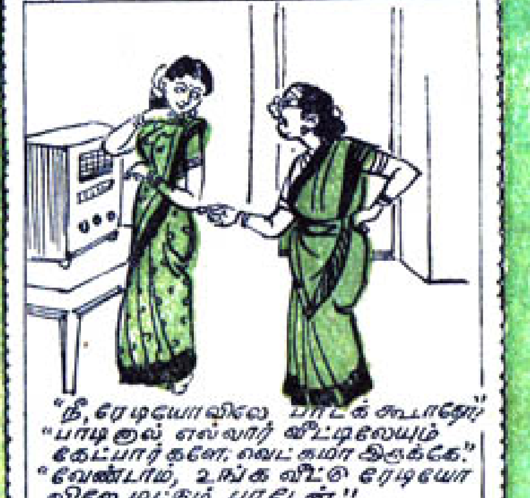

"உனக்குச் சமைக்கத் தெரிந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்."
"நான்தானே சமைக்கிறேன்!"
"ஓஹோ! அப்படியா உனக்குச் சமைக்கத் தெரியாமல் இருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்!"

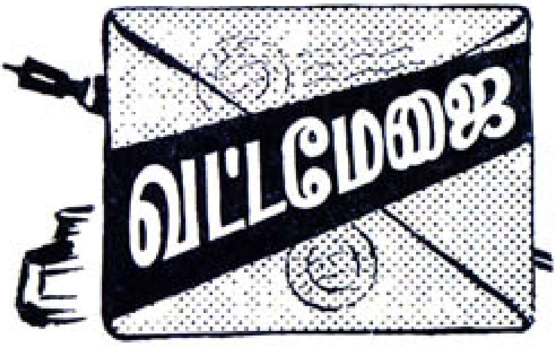

1
2
3

"இப்படி ஓயாமல் இருமிக் கொண்டிருப்
பவர்களெல்லோரும் டாக்டரிடம்
போவதற்குப் பதிலாகக் கச்சேரிக்கு
வந்து விடுகிறார்கள்."
"ஆமாம்! ஏன் நீங்கள் ஒரு டாக்டரோ?"

SHORT HAND
"பார், பாட்டி! அசத்திக் கொண்டே
இருக்கிறான். எழுதினதெல்லாம்
கோணலாய்ப் போகிறது."
"போனால் உனக்கு நல்லது தானே!
கோண எழுத்துத்தானே எழுதிக்
கொண்டு இருக்கிறாய்."

தப்பாக எழுதினால் பள்ளிக்கூட
ஆசிரியர் பிரம்பை எடுத்து
அடிப்பார்....
... ஆனால் பத்திரிகை ஆசிரியர்
பேனாவை எடுத்து அடிப்பார்!

"நீ, ரேடியோவிலே பாடக் கூடாதோ?"
"பாடினால் எல்லார் வீட்டிலேயும்
கேட்பார்களே. வெட்கமா இருக்கே."
"வேண்டாம், உங்க வீட்டு ரேடியோ
விலே மட்டும் பாடேன்."

பி. ஸி. ஜி.

என்னுடைய பையன் காதர் மூகையதீனுக்கு (ஏழு வயது) இம்மாதம் 26-ந் தேதியன்று பி. ஸி. ஜி. ஊசி போடப்பட்டது. எல்லோரும் போடுகிறார்கள் என்று போட்டோம். வியாழக்கிழமை இரவிலிருந்து மூன்று நாட்களாகியும் இன்னும் ஜுரம் விட்டபாடில்லை. கண்கூடு கனத்திருக்கிறது. வார்டு ஆபீஸ் ஆஸ்பத்திரியில் மருந்து கொடுத்து வருகிறேன். சனிக்கிழமை காலையில் ஜுரம் 100·5 டிகிரி இருக்கிறது.

திருச்சி
28-5-55 கா. சு. முஹம்மது யூசுப்

●

டி. கே. சி.யின் கடிதங்கள்

ஆங்கில மேதைகள் எழுதிய கடிதங்களைப் புத்தக உருவில் அமைத்து ஆங்கிலேயர்கள் படித்து அனுபவிக்கின்றனர். இம்மாதிரியான புத்தகங்களைப் படிக்கும்போது தமிழ் இலக்கிய மேதைகளின் கடிதங்கள் அச்சு உருவில் இல்லையே என்று எண்ணி நான் மிகவும் குறைப்பட்டேன். ஆனால் டி. கே. சி.யின் கடிதங்கள் என்னுடைய குறையை நிவர்த்தி செய்து விட்டன.

நன்கு பழுத்த மாங்கனியின் எல்லாப் பாகங்களிலும் இன்சுவை உண்டு. அது போல டி. கே. சி. அவர்களின் கடிதங்களிலும், கட்டுரைகளிலும், சொற்பொழிவுகளிலும் ஒரு தனி மகிமை உண்டு. டி. கே. சி. அவர்கள் தமக்கே உரித்தான முறையில் எழுதிய கருத்துக்கள் நிறைந்த கடிதங்கள் சிந்தனைக்கு ஓர் அற்புத விருந்து. அறிவின் சிகரமாக விளங்கும் அவரது கடிதங்கள். தமிழ் மணம் கமழும் டி.கே.சி. அவர்கள் எழுதிய கடிதங்கள் இலக்கிய உலகில் உன்னதமான இடத்தில் வைக்கப்படும் என்பதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை.

தேவகோட்டை
2—5—55 ஜெ. ராமமூர்த்தி

●

பஸ் போக்குவரத்து

நமது அரசாங்க பஸ் போக்குவரத்து இலாகா மந்திரி திரு பரமேஸ்வரன் அவர்கள், ஜனங்களுடைய சௌகரியத்துக்கு மேலும் அனேக பஸ்கள் விட்டிருக்கிறோம் என்றும், நெருக்கத்தைச் சமாளிப்பதற்கு மாடி பஸ்கள் விடப் போகிறோம் என்றும் கூறியிருக்கிறார். ஆனால் இவ்வளவு சௌகரியமும் செய்தாரே யொழிய, பஸ் கண்டக்டர்கள் பிரயாணிகளிடத்தில் எவ்விதம் நடந்து கொள்கிறார்கள் என்றும், அரசாங்க பஸ் போக்குவரத்தைப் பற்றிப் பொதுஜனங்களின் அபிப்பிராயம் என்ன என்றும் அவர் நேரில் போய்ப் பார்த்துத் தெரிந்து கொண்டிருப்பாரோ, என்னவோ தெரியவில்லை. உதாரணமாகச் சில சம்பவங்களை மட்டும் கூறுகிறேன்.

சென்னைக்குப் புதிதாகப் பிரயாணிகள் பஸ்ஸில் வந்து ஏறி, போகவேண்டிய இடத்துக்குக் கட்டணம் எவ்வளவு என்று கேட்டால் அவர்களிடம் கண்டக்டர்கள் அவமரியாதையாகப் பேசுகிறார்கள். கொடுத்த பணத்துக்குச் சில்லறை கேட்டால் உடனே கொடுப்பதே கிடையாது. டிரைவர்கள் பஸ்ஸை நிறுத்த வேண்டிய இடத்தில் நிறுத்தாமல் கொஞ்ச தூரம் தள்ளி நிறுத்திப் பொதுஜனங்களுக்கு அசௌகரியத்தைக் கொடுக்கிறார்கள். பஸ்ஸின்மேல் எழுதியிருக்கும் மார்க்கத்தில் பஸ்கள் சில நாளைக்குச் செல்வதே கிடையாது. ஏதோ நாம் தப்பித் தவறி ஏறிவிட்டு, 'ஏன் அந்த மார்க்கத்தில் போகவில்லை!' என்று கேட்டால் அதற்கு மரியாதைக் குறைவாகக் கண்டக்டர்கள் பேசுகிறார்கள்.

டிராம்வே கம்பெனி இருந்தபொழுது ஜனங்களுக்கு மிகவும் சௌகரியமாக இருந்தது. கண்டக்டர்கள் மிகப் பிரியமாக ஜனங்களிடத்தில் நடந்து கொண்டார்கள். இதைச் சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள் உடனே கவனித்துத் தகுந்த விசாரணைகள் செய்து ஜனங்களுக்குப் பஸ்ஸில் தொந்தரவின்றிப் பிரயாணம் செய்யத் தகுந்த ஏற்பாடுகள் செய்வார்கள் என்று எண்ணுகிறேன்.

திருவல்லிக்கேணி
17—4—55 பேபி சுப்ரமணியம்

பருத்திச் சூதாட்டம்

சென்னையிலும், அதைச் சுற்றியுள்ள இடங்களிலும் பருத்திச் சூதாட்டம் வெகுவாகப் பரவி விட்டது. முக்கியமாக இதில் பங்கு கொள்ளுபவர்கள் ஏழைகளே. நாளுக்கு நாள் இதை நடத்தும் கம்பெனிகள் அதிகமாகிக் கொண்டு வருகின்றன. கைத்தறி நெசவாளர்கள் இன்று ஏழ்மை நிலையில் இருக்கிறார்கள்! இவர்கள் தினசரி கிடைக்கும் சொற்ப வருமானத்தையும் இதில் கொட்டுகிறார்கள், அதிகப் பணம் வருமென்று. ஆனால் இதில் ஏமாறுவது ஏழைகளே. இச் சூதாட்டம் இப்பொழுது பகிரங்கமாகவே நடைபெறுகிறது. இந்தச் சூதாட்டத்தில் தோற்றவர்கள், தங்கள் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளுகிறார்கள். வரும் வருமானத்தை இதில் கொட்டி விடுவதால், காலணாக் கூட வீட்டுக்குச் செல்லுவது கிடையாது. மது அரக்கன் இருந்த போது, ஏழைக் குடும்பங்கள் எங்ஙனம் கஷ்டப்பட்டதோ, அதை விடப் பன் மடங்கு அதிகமாக இப்பொழுது கஷ்டப்படுகின்றன. ஏழை மக்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக, அரசாங்கம் ஆவன செய்ய வேண்டும். இதை ஒழிக்கும் முயற்சியில் அரசாங்கத்துக்குப் பொது மக்களின் ஆதரவும் வேண்டும். ஆகையால் பொது மக்கள் இதற்குப் பலத்த ஆதரவு தரவேண்டும். விரைவில் இதை ஒழிக்க அரசாங்கம் முன் வந்து, இதில் வெற்றியும் அடையுமாக!

சின்ன காஞ்சீபுரம்
3—5—55 சீனிவாசன்

●

ஜனநாயகம் வளருமா?

எங்கள் கிராமமாகிய அய்யலூர் இரண்டாவது வகுப்புப் பஞ்சாயத்துச் சபையைச் சேர்ந்தது. இதைச் சுற்றிலும் நாலா பக்கங்களிலும் கிராமங்கள் உள்ளன. சுமார் பத்து மைல் தூரத்திலிருந்து ஜனங்கள் திண்டுக்கல், திருச்சி, எரியோடு, வேடசந்தூர், செங்குறிச்சி முதலிய ஊர்களுக்குப் போக அய்யலூர் கிராமத்துக்கு வந்து தான் போக வேண்டும்.

பொது ஜனங்களின் வேண்டுகோளின்படி பஸ் ஸ்டாண்டு ஒன்று நிறுவ 1937ம் வருஷம் முதல் பிரயாசை எடுத்துக் கொண்டும் பயனில்லை. இந்தக் கிராமத்தில் முக்கியமான ஒரு ஸ்தலத்தில், பிரயோஜனமே படாததும் பஸ் ஸ்டாண்டு நிறுவச் சகல விதத்திலும் தகுதியான இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்துச் சட்டப்படி அந்த இடத்துக்குச் சம்பந்தப்பட்ட மேலதிகாரிகளின் அங்கீகாரமும் பெற்றிருக்கிறது. மேற்படி இடத்தைப் பஞ்சாயத்துச் சபை, பஸ் ஸ்டாண்டுக்கு உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்று, அது சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு எழுதி விட்டதாக வாய்மொழியாகக் கூறுகிறார்கள். சாமி வரம் கொடுத்தும் பூசாரி வரம் கொடுக்க வில்லை என்பது போல அந்த உத்தரவு இந்தப் பஞ்சாயத்துச் சபைக்கு இன்னும் வந்தபாடில்லை. சுமார் 25,000 ஜனங்களுக்கு உபயோகமாக உள்ள பொதுஜன சௌகரியத்தை அலட்சியம் செய்து புறக்கணிக்கலாமா! ஒரு தனிப்பட்ட நபரின் நலனுக்காக இது சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகளால் காலம் கடத்தி வருவதாகத் தெரிய வருகிறது. இவ்வாறு அரசாங்கம் நடந்தால் நம் நாட்டில் ஜனநாயகம் நல்ல முறையில் வளருமா!

அய்யலூர்
15—4—55 ஏ. எஸ். வேலுச்சாமி
(உதவித் தலைவர், பஞ்சாயத்துச் சபை)

●

உடைப் பற்று

புதிதாக விவாகம் செய்த மணமகன், மணமகள் புகைப்படங்களைப் பார்க்கின்றோம். இவற்றில், மணமகன் ஆங்கில உடையில் தோற்றம் கொடுப்பதைக் கவனிக்கும்பொழுது, எமது தமிழ் இன மக்களுக்கு, தமிழ் உடைப் பற்று இன்னும் வர வில்லையா என்ற வினாத் தான் எழுகின்றது. தமிழ்நாட்டுப் பற்று, தமிழ் மொழிப்பற்று, தமிழ் பேசும் பற்று உள்ள இந்தக் காலத்திலே, தமிழ் உடைப் பற்று இருக்க வேண்டியது மிக அவசியந்தானே!

யாழ்ப்பாணம்
27—5—55 வி. பொ. நீ. முத்துக்குமாரசாமி

தொழில் வளர வழி

கடிகாரத் தொழிலைப் பற்றிய பல சுவாரஸ்யமான அம்சங்களைக் கூறும் மூன்று ஸ்விட்ஜர்லாந்துப் படங்கள் 21–5–55 அன்று சென்னை பாரகன் டாக்கீஸில் காட்டப்பட்டன. பிரசித்தி பெற்ற விளம்பர வினியோகஸ்தர்களான மெஸ்ஸர்ஸ் டி. ஜே. கீமர் அண்டு கம்பெனியின் மானேஜரான ஸ்ரீ பி. எஸ். ஜி. ராவ் அவர்கள், மேற்படி படங்களைப் பார்க்க வந்திருந்த பிரமுகர்களுக்கு இடையே பேசுகையில், கடிகாரத் தொழிலில் உள்ள சிரமங்களை விளக்கினார். சாதாரண ரகத்தைச் சேர்ந்த ஒரு ஸ்விஸ் கைக் கடிகாரத்தின் விலை சுமார் ரூ. 45 ஆகிறது. அந்தக் கடிகாரம் நம் நாட்டில் ரூ. 65 லிருந்து ரூ. 70 வரையில் விற்கப்படுகிறது. இதற்குக் காரணம் இறக்குமதிப் பொருள்களுக்கு விதிக்கப்படும் சுங்கத் தீர்வைதான் என்றும் கூறி, சுங்கத் தீர்வையின் நோக்கம் வருமானத்தை அதிகரிப்பதாக மட்டும் இல்லாமல், மேற்படி தொழிலுக்கு ஆக்கம் அளிப்பதாகவும் இருக்க வேண்டும் என்பதைத் தெளிவாக எடுத்துச் சொன்னார். பம்பாய் வாச்சு இம்போர்ட்டர்ஸ் அஸோஸியேஷன் டைரக்டரான ஹரிசிங் சாத்வால் அவர்களும் பேசினார்கள்.

வீழ்ச்சியா? வெற்றியா?

கே. பிச்சுமணி ஐயங்கார்

வடமொழிக் கதை:
மொழிபெயர்ப்பு: ஜெயமணி

விடியற்காலமாகியும் எனக்குத் தூக்கம் தெளியவில்லை. எனவே, சித்ரா தேவியை என்னிடம் அணுக விடாமல் தடுப்பதற்காகப் படுத்த வண்ணம் காலைப் பத்திரிகையை வாசிக்க ஆரம்பித்தேன்.

அப்போது டெலிபோன் மணி அடிக்கவே, எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவ்வளவு அதிகாலையில் என்னை டெலிபோனில் யார் கூப்பிடுகிறுர்கள்?

எனக்குப் பேட்டி யளிக்க மஞ்சுளா தேவி இசைந்திருப்பதாக அவளது காரிய தரிசி டெலிபோனில் கூறியதைக் கேட்டதும் எனக்கு ஏற்பட்ட ஆனந்தத்தை விவரிக்க முடியாது.

சினிமா உலகில் இணையற்ற ஜோதியாக விளங்கும் மஞ்சுளா தேவி எங்கள் நகருக்கு விஜயம் செய்ததிலிருந்து, அவளைப் பேட்டி காணப் பத்திரிகைப் பிரதிநிதிகள் எவ்வளவோ முயற்சி செய்தும் பலனேற்படவில்லை. தோல்வி

என்பதே தெரியாத பிரபல பத்திரிகை நிருபர்கள்கூட அம்முயற்சியில் வெற்றி பெற முடியவில்லை.

அப்படி யிருக்க, எனக்குப் பேட்டி அளிக்க மஞ்சுளா தேவி இசைந்து விட்டாள் என்பதைக் கேட்டதும் எனக்குப் பெருமை தாங்க முடியவில்லை.

நான் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் மஞ்சுளா தேவியின் ஜாகைக்குச் சென்றதும் என்னை அவள் இன் சொற்களால் அன்புடன் வரவேற்றாள்.

அவளிடம் உபசாரமாகச் சில வார்த்தைகள் கூறிய பின், அவளது வாழ்க்கை வரலாற்றைச் சொல்லும்படி கேட்டுக்கொண்டேன். எனது வேண்டுகோளுக்கு அவள் யாதொரு ஆட்சேபணையுமின்றி இசைந்தது, என்னை மேலும் ஆச்சரியத்தில் மூழ்கும்படி செய்தது.

* * *

மஞ்சுளாதேவி தன் வாழ்க்கை வரலாற்றைக் கூறத் தொடங்கினாள் :

''என்னுடைய ஏழாவது வயதில் எனக்கு விவாகமாயிற்று. விவாக வயது நிர்ணயச் சட்டம் அமுலுக்கு வருமுன்பே, வறுமையால் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்த எனது பெற்றோர்கள் என்னை வயதான ஒரு செல்வவந்தருக்குக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்து விட்டார்கள். அன்று முதல்தான் எனக்குத் துரதிர்ஷ்டமும் ஆரம்பமாயிற்று. கல்யாணமான ஒரு வருஷத்தில் என் கணவர் காலமாகி விட்டார். அதே ஏக்கத்தினால் சில மாதங்களில் என் தாயும் இறந்தாள்.

எனது நிலையைக் கண்டு அனுதாபம் கொண்ட என் தந்தை, நான் கல்வியில் தேர்ச்சி பெறுவதற்காக மிகுந்த சிரத்தை எடுத்துக் கொண்டார். ஆங்கிலம், தமிழ், சம்ஸ்கிருதம், ஹிந்தி முதலிய பாஷைகளிலும் சங்கீதத்திலும் நான் மிகுந்த தேர்ச்சி பெற்று விளங்குவதற்காகத் தகுந்த ஆசிரியர்களை நியமித்தார்.

பல்வேறு நூல்களை வாசிப்பதிலேயே நான் என் கவனமெல்லாம் செலுத்தி ஆனந்தமாகக் காலம் கழித்து வந்தேன். எனினும் அந்த ஆனந்த வாழ்க்கை அதிக காலம் நீடிக்கவில்லை.

சிறுமியாக இருந்த நான் பருவ வயதை அடையும் வரையில்தான் அது நீடித்தது. பிறகுதான் நான் எனது பரிதாபமான நிலையை, அதாவது நான் ஒரு ஹிந்து விதவை என்பதை உணரலானேன். கல்யாணம் முதலிய சுப காலங்களில் எனக்கு இடமில்லை என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன். என்னைப் பார்த்தவர்கள் "ஐயோ, பாவம்" என்று அனுதாபப் படுவதையும் கண்டேன். ஒரு ஹிந்து விதவையின் நிலை எவ்வளவு பயங்கரமானது என்ற உண்மை எனக்கு அப்போதுதான் சிறிது சிறிதாகப் புலனாகத் தொடங்கியது.

ஆனால், அந்தச் சமயத்தில் என் தந்தை என் மன நிலையை நன்கு உணர்ந்து என்னிடம் எல்லையற்ற அன்பும் அனுதாபமும் காட்டி எனக்குத் தைரியம் அளித்து வந்தார். அவர் அவ்விதம் எனக்குத் தேறுதல் கூறியிராவிடில் நான் என்னுடைய உயிரையே மாய்த்துக் கொண்டிருப்பேன்.''

“பாகிஸ்தான் ஏற்பட்ட பிறகு, சிற்சில பிரதேசங்களில் அராஜகத்துக்கும் இரத்த வெறிக்கும் இலக்கான லட்சக் கணக்கானவர்களின் கதி எனக்கும் நேர்ந்தது. நவகாளிக்கு அருகில் உள்ள ஓர் ஊர் தான் நாங்கள் பிறந்து வளர்ந்த ஊர். பாரத நாடு பிரிக்கப்பட்ட பின் அப் பிரதேசம் பாகிஸ்தானில் சேர்க்கப்பட்டு விட்டதால், நானும் என் தந்தையும் அந்த ஊரை விட்டு வெளியேறி விடுவதென்று தீர்மானித்தோம்.

நாங்கள் ஊரை விட்டுச் செல்லுமுன், என்னிடம் சங்கீதம் கற்றுக் கொண்ட சில மாணவிகளிடம் விடை பெற்றுக் கொள்வதற்காகச் சென்றேன்.

நான் ஒரு மாணவியின் வீட்டுக்குள் சென்ற போது, திடீரென்று வாயிற் கதவு சாத்தப்பட்டு, தாளிடப்படுவதைக் கண்டு திடுக்கிட்டேன். என்னை யாரோ அந்த வீட்டில் அடைத்து விட்டார்கள் என்பதையும், அவர்களுடைய கையில் நான் சிக்கிக் கொண்டேன் என்பதையும் தெரிந்து கொண்ட போது, நான் திகிலடைந்து மூர்ச்சையானேன்.

எனக்கு மூர்ச்சை தெளிந்ததும் எழுந்து பார்த்த போது, நான் ஒரு காட்டுக்குக் கொண்டு வரப் பட்டிருந்தேன். என் எதிரில் பயங்கரமான ஒரு தடியன் நின்று கொண்டிருந்தான். சிறிது தூரத்தில் அவனது கையாட்கள் இருந்தனர்.

எனக்கு யாதொரு ஆபத்தும் நேராது என்று அந்தத் தடியன் உறுதி கூறினான். என்றாலும், அவன் வார்த்தைகளை நான் சிறிதும் நம்பவில்லை.

அன்றிரவு அவன் என்னைப் பலாத்காரம் செய்ய முற்பட்ட போது, என் பலம் முழுவதையும் உபயோகித்து அவனை நான் கீழே தள்ளி விட்டேன். பிறகு இருளில் பாய்ந்து ஓடினேன். நல்லவேளையாக எங்கும் அந்தகாரம் சூழ்ந்திருந்ததால், நான் போன திசையை அவனால் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை.

ஓடிக் கொண்டே யிருந்தேன். கடைசியில் ஒரு குன்று தென்பட்டது. அந்தக் குன்றின் மீது ஏறினேன். கஷ்டம் தாங்க முடியாமல் தற்கொலை செய்து கொள்ள வேண்டும் என்ற உத்தேசத்துடன், அந்தக் குன்றிலிருந்து கீழே உருண்டு விழுந்தேன்.

என் துரதிர்ஷ்டம், கீழே விழுந்ததில் மூர்ச்சை யடைந்தேனே யன்றி, என் உயிர் போக வில்லை. காலையில் அவ்வழியாகச் சென்று கொண்டிருந்த ஒரு கிழவியும் அவனது மகனும் என்னை மூர்ச்சை தெளிவித்து அவர்கள் வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள்.

கிழவியின் மகனான மோகன் ஓர் அழகிய நற்குணமுள்ள இளைஞன். அவன் சினிமாவில் ஒரு நடிகன் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன்.

அவன் என்னிடம் சகோதர வாத்சல்யத்துடன் நடந்து கொண்டான். சில நாட்களுக்குப் பிறகு, என்னை ஸ்டூடியோவில் ஏதாவது வேலை பார்க்கும்படி அவன் அன்புடன் வலியுறுத்தினான்.

அப்போதிருந்த நிலையில் எனக்கு எந்த வேலையும் செய்ய இஷ்டமில்லை. இருந்தாலும் கடைசியில் மோகனின் வற்புறுத்தலுக்கு இணங்க, பின்னணிப் பாடகியாகச் சேர்ந்து கொண்டேன்.

ஒரு நாள் ஸ்டூடியோ மானேஜர், வெளி நாடுகளுக்குச் சென்றிருந்த எங்கள் கம்பெனி சொந்தக்காரர் திரும்பி வருவதாகவும், அவரை வரவேற்பதற்காக எல்லோரும் விமான நிலையத்துக்குச் செல்ல வேண்டும் என்றும் எங்களிடம் கூறினார்.

எல்லோரையும் போல் நானும் விமான நிலையத்துக்குச் சென்றேன். அங்கும் எனக்குத் துரதிர்ஷ்டம் காத்திருந்தது. எங்கள் கம்பெனி சொந்தக்காரர் வேறு யாருமில்லை. காட்டில் எவன் வெறிக்கு இலக்காகி விடாமல் தப்பிச் சென்றேனோ, அந்தத் தடியன்தான் அவன்!

மேற்படி சம்பவத்தினால் கலவரமும் அதிர்ச்சியும் அடைந்த நான் ஒரு வாரம் வரையில் ஸ்டூடியோவுக்குச் செல்லவில்லை. எனக்கு உடல் நிலை சௌகரியமாக இல்லை என்று சொல்லி விட்டேன். எனினும், உடம்பு சௌகரியமில்லை என்று எத்தனை நாட்கள்தான் பாசாங்கு செய்ய முடியும்?

என் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக நான் ஸ்டூடியோவுக்குச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. சில நாட்கள் வரையில் தடியனின் கவனம் என்மீது விழவில்லை. ஆனால், ஒருநாள் துரதிர்ஷ்டவசமாக நான் அவன் கண்களில் பட்டு விட்டேன்.

அவ்வளவுதான்! அந்தப் பாவி அன்று மாலையே என் வீட்டைத் தேடி வந்து விட்டான். அவன் வந்த சமயத்தில், மோகனும் அவன் தாயாரும் வீட்டில் இராதது பாழாய்ப் போன என் விதிவசம் தான்.

அவன் அமைதியாகக் கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டு உள்ளே வந்தான். பயப்பட வேண்டாமென்றும், மோகனுக்கு இரவு முழுதும் ஸ்டூடியோவில் வேலை இருக்கிறதென்றும், அவனது தாயாரும் வீட்டுக்குவராமல் இருக்கத் தான் ஏற்பாடு செய்து விட்டதாயும் சொன்னான்.

இதைக் கேட்டதும் எனக்குப் பகீரென்றது. நான் பைத்தியம் பிடித்தவன் போல் பலமாகக் கத்தினேன். அவனை வாயில் வந்தபடி தூற்றினேன்.

அவன் அதையெல்லாம் இலட்சியம் செய்யாமல், காமவெறி கொண்டவனாய் என்னை நெருங்கினான்.

அதைக் கண்டதும் விக்கதியான விலையிலிருந்த என் ஆத்திரம் எல்லை கடந்தது. மேஜைக்குள்ளிருந்த மோகனின் கைத் துப்பாக்கியை எடுத்து, மூன்று தடவை அந்தத் தடியனை நோக்கிச் சுட்டேன். அவ்வளவுதான். இடிவிழுந்த மரம்போல் அவன் கீழே சாய்ந்தான்.

துப்பாக்கி சப்தம் கேட்டதும் வெளியே ஜனங்கள் கூடி விட்டார்கள். நான் கதவைத் திறந்தபோது வெளியே ஒரு போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரும் அவருடன் பல போலீஸ்காரர்களும் இருந்தனர். அவர்கள் எல்லோரும் அதற்குள் அங்கு எப்படி வந்து சேர்ந்தார்கள் என்பது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

என்னைத் தன் இச்சைக்கு உட்படும்படி ஹிம்சிக்க முயற்சித்ததால், நான் அவனைச் சுட்டுக் கொன்றதாக ஒப்புக்கொண்டேன்.

எனது கூற்றுக்கு ஆதாரமாகச் சாட்சியம் இருக்கிறதா என்று இன்ஸ்பெக்டர் கேட்டார். நான் சாட்சிக்கு எங்கே போவது? எனக்குக் கடவுள்தான் சாட்சி!

தற்காப்புக்காக நான் அவனைச் சுட்டதாக ருஜு செய்ய வேண்டியிருக்குமென்று கூறி, இன்ஸ்பெக்டர் என்னைச் சிறைக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

இரவு நடுநிசி இருக்கும். எனக்குத் தூக்கம் வரவேயில்லை. மூதல் நாள் நடந்த சம்பவங்கள் என் மனக் கண்முன் தோன்றிக் கொண்டேயிருந்தன.

அச் சமயம் கதவைத் திறந்து கொண்டு இன்ஸ்பெக்டர் உள்ளே வந்தார். அவர் என் மீது எல்லையற்ற அனுதாபம் கொண்டவர் போல் தோன்றினார். பிறரது இச்சைக்கு இலக்காவதைக் காட்டிலும் நான் மரணத்தையே விரும்புவதாகக் கூறியபோது கூட இன்ஸ்பெக்டரின் உற்சாகம் குன்றவில்லை.

தகுந்த சாட்சியம் இல்லாததால், கொலைக் குற்றத்திலிருந்து நான் தப்புவது கஷ்டமான காரியம் என்று அவர் கூறியதுடன், அக் குற்றத்திலிருந்து தப்புவதற்கு வழி என்ன என்பதையும் அவர் விளக்கினார். கடைசியில் இந்தப் பாழும் உயிரின் மீதுள்ள ஆசையே அவரது கூற்றுக்கு என்னை இணங்கும்படி செய்தது.

சிறைக் கதவுகள் திறந்தன. இன்ஸ்பெக்டர் என்னை வெளியே அழைத்து வந்தார். எனக்கு ஆதரவாகப் பொய் சாட்சியையும் இன்ஸ்பெக்டர் சாமர்த்தியமாகத் தயாரித்து விட்டார். இனிமேல் உண்மையை மறைப்பானேன்? கொலைக் குற்றத்திலிருந்து தப்புவதற்காக நான் இன்ஸ்பெக்டருக்கு என் உடலை விற்றேன்."

இவ்வாறு மஞ்சுளா தேவி தன் கதையைக் கூறி முடித்ததும் என்னையே சிறிது நேரம் உற்றுப் பார்த்தாள். வாயடைத்துப் போய் உட்கார்ந்திருந்தேன் நான்.

மறுபடியும் அவள் கூறத் தொடங்கினாள்: "நான் என் உடலையும் உள்ளத்தையும் பரிசுத்தமாக வைத்துக்கொண்டிருந்த போது, நான் விதவை என்ற ஒரே காரணத்துக்காக என்னை எல்லோரும் ஒதுக்கி வெறுத்தார்கள். இன்றும் நான் அதே விதவைதான். எனினும், இன்று நான் பிரபல சினிமா நட்சத்திரமாகி விட்டதால், என் பூர்வ கதையை எல்லோரும் மறந்து என்னை வானளாவப் புகழ்கிறார்கள். பத்திரிகைகளில் போட்டி போட்டுக் கொண்டு பாராட்டுகிறார்கள்.

என்னைப் பார்க்கவும், என்னைச் சந்தித்துப் பேசவும் எல்லோரும் ஆர்வத்துடன் இருக்கிறார்கள். நான் பேசினால் அதைப் பெரும் பாக்கியமாகக் கருதும் நபர்களும் ஏராளமாக இருக்கிறார்கள்.

முன்பு எனது நேர்மையும் களங்கமின்மையும் எனக்கு விரோதிகளாக இருந்தன. சினிமா உலகில் இன்று நான் அடைந்துள்ள வெற்றி, எனது தவறுகளை யெல்லாம் மறைத்து விட்டது. விக்கதியான யுவதிகள் நேர்மையான, பரிசுத்தமான வாழ்க்கை நடத்துவதற்குச் சமூகம் உதவி புரிய வேண்டாமா?

இப்போது சொல்லுங்கள். நான் வாழ்க்கையில் வீழ்ச்சி யடைந்தவளா? அல்லது வெற்றி பெற்றவளா? சொல்லுங்கள், ஏன் பேசாமல் வாயடைத்துப் போய் உட்கார்ந்திருக்கிறீர்கள்?"

இதே சமயத்தில், "ஏன் இப்படிப் பத்திரிகையைக் கட்டிக் கொண்டே தூங்குகிறீர்கள்? எழுந்திருங்கள். இன்று ஆபீஸ் இல்லையா? எனக்குப் பதில்சொல்லுங்கள்" என்று கூறிக் கொண்டே என் மனைவி என் தோளைப் பிடித்து உலுக்கவே நான் வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்தேன்.

நான் கண்களைக் கசக்கிக் கொண்டு மெதுவாக எழுந்தபோது, என் மனைவி, என் அருகில் விரித்தபடி அலங்கோலமாகக் கிடந்த காலைப் பத்திரிகையை மடித்து வைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அப் பத்திரிகையின் முதல் பக்கத்தில் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்த சினிமா நட்சத்திரமான மஞ்சுளா தேவியின் பெரிய படம் என்னையே உற்றுப் பார்ப்பது போலிருந்தது. விடியற்காலம் அந்தப் படத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த நான் அப்படியே அயர்ந்து விட்டேன். அதனால் தானோ, என்னவோ, அந்த மஞ்சுளா தேவி என் கனவில் தோன்றி என்னைப் படாத பாடு படுத்தி விட்டாள்!

"உங்கள் பற்களை பாதுகாருங்கள்!"
விஸ்டம் பல் வைத்தியர் எப்படி என்று கூறுகிறார்
நீங்கள் 'விஸ்டம்' டூத் ப்ரஷால் தேய்க்கும்போது அது ஈறுகளுக்கு வலுவளித்து ஆரோக்கிய மளிக்கிறது. இது முக்கியம். ஏனெனில் மென்மையான ஈறுகளில் தொத்து வியாதி ஏற்படலாம்.......
நமது உடல் சருமத்தைப் போலவே ஈறுகளின் சருமத்திலும் கிருமிகள் சேரும் சருமம் மென்மையாக இருந்தால் சுலபத்தில் கிழிந்து கிருமிகள் சேர இடமளிக்கும்.
கிருமிகள் சேர்ந்ததும் ஈறுகள் இளகலாகி வீங்கும்; சாப்பிடும் போதும், பல் துலக்கும் போதும் இரத்தம் கசியும்,
இதை 'ஜிஞ்ஜிவிடிஸ்' வியாதி என்பார்கள். இதை அலட்சியம் செய்தால் பற்கள் எல்லாம் கொட்டிவிடும். உங்களுக்கு 'ஜிஞ்ஜிவிடிஸ்' இருப்பதாகத் தோன்றினால் பல் வைத்தியரை உடனே பாருங்கள்!
உங்கள் பற்களை ஆரோக்கியமாய் வையுங்கள். இரவிலும் காலையிலும் விஸ்டம் ப்ரஷால் துலக்குங்கள்! துலக்க சுலபமாயிருக்கவே அதன் வடிவம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதன் சிறிய தலை மற்றும் வளைந்த கைப்பிடியமைப்பால் வாயில் மூலை முடுக்குகளிலும் புகுத்தலாம்; அதன் விறைப்பான நைலான் குச்சங்கள் பல் இடுக்குகளில் நுழையும். பொருத்தமான வடிவம் கொண்ட விஸ்டம் டூத் ப்ரஷை உபயோகியுங்கள்! காலாகாலத்தில் உங்கள் பல் வைத்தியரை காணுங்கள்!
Wisdom
நீடித்து உழைக்கும் டூத் ப்ரஷ்

ரவி சந்திரிகா

9. ரவீந்திரன் திகைத்தான்!

"எருக்கலைக்குப் பாத்தி கட்டி
எத்தனை பூப் பூத்தாலும்
மருக்கொழுந்தின் வாசமுண்டோ
மலைப் பழநி வேலவனே!"

என்ற நாட்டுப் பாடலை முன்னொருநாள் திருச்சிராப் பள்ளி ரேடியோவில் ஒலி பரப்பினார்கள். பழநி வட்டாரத்தில் சேகரித்த நாட்டுப் பாடல்களில் ஒன்று என்று, அதை அறிமுகப் படுத்தினார் ரேடியோ நிலையத்தின் அறிவிப்பாளர்.

உஸ்தாத் மீரான் அன்று திருச்சி இப்ரஹீம் பார்க்கில் உட்கார்ந்து 'கிராம நிகழ்ச்சிகள்' ரேடியோவில் வருவதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த போதுதான், அந்த நாட்டுப் பாடலையும் முதன் முதலாகக் கேட்டார்.

இப்பொழுது நாகரத்தினம் வந்து காதோடு காதாக ரகசியங்கள் பேசிய போது, உஸ்தாதுக்கு அந்த அருமையான நாட்டுப் பாடல் தான் நினைவில் வந்து நின்றது.

'இந்த நாகரத்தினத்துக்கு எத்தனை பாடுபட்டு எவ்வளவு பணம் செலவழித்துப் படிக்க வைத்

சோமு

தார் கனகசுந்தரம்! ஆனாலும் அந்த இயற்கைக் குணம் மாறவேயில்லையே!' என்று பட்டது உஸ்தாத் மீரானுக்கு.

"தம்பி! நான் சொல்வதைக் கொஞ்சம் பொறுமையாகக் கேள். உன்னுடைய அத்தானின் வாழ்க்கையில் குழப்பம் ஏற்பட்டிருக்கிறது உண்மைதான். ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன். ஆனால் இந்தக் குழப்பத்துக்கு மெய்யான காரணம் யார்? இந்தக் குழப்பத்தில் உன்னுடைய அத்தானின் பங்கு எத்தனை? உன் அக்காளின் பங்கு எத்தனை? அந்தச் சந்திரிகாவின் பங்கு எத்தனை?—இதை யெல்லாம் நன்றாக யோசித்துப் பார்த்தல்லவா ஒரு முடிவுக்கு வர வேண்டும். பெண் பாவம் பொல்லாது தம்பி. அந்தச் சந்திரிகாவை இன்றிரவே அந்த வீட்டை விட்டு வெளியே கொண்டு போய் விடுவது ஒரு பெரிய காரியமில்லை. ஆனால் இந்த மீரான் ஒரு காரியத்தை யோசனை இல்லாமல் செய்தான் என்று கெட்ட பெயர் வந்து விடக்கூடாது. நமக்கு உன்னை யெல்லாம் போல் ரூபாய் நாணயம் கிடையாது. நம்முடைய நாணயம் எல்லாம் வாக்கு நாணயந்தான். ரூபாய் நாணயம் போனால், சம்பாதித்துக் கொள்ளலாம். வாக்கு நாணயம் போய் விட்டால் பிறகு சாகிறவரை நான் செல்லாத காசுதான்!" என்றார் உஸ்தாத் மீரான்.

நாகரத்தினத்துக்கு இந்த வார்த்தைகள் ஏற்கவில்லை. மௌனமாக இருந்தான். உஸ்தாத் மீரான் புத்திசாலி. நாகரத்தினத்தின் முகக் குறிப்பைக் கவனித்து விட்டுச் சொல்லுவார்:

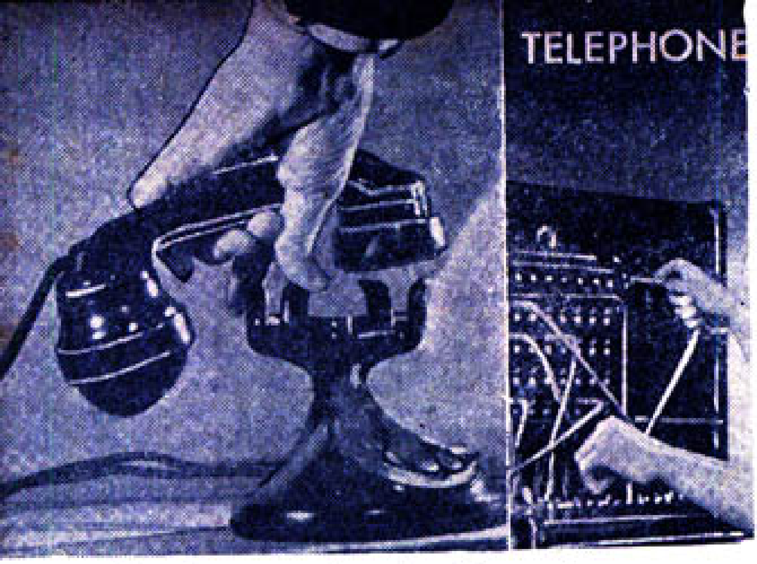
"தம்பி! நீ எனக்கு ரொம்பவும் வேண்டியவன்தான். உனக்காக எந்த உதவி செய்யவும் நான் தயார்தான். ஆனால் நியாயம் அநியாயத்தை அலசிப் பார்த்து விட்டு, செய்கிற உதவியை நன்றாகச் செய்து விடலாமே என்றுதான் யோசிக்கிறேன். எதற்கும் நீ இரண்டு நாள் கழித்து வந்து என்னைப் பார். அதற்குள் ரவீந்திரனுடைய வண்டவாளங்களை எல்லாம் நன்றாக விசாரித்து வைக்கிறேன்!"

இவ்வாறு சொல்லி விட்டுப் பாயை விட்டு எழுந்தார் உஸ்தாத். நாகரத்தினம் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. புன்சிரிப்பை வரவழைத்துக் கொண்டு ஒரு 'சலாம்' போட்டு விட்டு வெளியே வந்தான். மூளை தீவிரமான யோசனையிலேயே இருந்தது. தோட்டத்தின் வழியாக வாசலை நோக்கி நடந்து செல்லும் போதே, கோதாவில் நின்ற குப்புசாமியைப் பார்த்துக் கண் இமைகளை அப்படி ஒரு அடி அடித்து ஏதோ ஜாடை செய்தான். வெளியே வந்து, உஸ்தாதின் வீட்டுக்குச் சற்றுத் தொலைவிலே இருந்த ஒரு மரத்தின் அடியில் நின்று கொண்டான்.

பத்து நிமிஷம் ஆயிற்று. சொல்லி வைத்தாற்போல, கோதாவில் நின்ற குப்புசாமி வெளியே பதுங்கிக் கொண்டே வந்தான். சிலம்ப வரிசையில் 'பாவலா' போடுவது என்று சொல்கிறார்களே, அப்படி நடந்து வந்தான் அவன், நாகரத்தினத்தை நோக்கி!

குப்புசாமிக்கு உருவிவிட்ட சாட்டை மாதிரி ஒடிசலான உடம்பு. ரோப்புத்

தலைதான். ஆனாலும் தலைமயிர் சுருள் சுருளாக அடர்ந்து பங்கொண்டையைப் போல் பிடரியிலே வந்து கிடந்தது. கிருதாவோ காதுகளையும் தாண்டிக் கன்னங்கள் வரை இறங்கிக் 'கன்னங் கரேல்' என்று பார்க்கவே பயங்கரமாக நின்றது!

''என்ன நாகரத்தினங்க?'' என்று ஒரு 'ங்க' போட்டுப் பேச ஆரம்பித்தான் குப்புசாமி. மரியாதையாகப் பேசுவதற்காக அவன் வார்த்தைகளுக்கு மத்தியிலே இப்படி ஒரு பிரயோகத்தைச் சரமாரியாகக் கையாளுவது வழக்கம்!

''குப்புசாமி! நீ எனக்கு அந்தக் காலத்திலே செய்த உதவி யெல்லாம் பெரிசில்லை. இப்போது தான் சரியான சமயம் வந்திருக்குது!'' என்றான் நாகரத்தினம்.

குப்புசாமி திகைத்தான். கேட்டான்: ''என்னுங்க! அந்த லிலியம்மாவுக்கு லெட்டர் கொண்டு கொடுத்தேனுங்களே, அதுங்களை விடவுங்களா?'' என்று 'ங்காக்'களை இன்னும் கொஞ்சம் தாராளமாகவே போட்டான்!

அத்தனை அவசரத்திலும் 'லிலி' என்ற பெயரைக் கேட்டதும் நாக ரத்தினம் ஒருகணம் கிறங்கி நின்றான்!

அந்தக் காலத்தில் நாகரத்தினம் திருச்சி அர்ச் சூசையப்பர் கல்லூரியில் மேல்படிப்புப் படிக்க ஆரம்பித்தபோது, அவனுடைய தகப்பனார் 'பையன் காலேஜில் படிக்கிறான்' என்ற பெருமையில் தானிய மூட்டைகளை யெல்லாம் விற்று நூறு ரூபாய் நோட்டுக்களாகவே அனுப்பி வந்தார். நாகரத்தினமும் 'உயர்ந்தபடிப்பு' என்ற முறையில் செலவையும் உயர்த்தியே வந்தான்! அப்போதுதான், திருச்சி கன்டோன்மென்டில் டெலிபோன் எக்ஸேஞ்சில் வேலை பார்த்து வந்த 'லிலி ஓட் அவுஸ்' என்ற ஓர் ஆங்கிலோ இந்தியக் கன்னியின் சந்திப்பு அவனுக்கு ஏற்பட்டது! மாலை வேளைகளில் ஆபீஸில் வேலையில்லாத நாட்களில், காற்று வாங்குவதற்காகக் காஜாமலைப் பக்கமாகப் போய் வரும்படி மகளை அனுப்புவார், அவளுடைய தந்தை ஓட் அவுஸ். நேரம் முழுதும் ஒரேயடியாக அறையிலேயே உட்கார்ந்து, காதுக் குழாயை மாட்டிக் கொண்டே சதா 'ஹலோ ஹலோ' என்ற இரைச்சல்களுக்கு மத்தியில், புத்தியைக் குழப்புகிற மின்சாரக் குமிழ்களுக்கு ஊடே டெலிபோன் நம்பர்களோடு மல் யுத்தம் செய்கிற மகளுக்கு, மாலைக் காற்று உடம்புக்கு நல்லது என்பது ஓட்அவுஸின் கொள்கை. இந்த விஷயத்தில் அவர் மிகவும் கண்டிப்பு. ஆனால் காற்று வாங்கப்போன இடத்தில் விபரீதங்கள் நடக்கும் என்று அவர் கண்டாரா?

ஒரு நாள் காஜாமலையில் ஒரு விசாலமான மரத்தின் அடியிலே உட்கார்ந்து லிலிக்கன்னி காற்று வாங்கிக் கொண்டிருந்தபோது, நாகரத்தினம் தன் சகாக்களுடன் அந்தப் பக்கமாக நடந்து வந்தான். தங்கத்தைக் கடைந்தெடுத்து அதில் ரோஜா வர்ணத்தை அங்கங்கே தெளித்து விட்ட மாதிரி மேனியும், கோவைக் கனியைப் பிழிந்து பூசியது போல 'லிப்ஸ்டிக்' தடவிய அதரங்களும், வாலிபத்தின் மிடுக்குமாக, இருபது வயதுக் கன்னி 'ஸிமென்ட்' கட்டிலில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்ததைப் பார்த்ததும், நாகரத்தினத்துக்குத் தலை சுற்றியது!

அன்றிலிருந்து ஒவ்வொரு நாளும் அவன் காஜாமலைப் பக்கமாகக் காற்று வாங்க ஆரம்பித்தான். ஆனால் ஒரே ஒரு மாறுதல். சகாக்களோடு வந்தவன் இப்பொழுது படிப்படியாகத் தனிமையில் வர ஆரம்பித்தான். அதற்கேற்பத் தனது உடையிலும் மாறுதல்கள் செய்து கொண்டான். ஜிப்பாவும் வேட்டியும் தூர எறிந்துவிட்டு, தட்டாம் பூச்சியைப் போல் பல வர்ணங்களில் மினுங்கும் விதம் விதமான

'டை'களை வாங்கிக் கழுத்தைச் சுருக்குப் போட்டுக்கொண்டான்! உயர்ந்த 'ட்வீட்' ஸூட்டுகளாக வாங்கித் தைத்துக் கோடை காலத்தையும் சட்டை செய்யாமல், சட்டையும் கோட்டுமாக, வியர்க்க வியர்க்க வளைய வந்தான் நாகரத்தினம்!

மிஸ் லிலி ஒட் அவுஸ் இது ஒன்றையும் லட்சியம்செய்பவளாகக்காணோம். ஒரு நாள் இவனாகவே அவள் அருகிலே சென்று நின்று "ஹலோ!" என்றான்! வேறு பக்கமாகத் திரும்பிக் காற்று வாங்கிக் கொண்டிருந்த லிலி, ஆபீஸை விட்டு வந்த பிறகும் கூட அந்த 'ஹலோ' என்ற ஓசை "சைத்தா"னைப் போல் விடாமல் தன்னைப் பின் தொடருவது கேட்டுத் திகைத்துப் போய்த் திரும்பிப் பார்த்தாள்! சைத்தான் இல்லை. நாகரத்தினம் நின்று கொண்டிருந்தான்!

"ஹலோ!" என்று ஆங்கில ஆசார முறையில் தானும் பதிலுக்குச் சொன்னாள் லிலி. நாகரத்தினத்துக்கு அப்படியே உச்சி குளிர்ந்தது. உடம்பெல்லாம் பரவசம் உண்டாயிற்று!

இதன் பிறகு தினந்தோறும் நாகரத்தினம் அந்த மரத்தடிக்கு வருவான். லிலியும் வருவாள். கொஞ்ச நேரம் பேசுவார்கள். பிறகு "நேரம் ஆகிறது!" என்று வீட்டுக்குப் போய் விடுவாள் லிலி. சில நாட்களில் மாலை நேரத்தில் அவனுக்கு ஆபீசில் வேலையிருந்து அவன் காஜா மலைக்கு வரவில்லையென்றால், முதல் நாளே அந்தத் தகவலை நாகரத்தினத்திடம் சொல்லி விடுவான் லிலி. நாகரத்தினம் அன்றைக்கெல்லாம் காற்று வாங்க மாட்டான்!

லிலி ஒட் அவுஸ் கபடம் அதிகம் இல்லாத கன்னி. அவளுடைய வட்டாரத்துப் பழக்க வழக்கத்தின்படி சகஜமாகப் பேசுகிற முறையிலேதான், நாகரத்தினத்தோடு பேசினாள். ஆனால் நாகரத்தினமோ அதை எப்படியெல்லாமோ கற்பனை செய்துகொண்டு விட்டான். அதிகம் சொல்வானேன்? ஒரு மாத காலத்தில் அவன் வெள்ளைக்காரத் துரையாகவே தன்னைப் பாவிக்க ஆரம்பித்து விட்டான்! நிறம் ஒன்றுதான் ஒரு பெரிய இடைஞ்சலாக இருந்தது. அதற்கும் கூட நல்ல ஆங்கில ஸோப்பாக பியர்ஸ் ஸோப்பே வாங்கித் தினமும் தேய்த்தான். சனி புதன் கிழமைகளில் எண்ணெய் ஸ்நானத்துக்கு நல்லெண்ணெய்க்குப் பதிலாக ஆலிவ் எண்ணெயையே தாராளமாக உபயோகித்துப் பார்த்தான்!

இந்த மகத்தான முயற்சிகளோடு நாகரத்தினம் நின்றிருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும்! ஆனால், ஒரு நாள் மாலை ஏதோ இசைவு கேடாக இரண்டொரு இங்கிலீஷ் சொற்களை உபயோகித்து நாகரத்தினம் தனது காதலை வெளியிட முயன்றதன் பயனாக, லிலி ஒட்அவுஸ் காஜா மலைப் பக்கம் காற்று வாங்க வருவதையே நிறுத்தி விட்டாள்! ஆனாலும் நாகரத்தினம் தனது முயற்சியைத் தளர விட்டானா? இரவும் பகலும் யோசனை செய்து குப்புசாமியைத் தூதுக்குத் தயார் பண்ணினான்.

உஸ்தாத் மீரானிடம் நாகரத்தினம் சிலம்பம் பழகச் சென்றபோது, அந்தத் தொடர்பிலே கிட்டிய ஒரு நண்பன்தான் குப்புசாமி. ஐந்து ரூபாய் கொடுத்து விட்டால் ஒரு மனிதனையே கொலை செய்யவும் கூடத் தயாராகி விடுகிற ஒரு சூரன் அவன்! அவனைச் சரிக்கட்டி, அவனிடம் ஒரு கடிதத்தை அரைகுறை ஆங்கிலத்தில் டைப் அடித்துக் கையெழுத்து மட்டும் போடாமல் அதை லிலி ஒட் அவுஸிடம் கொடுக்கும்படியாக அனுப்பினான். அந்தப் பிருகஸ்பதி குப்புசாமியோ, கடிதத்தை வாங்கினவன் அப்படியே டெலிபோன் ஆபீஸுக்கே எடுத்துக் கொண்டு போய், சேர வேண்டிய கையிலேயே நேரே கொண்டு

போய்க் கொடுத்தான்! கடிதத்தை வாங்கிப் பார்த்த லிலிக்கு வழக்கமாகவே சிவந்திருந்த முகம் இன்னும் அதிகமாகச் சிவந்தது! 'பட பட' என்று நடந்து போய்த் தன் ஆபீஸரிடம் கடிதத்தைக் கொடுத்து விட்டாள். ஐந்து நிமிஷத்துக்கெல்லாம் டெலிபோன் ஆபீஸைக் காவல் செய்து கொண்டிருந்த போலீஸ் ஜவான்கள் வாட்ட சாட்டமான ஒரு ஸப் இன்ஸ்பெக்டரோடு வீராவேசமாக வந்து குப்புசாமியைப் பிடித்து நன்றாக ஒரு இறுக்கு இறுக்கி அனுப்பி விட்டார்கள்!

அதன் பின் நாகரத்தினம் ஒரு மாதம் குப்புசாமியின் கண்ணிலேயே படவில்லை!

இப்பொழுது குப்புசாமிக்கு அந்தச் சம்பவம் எல்லாம் நினைவு வந்தது. அதிலும் அந்த ஸப் இன்ஸ்பெக்டரின் முகம் அப்படியே கண்ணுக்கு முன் வந்து நின்றது! முதுகைத் தடவி விட்டுக் கொண்டான்!

“குப்புசாமி! அதெல்லாம் அனுபவம் இல்லாத காலத்திலே செய்த சிறுபிள்ளைத்தனம். வெறும் ஐந்து ரூபாயைக் கொடுத்து விட்டால் குப்புசாமியால் எந்தக் காரியமும் நடந்து விடும் என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்த காலம் அது! இப்பொழுது அப்படியா?” என்றான் நாகரத்தினம், கண்களைச் சிமிட்டிக் கொண்டே! ரூபாய் என்ற சப்தத்தைக் கேட்டதும் குப்புசாமி அப்படியே நிமிர்ந்து நின்றான்.

நாகரத்தினத்தின் வாக்கு உஸ்தாதிடம் செலாவணியாக வில்லையே தவிர, குப்புசாமி அவனுக்கு எல்லா வகையிலும் பொருத்தமாக அமைந்த ஒரு பாத்திரம். எனவே, இரவு அந்த நேரத்துக்கு மேல் பாலக்கரை டெய்லர் சந்தாமியாவைத் தட்டி எழுப்பி, குப்புசாமிக்கு ஒரு திருட்டு வேஷத்தைப் போட்டு விட்டு, முகமூடியோடு தாயுமானவர் தெருவிலே கொண்டு நிறுத்தினான் நாகரத்தினம்!

“இந்தா பிடி, டார்ச் விளக்கு! இந்தா இது ஒரு மணித் துப்பாக்கி. இதை வைத்துக் கொண்டு ஆட்களை பயம் காட்டலாமே தவிரச் சுட்டுக் கொன்றுவிட முடியாது. ஆனாலும் வெடித்தால் பொறி கிளம்பும்! ஜாக்கிரதை!” என்றான் நாகரத்தினம்.

“அறைக்குள்ளே நுழைந்து அந்தப் பெண்ணின் வாயைத் துண்டினால் வரிந்து கட்டிப் போட்டு விட்டு, கீழே இறங்கி வந்து வாசல் கதவைத் திறக்க வேண்டியது. உடனே நான் எதிர்த் திண்ணையிலிருந்து குதித்து உள்ளே வந்து விடுவேன். இருவருமாகச் சேர்ந்து அவளை வெளியே தூக்கிக் கொண்டு வந்து விட வேண்டியது!” என்று தனது திட்டத்தை வெகு தெளிவாகச் சொன்னான் நாகரத்தினம்.

“ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து அத்தானுங்க நிச்சயம் வர மாட்டாருங்களே?” என்று மெதுவாக ஒரு சந்தேகத்தைக் கிளப்பி வைத்தான் குப்புசாமி.

“அத்தானும் வர மாட்டாரு. அத்தானுங்களும் வர மாட்டாரு... ... ... போடான்னு!”

★

மாடி அறையில் ஒரே புழுக்கமாக இருந்ததால், மொட்டை மாடியில் நின்று கொஞ்சம் காற்று வாங்கலாம் என்று ராமநாதன் தன் வீட்டுத் “தட்டோட்டி” யில் உலாத்திக் கொண்டிருந்த சமயம் அது. எதிர் வீட்டு மாடியில் டார்ச் வெளிச்சம் வருவது கண்டு கூர்ந்து பார்த்தான். 'ஒரு வேளை ரவீந்திரன் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து திரும்பி விட்டானோ? அப்படியானால் கதவு திறந்த சப்தமே கேட்கவில்லையே' என்று ராமநாதன் யோசிப்பதற்குள், கீழே தெருவில் யாரோ பதுங்கி வந்து தன் வீட்டுத் திண்ணையிலே ஒளிந்து கொள்வது தெரிந்தது. டார்ச்சை எடுத்துக் கொண்டு 'விறு விறு' என்று படிகளிலே இறங்கி வந்து, வாசல் கதவைத் திறந்தான் ராமநாதன். டார்ச்சை அடித்தான்! என்ன ஆச்சரியம்! பதுங்கி ஒளிந்த மனிதன் வேறு யாருமில்லை; நாகரத்தினம்தான்!

“நாகரத்தினமா!” என்று ஆச்சரியத்தோடு கேட்டுக் கொண்டே வந்து அவனு

டைய தோளில் கையை வைத்தான் ராமநாதன். நாகரத்தினத்துக்கு உடம்பு பதறிக் கொண்டிருந்தது!

"என்ன ஆச்சு! அக்காளுக்கு என்ன ஆச்சு! ஏன் உடம்பெல்லாம் பதறுகிறது?" என்று கேட்டான் ராமநாதன்.

"ஒன்றுமில்லை" என்று சொல்லும் போதே, நாகரத்தினத்தின் உதடு படபடத்தது. ஆனாலும், நிலைமையைச் சமாளித்துக் கொள்ள முயன்றான் அவன்!

"அப்படியானால் உன் அத்தான் ஏன் இன்னும் வரவில்லை? நீ ஏன் உங்கள் வீட்டுக் கதவைத் தட்டாமல் இங்கே திண்ணையில் வந்து......"

இதற்குள் "ஐயோ! கள்ளன் கள்ளன்!" என்று நடுங்கிப் பதறுகிற குரல் 'எதிர் மாடியிலிருந்து கேட்டது!

"உங்கள் வீட்டிலிருந்தா! நாகரத்தினம் வா! இப்படியே இந்த விளக்குக் கம்பத்தில் ஏறி மாடிக்குச் சாடலாம்!"

"அந்த வீட்டு வம்பெல்லாம் நமக்கு என்னத்துக்கு!" என்று நாகரத்தினம் வார்த்தைகளை இழுப்பதற்குள், ராமநாதன் பாய்ந்து சென்று விளக்கின் கம்பத்தில் ஏறினான். அந்தக் குறுகலான சிறிய தெருவில் இம்மாதிரி ஏறி மாடியிலே குதிப்பது கஷ்டமான காரியமில்லை. 'மள மள' என்று தொத்திச் சென்று மாடியிலே போய்க் குதித்து விட்டுத்தான் திரும்பிப் பார்த்தான் ராமநாதன். நாகரத்தினத்தைக் காணோம்!

குப்புசாமியோ, அந்தப் பெண் அயர்ந்து தூங்குவாள் என்று எதிர்பார்த்து வந்து, இப்பொழுது இத்தனை விபரீதங்கள் நடந்த பின்பும் ஒரு கணம் அங்கே நிற்பானா? பதறியடித்து மறு பக்கமாகக் குதித்து மறைந்து விட்டான் அவன்! ஆனால் அந்த அவசரத்தில் டார்ச் விளக்கையும், மணித் துப்பாக்கியையும் கீழே நழுவ விட்டு விட்டான்! மொட்டை மாடியிலே 'ணங்' என்று விழுந்த அந்த இரண்டையும் கையிலே எடுத்துக் கொண்டு ஜன்னலைப் பார்த்தான் ராமநாதன்! சந்திரிகா நடு நடுங்கி நின்று கொண்டிருந்தாள்! திருடன் ஓடியதையும், எதிர் வீட்டு ராமநாதன் குதித்து வந்ததையும் கண்டு அவளுக்குத் தைரியம் வந்தது.

"கதவைத் திறவுங்கள், அம்மா! பாவம், உடம்பெல்லாம் இப்படிப் பதறுகிறதே!" என்றான் ராமநாதன்.

சந்திரிகாவுக்கு நின்று போன மூச்சு திரும்ப வந்தது. மாடி அறையின் கதவைத் திறந்தாள். ராமநாதன் யோசித்தவாறு அந்த அறையினுள்ளே நுழைந்தான்.

ஜன சந்தடியற்ற அந்த ஒதுக்கமான தெருவில் மீண்டும் நிசப்தம் குடிகொண்டது! நாய்களும் குரைத்து ஓய்ந்தன. மனித உலகத்தின் ஆசாபாசப் பெருஞ் சுழல்களுக்கும், திருச்சி நகரத்தின் ஆட்ட பாட்டங்களுக்கும், ஓயாத இரைச்சலுக்கும் அப்பாற்பட்ட ஒரு யோகீச்வரரைப் போலக் காட்சி தந்தது அந்த ஏகாந்தமான தாயுமானவர் தெரு.

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் ரவீந்திரன் வீட்டுக்கு முன்னால் ஜில்லா வைத்திய உதவி அதிகாரியின் கார் வந்து நின்றது.

"உங்களுடைய அன்புக்கு நான் எப்படி நன்றி சொல்லுவது என்றே தெரியவில்லை!"—இவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டே அந்தக் காரிலிருந்து ரவீந்திரன் கீழே இறங்கினான். கார் வேகமாக அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சென்று மறைந்தது.

ரவீந்திரன் வாசல் படிகளில் ஏறிக் கொண்டே, 'சந்திரிகா' என்று அழைத்த வண்ணம் கதவைத் தட்டினான். தட்டிக் கொண்டிருக்கும்போதே பாம்பை மிதித்தவனைப் போல ஒரு கணம் திகைத்துப் போய் நின்றான்.

தானிடப் பட்டிருந்த தன்னுடைய வீட்டு மாடியிலே சந்திரிகாவின் அறையிலிருந்து ஆண் குரல் அல்லவா வருகிறது! ரவீந்திரனுக்குக் கிறுகிறு வென்று விஷம் தலைக்கு ஏறிற்று! (தொடரும்)

கால்கேட்
குளோரோபில் டூத்பவுடர்

குளோரோபிலின் பூரண நன்மைகளை நீங்கள் உபயோகிக் கையில் தருகிறது!

வீரிய குளோரோபில்தான் பலன் தரும்!

வீரிய குளோரோபிலின் நன்மைகளை எல்லாம் புதிய கால்கேட் குளோரோபில் டூத் பவுடர் தருகிறது. வீரிய குளோரோபில் தான் வாய் நாற்றம். கிரிமிகளை நீக்கி ஈறுகளைப் பலப்படுத்துகிறது. கால்கேட் முறையில் குழந்தைகளுக்கு குளோரோபில் கவனிப்பை அளியுங்கள்—அரிய சந்தர்ப்பம்.

வாய் நாற்றத்தை அழிக்கிறது

ஒரு விசேஷ சூத்திரம் காரணமாக கால்கேட் குளோரோபில் டூத்பவுடர் துரிதமாக, திருத்தமாக வேலை செய்கிறது. உங்கள் வாய் அதிகநேரம் புதுமை, இனிமையுடன் இருக்கிறது. அதன் வாசனை ஜோரானது!

கிருமிகளை ஒழிக்கிறது

சாப்பிட்டவுடன் கால்கேட் குளோரோபில் டூத் பவுடரை உபயோகிப்பதால் பற்களைச் சிதைக்கும் அமிலங்கள் ஒழிகின்றன.

ஈறுகளை பலப்படுத்துகிறது

ஈறுகளை குளோரோபில் பலப்படுத்துகிறது. தினசரி கால்கேட் குளோரோபில் டூத் பவுடரை உபயோகிப்பதால் குளோரோபிலின் பூரண நன்மைகளைப்பெற்று ஈறுகளைப் பாது காக்கலாம்.

22. திருவதிகை – (தொடர்ச்சி)

திருநாவுக்கரசரைப் பலவாருகத் துன்புறுத்திய பல்லவ மன்னன் மகேந்திர வர்மன். குணபரன் என்ற சிறப்புப் பெயரும் அவனுக்கு உண்டு. உண்மை யுணராது உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் பெரியாராகிய திருநாவுக்கரசருக்குத் தான் செய்த தீமையை எண்ணி எண்ணி உருகினன் அம் மன்னன்.

"மிகுதியால் மிக்கவை செய்தாரைத் தாம்தம்
தகுதியால் வென்று விடல்"

என்னும் வள்ளுவர் வாய் மொழியைக் கடைப்பிடித்து வாழ்ந்த வாகீசப் பெருந்தகையை மனமார வணங்கினன்; சமண சமயத்தை விட்டுச் சைவ சமயத்தைச் சார்ந்தான்.

திருநாவுக்கரசருக்கு அருள் புரிந்த திருவதிகை நகரம் அவன் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தது. அந் நகரில் ஒரு திருக்கோயில் எடுத்தான்.

"பாடலிபுத் திரத்தில் அமண்
பள்ளியோடு பாழிகளும்
கூடஇடித் துக் கொணர்ந்து
குணபர ஈச் சரம் எடுத்தான்"

என்று திருத்தொண்டர் புராணம் தெரிவிக்கின்றது. குணபரன் எடுத்த கோவில் ஆதலால் "குணபர ஈச்சரம்" என்னும் பெயர் அதற்கு அமைந்தது. பன்னிரு நூற்றுண்டுகளுக்கு முன்னே கட்டப்பட்ட அவ் ஆலயம் இன்றும் திருவதிகைப் பதியில் நின்று காட்சி அளிக்கின்றது.

பல்லவ மன்னனல் புறக்கணிக்கப்பட்ட பாடலிபுத்திரம் நாளடைவில் பீடிழந்தது; பெயரும் இழந்தது; பாதிரிப் புலியூர் என்னும் நகரிலே ஒடுங்கி விட்டது. திருப்பாப் புலியூர் என்று இப்போது வழங்கும் திருப்பாதிரிப் புலியூர் தேவாரப் பாமாலை பெற்ற பதியாகும்.

"புழுவாய்ப் பிறக்கினும் புண்ணியா
உன்அடி என்மனத்தே
வழுவாதிருக்க வரம்தர
வேண்டும்இவ் வையகத்தே
தொழுவார்க் கிரங்கி இருந்தருள்
செய்பா திரிப்புலியூர்ச்
செழுநீர்ப் புனற்கங்கை செஞ்சடை
மேல்வைத்த தீவண்ணனே"

என்று அப் பதியிற் கோயில் கொண்ட பரமனைப் பாடினர் திருநாவுக்கரசர்.

திருநாவுக்கரசர் பணி செய்த பான்மையால் திருவதிகையின் பெருமை தமிழ் நாடெங்கும் பரவிற்று. அவர் கையாற் பணி செய்த திருநகரில் அடிவைத்து நடப்பதற்கும் அஞ்சினர் சிவனடியார்கள். அந் நகரை அடுத்துச் செல்லும் கெடில நதியின் பெருமையும் உயர்ந்தது.

"பொன்திரளும் மணித்திரளும்
பொருகரிவெண் கோடுகளும்
மின்திரண்ட வெண்முத்தும்
விரைமலரும் நறுங்குறடும்
வன்திரைக ளாற்கொணர்ந்து
திருவதிகை வழிபடலால்
தென்திசையில் கங்கை எனும்
திருக்கெடிலம் திளைத்தாடி"

[குறடு—கட்டை]

என்று திருத் தொண்டர் புராணம் பாடிற்று. குறிஞ்சி நிலப் பொருள்களையெல்லாம் வாரிக் கொணர்ந்து, திருவதிகைப் பெருமான் அடிகளில் திரைக் கரத்தால் இட்டு வழிபடும் பெருமை சான்ற

திருநதியைத் 'தென்திசைக் கங்கை' என்று சேக்கிழார் போற்றிப் புகழ்ந்தார்.

திருநாவுக்கரசர் இசைத்த தமிழ்ப் பாடல்களில் இறை மணமும் இலக்கிய மணமும் ஒன்றாய்க் கலந்து கமழ்கின்றன. நீதிநூல்களுள் தலை சிறந்த திருக்குறளின் கருத்தும் நாலடியின் நயமும் அவர் கவிதையில் அமைந்து அழகு பெறுகின்றன.

பேரறிவாளனிடம் உள்ள செல்வம் ஊருணியில் நிறைந்த நீர்போன்றது என்ற அழகிய கருத்து திருக்குறளிலே உள்ளது.

"ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே உலகவாம்
பேரறி வாளன் திரு"

என்ற வள்ளுவர் வாய்மொழியை உள்ளத்திற்கொண்டு இம்மைச் செல்வமும் மறுமைச் செல்வமும் தருகின்ற ஈசனை "ஏரி நிறைந்தனைய செல்வன் கண்டாய்" என்று போற்றினார் திருநாவுக்கரசர்.

"மூரிமுழங்கொலிநீர் ஆனான் கண்டாய்
முழுத்தழல்போல் மேனி
முதல்வன் கண்டாய்
ஏரிநிறைந்தனைய செல்வன் கண்டாய்
இன்னடியார்க்கு இன்பம்
விளைப்பான் கண்டாய்
ஆரியன் கண்டாய் தமிழன் கண்டாய்
அண்ணாமலை யுறைஎம்
அண்ணல் கண்டாய்
வாரிமதகளிறே போல்வான் கண்டாய்
மறைக்காட்டு உறையும்
மணாளன் தானே"

என்ற அருமைத் திருத்தாண்டகப் பாட்டின் சொல்அழகும் பொருள் அழகும் மெய்யடியார் உள்ளத்தை அள்ளுவனவாகும்.

இவ் உலக வாழ்வு நிலையற்றது. நேற்று இருந்தவன் இன்று இல்லை. ஆதலால் நன்றே செய்க; நன்றும் இன்றே செய்க; இன்றும் இன்னே செய்க என்று அறிவுறுத்தினர் ஆன்றோர்.

"நெருநல் உளன் ஒருவன் இன்றில்லை என்னும்
பெருமை உடைத்துஇவ் உலகு"
[நெருநல் — நேற்று]

என்று பேசினார் திருவள்ளுவர். அவர் செம்மொழியை மனத்திற் கொண்டு,

"இன்றுளார் நாளை இல்லை எனும் பொருள்
ஒன்றும் ஓராது உழிதரும் ஊமர்காள்
அன்று வானவர்க் காக விடம் உண்ட
கண்டனார் காட்டுப் பள்ளிகண்டு உய்ம்மினே"
[உழிதரும்—அலையும்]

என்று பாடினார் திருநாவுக்கரசர்.

"இன்று உள்ளார் நாளை இல்லை" என்பதைக் கண்களால் கண்டும், ஆன்றோர் வாக்கால் அறிந்தும், ஐம்பொறிகளால் நுகரும் இன்பத்தில் மூழ்கித் திளைத்து வாழ்நாளைப் பாழாக்கும் பேதைமையை நாலடியார் நன்கு எடுத்துரைக்கின்றது. ஒரு பானையிலே தண்ணீர் வார்த்து, அதில் ஆமையைப் போடுகின்றான் ஒரு கொலைஞன்; அப்பானையை உலையில் ஏற்றி அடியிலே தீயை மூட்டுகின்றான். சிறிது நேரத்தில் உயிர் போய் விடும் என்பதை அறியாது பானைத் தண்ணீரில் மூழ்கியும் மிதந்தும் விளையாடுகின்றது அந்த ஆமை. அதுபோலவே மக்களின் உயிரைக் கவர்வதற்குக் காலம் பார்த்திருக்கின்றான் காலன். அதனை உணராது உலக இன்பத்தில் திளைத்திருக்கின்றனர் அறிவற்ற மாக்கள் என்ற கருத்தை,

"கொலைஞர் உலையேற்றித்
தீமடுப்ப ஆமை
நிலையறியாது அந்நீர்
படிந்தாடி அற்றே
கொலைவல் கொடுங்கூற்றம்
கோள் பார்ப்ப ஈண்டை
வலையகத்துச் செம்மாப்பார்
மாண்பு" [கோள்—கொலை]

என்று நாலடியார் கூறுகின்றது.

இப்பாட்டின் சொல்லையும் பொருளையும் திருநாவுக்கரசர் இனிது எடுத்தாளுகின்றார். "ஐம்புல வேடர்கள் என்னை வளைத்துப் பிடித்துத் தளைத்து, உலக வாழ்க்கையென்னும் உலையில் ஏற்றிக் கொலை புரிய முனைந்துள்ளார்கள். கேடு வரும் பின்னே என்பதை உணராது பானை நீரிலே படிந்து ஆடும் ஆமைபோல் யானும் இன்புற்றிருக்கின்றேன்" என்று உலகியலை உணர்த்துகின்றார்.

"வளைத்துநின்று ஐவர்கள்வர்
வந்தெனை நடுக்கம் செய்யத்
தளைத்துவைத்து உலையைஏற்றித்
தழல்எரி மடுத்த நீரில்
திளைத்துநின்று ஆடு கின்ற
ஆமைபோல் தெளிவி லாதேன்
இளைத்துநின்று ஆடு கின்றேன்
என்செய்வான் தோன்றி னேனே"

என்பது திருநாவுக்கரசர் திருவாக்கு.

ஏறக்குறைய எண்பது ஆண்டுகள் இம்மண்ணுலகில் வாழ்ந்தார் அப் பெரியார்; அவர் காலத்தில் ஞானத்தின் திருவுருவாய்த் திகழ்ந்த திருஞான சம்பந்தர் சின்னஞ் சிறு குழந்தையாய்ச் சிவத்தொண்டு புரிந்து கொண்டிருந்தார். அப் பிள்ளைப் பெருமான் திருநாவுக்கரசரைக் கண்டு சிந்தை குளிர்ந்தார்; தந்தையாகவே கருதினார். 'அப்பரே' என்று அமுதம் உண்ட திரு வாயால் அழைத்தார். அன்று முதல் அப்பர் என்னும் அழகிய பெயர் திருநாவுக்கரசருக்கு உரியதாயிற்று. வாழ்நாள் முழுவதும் இன்னிசையால் தமிழ் வளர்த்த நாவரசர், தமிழ் அப்பராய் நிலமிசை நீடு வாழ்கின்றார்.

'அனஸின்'

வில்லைகளில் கலந்துள்ள நான்கு மருந்துகளால் உங்கள் வலியை நிவர்த்தி செய்து கொள்ளுங்கள்

'அனஸின்' விஞ்ஞான முறைப்படி சேர்க்கப்பட்ட நான்கு மருந்துகளின் கலப்பாகும். அவை நம்புகளின் முக்கிய சேர்க்கை பாகங்களில் கூட்டாக வேலை செய்து விரைவில் வலி, தலைவலி, ஜலதோஷம், ஜுரம், பல்வலி, மற்றும் தசை நார்களில் நோவு இவற்றை நீக்கும்.

அனஸினில் அடங்கிய மருந்துகள் :—

1. கொயினா : ஜுரத்தடுப்பு குணமும், பலவிருத்தி செய்வதற்கும் பிரசித்தி பெற்றது. ஜுரத்தை குறைப்பதில் மிகத் துரிதமானது.
2. காப்பின் : பலஹீனத்திற்கும், மனச்சோர்வுக்கும் மிதமான தூண்டுகோல் மருந்தாக விதிக்கப் பட்டிருக்கிறது.
3. பினஸிடின் : ஜுரத்தடுப்பு, வலி நிவாரணத் தன்மைகளுக்கு பெயர் பெற்றது.
4. ஆஸிடில்ஸலிஸிலிக் ஆஸிட் : தலைவலி அது போன்ற எல்லா வலிகளையும் நிறுத்துவதற்கு உபயோகமுள்ளது.

அனஸினிலுள்ள இந்த நான்கு மருந்துகளும் ஒரு டாக்டரின் குறிப்புக்கு ஒப்பாகும். 'அனஸின்' ஹிருதயத்திற்கு தீங்கு விளைவிப்பதோ அல்லது வயிற்றுக்கு கோளாறு உண்டாக்குவதோ கிடையாது. வலி, தலைவலி, ஜலதோஷம், ஜுரம், பல் வலி மற்றும் தசைகளில் வலி முதலியவற்றிலிருந்து விரைவிலும், பத்திரமாகவும், நிச்சயமாகவும் நிவாரணம்பெற எப்பொழுதும் அனஸினையே கேட்டு வாங்குங்கள்.

லக்ஷக்கணக்கான மக்களுக்கு நிவாரணம் அளிக்கின்றது.

அன்று ராஜம் பள்ளிக்கூடம் விட்டு வீட்டுக்கு வந்தாள். உடனேயே, "அம்மா, அம்மா!" என்று அம்மாவின் அருகில் சென்றாள்.

"என்ன ராஜம்?" என்று கேட்டாள் அம்மா.

"ஏம்மா, மல்கோவா மாம்பழம் எப்படியம்மா இருக்கும்?"

"நல்ல குண்டாயிருக்கும்; நிறம் மஞ்சளா யிருக்கும்."

"அல்வா மாதிரி இனிப்பாயிருக்கும். இல்லையாம்மா?"

"ஆமாம். அதுக்கு என்ன?"

"இன்றைக்கு, எங்கள் பள்ளிக்கூடத்திலே ஒரு பாட்டுச் சொல்லித் தந்தார்கள்."

"பாட்டா? அது என்ன பாட்டு?"

"மல்கோவா மாம்பழத்தைப் பற்றிப் பாட்டு! பாடிக் காட்டவா?" என்று கேட்டாள்.

"எங்கே, பாடு பார்க்கலாம்."

"இதோ:—

மாம்பழம், மாம்பழம்
　மல்கோவா மாம்பழம்
சேலத்து மாம்பழம்
　தித்திக்கும் மாம்பழம்
அழகான மாம்பழம்
　அல்வாபோல் மாம்பழம்
தங்கநிற மாம்பழம்
　உங்களுக்கும் வேணுமோ?
இங்கோடி வாருங்கள்
　பங்குபோட்டுத் தின்னலாம்."

ராஜம் இதைப் பாடியதுமே அம்மா, "அடே! பள்ளிக்கூடத்திலே சேர்த்து மூன்று மாசங்கூட இருக்காது. அதுக்குள்ளே நல்லாப் பாடுகிறாயே!" என்று ஆனந்தமாகக் கூறினாள்.

"அது இருக்கட்டும், அம்மா. எனக்கு அந்த மாதிரி ஒரு மாம்பழம் வேணும், அம்மா! வாங்கித் தருவாயா?"

"ஓ! கட்டாயம் வாங்கித் தருவேன். ஆனால், இப்போ மாங்காய்தான் கிடைக்கும். பழம் கிடைக்காது. இன்னும் கொஞ்ச நாளிலே மாங்காய்களெல்லாம் பழுத்து மாம்பழமாகி விடும். கட்டாயம் உனக்கு வாங்கித் தருவேன்."

"சரியம்மா. கட்டாயம், எனக்கு, வாங்கித் தரவேணும்."

*　　　　*　　　　*

ராஜத்துக்கு அடிக்கடி மல்கோவா மாம்பழம் ஞாபகம் வந்து விடும். அப்போதெல்லாம் அவள் அம்மாவிடம் போய், "ஏம்மா, அந்தக் காயெல்லாம் இப்போ பழுத்திருக்குமா? பழுத்ததும் நிச்சயம் வாங்கித் தருவாயாம்மா?" என்று ஆசையோடு கேட்பாள்.

"சீக்கிரம் பழுத்து விடும். பழுத்ததும் கூடைக்காரன் நமது தெருவுக்குக் கொண்டு வருவான். கட்டாயம் உனக்கு வாங்கித் தருகிறேன்" என்று அம்மா பதில் சொல்லுவாள்.

அன்று சனிக்கிழமை. காலை மணி ஏழு இருக்கும். ராஜம் முகப்பு வாசலில் நின்று பல் துலக்கிக் கொண்டிருந்தாள். அப்போது ஒரு குரல் கேட்டது. உடனே ராஜத்தின் முகம் மலர்ந்தது.

"மாம்பழம்...மாம்பழம்...மல்கோவா மாம்பழம்..."

இந்தக் குரலைக் கேட்டதும், ராஜம் குரல் வந்த பக்கமாகப் பார்த்தாள். ஒரு கூடைக்காரன் மாம்பழங்களுடன் தெருவிலே வந்து கொண்டிருந்தான்.

உடனே ராஜம் குதித்துக் கொண்டே தெருவில் இறங்கினாள். "ஏ மாம்பழம்! ...மாம்பழம்! இங்கே வா. சீக்கிரம் வா" என்று மாம்பழக்காரனைக் கூப்பிட்டாள்.

மாம்பழக்காரன் அருகில் வந்ததும், "இங்கேயே இரு. போய் விடாதே! அம்மாவைக் கூட்டிக் கொண்டு ஒரு நொடியிலே வருகிறேன்" என்று கூறி விட்டு ராஜம் வீட்டுக்குள்ளே ஓடினாள். "அம்மா! அம்மா! மாம்பழம் வந்திருக்கிறதம்மா. கூடைக்காரன் வாசலிலே காத்திருக்கிறான், அம்மா. சீக்கிரம் வாம்மா" என்று கூறி அம்மாவைக் கையோடு வாசலுக்கு இழுத்துவந்தாள்.

அம்மா மாம்பழங்களைப் பார்த்தாள். பெரிதாகக் குண்டாக இருந்தன. டஜன் என்ன விலை என்று கேட்டாள். கூடைக்காரன் ஐந்து ரூபாய் என்று சொன்னான். அம்மா பேரம் பேசிப் பார்த்தாள். கடைசியாக மூன்று ரூபாய்க்குத் தம்பிடி குறையாது என்று கண்டிப்பாகச் சொல்லி விட்டான் கூடைக்காரன்.

"விலை ரொம்ப அதிகம். அதனாலே ஒரே ஒரு பழம் போதும். அதுவும் இந்தக் குழந்தைக்காகத்தான்" என்று சொல்லி நாலணாவைக் கொடுத்து ஒரு பழத்தை வாங்கினாள் அம்மா. அதை ராஜத்தின் கையிலே கொடுத்தாள்.

வீட்டுக்குள்ளே போனதும், "ஏம்மா, இதை இப்போதே நறுக்கித் தின்னலாமா?" என்று கேட்டாள் ராஜம்.

"காலையிலே வெறும் வயிற்றிலே சாப்பிடக் கூடாது. பலகாரம் சாப்பிட்டவுடனே தான் சாப்பிடலாம்."

"சரி, அம்மா!" என்று கூறி விட்டு ராஜம் முகம் கால் கைகளைக் கழுவிக் கொண்டு பலகாரம் சாப்பிட வந்து உட்கார்ந்தாள். அப்போது சமையல் கட்டுப் பக்கமாக இருந்த வேப்ப மரத்தில் நாலைந்து காக்கைகள் வந்து உட்கார்ந்தன. அவை சும்மா இருக்கவில்லை. "கா...கா...கா" என்று விடாமல் அவை கத்திக் கொண்டே யிருந்தன. காக்கைகள் கத்துவதைக் கேட்ட அம்மா, "இன்றைக்கு யாரோ விருந்தாளி வரப் போகிறார்கள்" என்றாள்.

இதைக் கேட்ட ராஜம், "விருந்தாளி வரப் போகிறார்களா! அது எப்படியம்மா உனக்குத் தெரியும்?" என்று ஆச்சரியத்தோடு கேட்டாள்.

"காக்கை கத்தினால், நிச்சயம் விருந்தாளி வருவார்கள், பாரேன். இன்றைக்கு யாராவது வருவார்கள்."

"யார் வருவார்கள்?...ம், எனக்குத் தெரியும். மாமாதான் வரப் போகிறார்!"

"மாமா வருவாரோ அல்லது வேறு யார் வருவார்களோ? ஆனால், கட்டாயம் யாராவது வரத்தான் போகிறார்கள். காக்கை சும்மா கத்தாது."

"மாமாதான் நிச்சயம் வருவார். வேணுமானால் பாரேன். மாமா வந்தால் எப்போது வருவார்?"

"எப்போது வேணுமானாலும் வரலாம். ராத்திரி கூட வரலாம்."

"சரியம்மா. நான் இந்த மாம்பழத்தை இப்போது சாப்பிடவே மாட்டேன். மாமா வந்தவுடனேதான் சாப்பிடுவேன். மாமாவுக்கு இதிலே பாதியைக் கொடுத்து விடுவேன்."

"அடேயப்பா, மாமாபேரிலே தான் உனக்கு எவ்வளவு பிரியம்!" என்று அம்மா கூறி விட்டு ஏதோ வேலையில் இறங்கி விட்டாள்.

ராஜம் அன்று காலையில் மாமாவை எதிர்பார்த்தாள். மாமா வரவில்லை. மத்தியானமாவது வருவார் என்று நினைத்தாள். அப்போதும் அவர் வரவில்லை. சாயங்காலமாவது வந்தாரா? ஊஹூம், வரவே இல்லை!

"என்ன இது? இந்த மாமா இன்னும் வரவில்லையே! காக்கை கத்தினால் கட்டாயம்விருந்து வரும் என்று அம்மா சொன்னாளே, பொய்யாகவா இருக்கும்? சேச்சே, அம்மா பொய் சொல்லுவாளா?... மாமா தான் வரவில்லை. வேறு யாருமே வரவில்லையே! ஒருவேளை ராத்திரி வந்தால்...... உம், கட்டாயம் ராத்திரிக்கு மாமா வந்து விடுவார்" என்று ராஜம் நினைத்தாள்.

பொழுது சாயும் நேரம். தெருத் திண்ணையில் உட்கார்ந்து கொண்டு மாமா வருகிறாரா வருகிறாரா என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டே யிருந்தாள் ராஜம். மாமா வரக் காணோம். நேரம் போய்க் கொண்டே யிருந்தது. தூக்கம் கண்ணைச் சுற்றியது. அப்படியே திண்ணையில் படுத்துத் தூங்கி விட்டாள்.

அம்மா வந்து பார்க்கும் போது, ராஜம் நன்றாகத் தூங்கி விட்டாள். அம்மா எவ்வளவுதான் தட்டி எழுப்பியும் ராஜம் எழுந்திருக்கவில்லை. "ராஜம் மாம்பழம் வேண்டாமா? மல்கோவா மாம்பழம்...ம்...எழுந்திரு" என்றெல்லாம் சொல்லியும் அவள் விழிக்கவில்லை. அப்படியே அவளைத் தூக்கி வந்து உள்ளே படுக்க வைத்தாள்.

மறுநாள் காலை ஏழு மணி இருக்கும். ராஜம் எழுந்தாள். உடனே அவளுக்கு மாம்பழ நினைவு வந்து விட்டது. நேராக அம்மாவைத் தேடி அடுப்பங்கரைக்குப் போனாள். அம்மா அங்கே இல்லை. வேலைக்காரிதான் இருந்தாள்.

"அம்மா எங்கே?" என்று அவளைக் கேட்டாள் ராஜம்.

அம்மா 'மார்க்கெட்'டிற்குப் போயிருப்பதாக அவன் சொன்னான். உடனே மாம்பழத்தைத் தேடிப் பார்த்தாள் ராஜம். இருக்குமிடம் தெரியவில்லை. உக்கிராண அறைக்குள் இருப்பதாக வேலைக்காரி சொன்னாள். அறை பூட்டி இருந்தது. சாவியை அம்மா எடுத்துப் போயிருந்தாள்.

"சரி, அம்மா வரட்டும்" என்று கூறிவிட்டு, வாசலில் அம்மாவை எதிர்பார்த்து நின்றாள் ராஜம். அப்போது நாலைந்து காக்கைகள் வந்து திண்ணையில் உட்கார்ந்தன. ராஜம் முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு பார்த்தாள். "உஸ், உஸ்" என்று கோபமாக அவற்றை விரட்டுவதற்கு ஆரம்பித்தாள்.

அப்போது அம்மா வந்து விட்டாள். "என்ன ராஜம், ஏன் இப்படிக் காக்கையை விரட்டுகிறாய்?" என்றாள்.

"இந்தக் காக்கைகளையே நம்பப்படாது அம்மா. நேற்று இவைகளெல்லாம் கத்தினதைப் பார்த்து, நான்கூட மாமா வருவாரென்று மாம்பழத்தைச் சாப்பிடாமலே வைத்திருந்தேன். பொய் சொல்லுகிற காக்கையை உதைக்க வேணும், அம்மா!" என்று சிறிது ஆத்திரத்தோடு சொன்னாள் ராஜம்.

"சரி, போகட்டும். வா மாம்பழத்தை எடுத்துத் தருகிறேன். பல் துலக்கிவிட்டுப் பலகாரம் சாப்பிடுகிற போது அதையும் சாப்பிடலாம்" என்று கூறிக்கொண்டே ராஜத்தை வீட்டுக்குள்ளே அழைத்தாள் அம்மா. உக்கிராண அறையைத் திறந்தாள். மாம்பழம் வைத்திருந்த இடத்தை நெருங்கினாள். உடனே, "ஐயோ, அந்தச் சண்டாள எலி மாம்பழத்தைக் கடித்து விட்டதே! அடராமா! எப்போதும் போலே ஜன்னல் கதவை நேற்று சாத்தி வைக்காமல் போனேனே" என்று பதறிக் கொண்டே மாம்பழத்தை எடுத்துப் பார்த்தாள்.

ராஜம், "ஏம்மா, எலி பூராவையுமா சாப்பிட்டு விட்டது? இல்லையே! கொஞ்சந்தானே சாப்பிட்டது? மிச்சத்தைக் கொடு, அம்மா. நான் சாப்பிடுகிறேன்" என்று கையை நீட்டினாள். "வேண்டாம் ராஜம். எலி கடித்ததைச் சாப்பிடக் கூடாது. வேறே ஒரு மாம்பழம் வாங்கித் தருகிறேன்" என்றாள் அவள் அம்மா.

உடனே ராஜத்தின் முகம் சுருங்கி விட்டது. "போம்மா, எனக்கு இப்போதே வேணும். இந்த இடத்தில் வேணும். ம்.... மல்கோவா மாம்பழம், மல்கோவாமாம்பழம்" என்று தரையில் உட்கார்ந்து சிணுங்க ஆரம்பித்தாள்.

அம்மா எவ்வளவோ சமாதானப் படுத்திப் பார்த்தாள். ராஜம் கேட்கவில்லை. அப்போது யாரோ கதவு தட்டும் சத்தம் கேட்டது. உடனே அம்மா ஓடிப் போய்க் கதவைத் திறந்தாள். எதிரில் நிற்பவரைக் கண்டதும், "அடடா, நீங்களா! நல்ல சமயத்துக்கு வந்தீர்கள். நேற்று முழுவதும் ராஜம் உங்களை எதிர்பார்த்தாள். ராஜம், ஓடி வா! இங்கே வந்திருக்கிறது யாரென்று பார். ராஜம் உன் மாமா வந்திருக்கிறார்! ஓடி வா, சீக்கிரம். உம்,வா, வா!" என்று உரக்கக் கூவினாள்.

"போம்மா, அந்தக் காக்கைகளைப் போலே நீயும் பொய் சொல்லி ஏமாற்றத்தானே பார்க்கிறாய்? இப்போ எனக்கு மாமாவும் வேண்டாம், கீமாவும் வேண்டாம். மல்கோவா மாம்பழந்தான் வேணும்" என்று அறைக்குள் இருந்தபடியே பதில் கொடுத்தாள் ராஜம்.

உடனே மாமா அறைக்குள் ஓடினார். "ராஜம், உனக்கு மல்கோவா மாம்பழந்தானே வேணும்? இதோ பார். கூடை நிறைய மல்கோவா!" என்று கூறிக்கொண்டே ராஜத்தின் முன்பாகக் கையிலிருந்த கூடையைக் கவிழ்த்தார். குண்டு குண்டாயிருந்த அந்த மாம்பழங்கள் இங்குமங்குமாக உருண்டு ஓடின. ராஜம் உடனே குதித்து எழுந்தாள். மாம்பழங்களையெல்லாம் ஒன்று சேர்த்து வைத்துவிட்டு ஒரு மாம்பழத்தைக் கையில் எடுத்தாள்; வாயில் வைத்துக் கடித்தாள்.

'மாம்பழம் மாம்பழம்
மல்கோவா மாம்பழம்'

என்ற பாட்டைக் குதித்துக் கொண்டே பாட ஆரம்பித்து விட்டாள்!

இதைத் திருப்பிப் பார்த்தால், கொண்டையுள்ள குழந்தை தெரியும்!

இரவு வேளைகளில் நிம்மதியற்ற உறக்கம் பகலிலோ சிணுக்கமும், எதிலும் அதிருப்தியும் . . . இதனால் குழந்தை பருவத்திற்கேற்ற வளர்ச்சியுருததில் வியப்பில்லையல்லவா?

தாயாரின் கவலையோ மேலும் வளர்ந்தது ...... தனது தாயாரிடமே கலந்தாலோசித்தாள். அவளது தாயின் அனுபவமும், அறிவும் குழந்தைக்கு 'க்ளாக்ஸோ' உணவு புகட்ட வழிகாட்டியாக உதவின.

திடமான எலும்புகளும், பற்களும் வளர்வதற்கெனவே விடமின் டியும் சுத்த ரத்த வளர்ச்சிக்கென இரும்புச் சத்தும் சேர்த்துத் தயாரிக்கப்பட்ட 'க்ளாக்ஸோ' ஒரு சுத்தமான, போஷாக்களிக்கும் பால் ஆகாரம்.

முன்பு சோனியாய் இருந்த குழந்தைதான் இது என்று உங்களாலேயே அடையாளம் கண்டு கொள்ளமுடியாத மாற்றம்! அது நன்கு உறங்குகிறது. அன்றியும், கிரமமான வளர்ச்சியும் தேகதிடமும் பெற்று எப்பொழுதும் மனச் சந்துஷ்டியுடனும் விளங்குகிறது.

Glaxo

"க்ளாக்ஸோ" ஒரு சிறந்த சுத்தமான போஷாக்களிக்கும் பால் ஆகாரம்.

'க்ளாக்ஸோ' லேபரடரீஸ் (இந்தியா) லிமிடெட்
பம்பாய் – கல்கத்தா – மதருஸ்

ஆரோக்கிய வாழ்வு

சீதாலக்ஷ்மி குமாரசாமி

22. சிரசாசனமும் ஆஸ்துமாவும்

ஆஸ்துமாவுக்குச் சிரசாசனம் உதவுவதைப் போல் வேறு எந்த ஆசனமும் உதவுவதில்லை என்று உறுதியாகச் சொல்லலாம். அப்படியானால் மற்ற ஆசனங்களைப்பற்றியெல்லாம் செய்யச் சொல்லி ஏன் நேரத்தை வீணுக்க வேண்டும்! நேரமே கிடைக்காத இந்தக் காலத்தில் அதிகமாய் அனுவசியமான ஆசனங்களைச் செய்து நேரத்தை வீணுக்குவானேன் என்று கேட்கலாம். ஆமாம், உண்மைதான். நேரடியாக ராஜ தரிசனமே கிடைத்து, அவரே உத்தரவும் கொடுத்து விட்டால் காரியம் உடனே நிறைவேறி விடும்தான். ஆனால் அக் காரியம் நிறைவேற்றும் மற்ற அதிகாரிகளையும் நாம் நல்ல முறையில் சிநேகம் செய்து கொண்டால்தானே காரியம் சீக்கிரம் நடக்கும். நமக்கு வேண்டியது மேலதிகாரியின் தயவுதானே, மற்றவர்களை நாம் ஏன் லட்சியம் பண்ண வேண்டுமென்று நினைத்தால் காரியம் சீக்கிரம் பூர்த்தியாகாது என்பது எல்லோரும் அறிந்த உண்மை. இம் முறையில் ஆஸ்துமாவுக்குச் சிரசாசனமே பிரதானமானுலும், மற்ற உறுப்புக்கள், கோளங்கள், நாடி, நரம்புகள் முதலியவைகளை முன் ஜாக்கிரதைப்படுத்திச் சுறுசுறுப்பையும், உற்சாகத்தையும் உண்டாக்கவே, மற்றும் புஜங்காசனம், பஸ்சிமோத்தானுசனம், விபரீதகரணி, மத்ஸ்யாசனம், சர்வாங்காசனம் முதலியன செய்வது. இவ்வாறு செய்வதில் அரசன் தயவில்லாமலே அதிகாரிகளின் மூலமே காரியம் முடிந்து விடுவதைப் போல அநேகருக்குச் சிரசாசனத்தின் துணை யில்லாமலேயே, மற்ற சர்வாங்காசன, விபரீதகரணி முதலிய ஆசனங்களின் மூலம் ஆஸ்துமா விலகியும் விடுகிறது. மற்ற ஆசனங்களுக்கும் ஆஸ்துமாவைக் குணப்படுத்தும் சக்தி உண்டு. அநேகர் அவ்வாறு குணப்படுத்திக் கொண்டுமிருக்கின்றனர்.

ஆனால் சிரசாசனமானது நேர் உத்தரவு இடுவதைப் போல உடனடியாக நடக்க வேண்டிய காரியங்களை உடலில் நடத்தி உடனே ஆஸ்துமாவைச் சாந்திப் படுத்துகிறது. ஆசனங்களில் சிரசைப் போன்ற சிரசாசனத்தின் மகிமையைச் சொல்லத்தரமன்று. பீட்யூடரின் ஊசி மருந்து உடனடியாக ஆஸ்துமாவுக்குக் குணமளிப்பதைப் போல, சிரசாசனமானது உடனடியாகக் குணமளிக்கிறது. இதன் மகத்துவத்தைப் பற்றி மட்டும் ஆரோக்கிய ரகசியக் கட்டுரைகளில் சுமார் இருபதுகட்டுரைகள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. ஆயினும் இங்கு சுருக்கமாகப் பார்ப்போம்.

உடலுக்குச் சிரசே பிரதானம் என்பது போல ஆசனத்திலும் சிரசாசனமே பிரதானமானது. சிரசாசனம் செய்வதால் ஆஸ்துமா எப்படிக் குணமாகிறது என்பதை விளக்குவதற்கு முன் சிரசாசனம் செய்யும் முறையை அறிவோம்.

சிரசாசனம் செய்யும் விதம்:—சிரசாசனம் செய்ய முதலில் தலையை உறுத்தாமலிருக்க ஒரு மடிப்பைத் தயார் செய்து கொள்ள வேண்டும். பெரிய துப்பட்டியாக ஒன்றையோ, இரண்டையோ மடித்து, ஒன்றரை அடி அகலம், இரண்டடி நீளம், ஒன்றரை அல்லது இரண்டு அங்குல கனமுடைய தாய்ச் செய்து கொள்ளவேண்டும். முதன் முதலில் ஆரம்பசாதகர்கள் இவ் வாசனத்தைச் சுவரின் ஓரமாய்ச் செய்வதுதான் நல்லது.

மடிப்பைச் சுவரை ஒட்டினுற் போல் வைத்துக் கொள்ளவும். மடிப்புக்கு அரை அடி தள்ளி முழங்காலை வைத்து மண்டியிட்டு உட்காரவும். கைகளின் விரல்களை ஒன்ருகக் கோத்துக் கொண்டு குனிந்து முழங்கை வரை நன்ருய்ப் படியும்படி மடிப்பில் வைத்துக் கொள்ளவும். உச்சந்தலை நடு விரிப்பில் படியும்படி வைத்து, கோத்துக் கொண்ட விரல்கள், உள்ளங்கைகள் தலையைத் தாங்கினுற் போல் வைத்துக் கொண்டு பிடிப்பாக இருக்கும்படி பார்த்துக் கொள்ளவும். பின் கால் விரல்களால் தரையை ஊன்றிக் கொண்டு முழங்கால்களைத் தரையை விட்டு மேலுக்குக் கிளப்பவும். பாதங்

பம்பாய் நகரத்தின் புது மேயர் ஸ்ரீ பூபாலா அவர்களுக்குத் தென் இந்தியர் க்ஷேம நலப் பள்ளியின் சார்பில் ஒரு விருந்துபசாரம் சென்ற மாதம் நடந்தது. பள்ளியின் தலைவர் டாக்டர் ராமச்சந்திரன் அவர்களையும் புது மேயர் அவர்களையும் மேலேயுள்ள படத்தில் காணலாம்.

களை நகர்த்திக் கால்களைக் கூடுமானவரை உடலுக்குச் சமீபம் கொண்டு வரவும். இப்பொழுது உடல் இரண்டாக மடித்து இருக்கும். மூச்சைப் பிடித்து உடனே இரண்டு கால்களை உதைத்துக் கொண்டு மேலே கிளப்பவும். பின் கால்களை மேலுக்கு நீட்டவும். மூச்சைச் சாதாரணமாய் விடவும் இழுக்கவும் செய்யலாம்.

சிரசாசனத்தில் இருந்து இறங்கும்போது மெதுவாக, நிதானமாகக் கால்களை மடித்துப் பின் இடுப்பை வளைத்து, முன் செய்யும்போது எவ்வாறு படிப்படியாகச் செய்தோமோ, அவ்வாறே படிப்படியாக இறங்க வேண்டும்.

மற்ற ஆசனங்களைப் பழகுவதைப் போல இந்த சிரசாசனம் பழகுவது அநேகருக்கு அவ்வளவு சுலபமாக இருக்காது. முதலில், என்ன நேருமோ என்னவோ என்ற பயத்தை விட்டு விட வேண்டும். முதன் முதலில் கழுத்து சுளுக்கிக் கொள்ளுமோ என்ற பயமும் கூடாது. அவ்வாறு சுளுக்கிக் கொண்டாலும் அதற்கு எண்ணெய் தடவி ஒத்தடம் செய்து கொண்டு அத்துடன் இரண்டு மூன்று நாட்கள் கஷ்டப்படவும் தயாராய் இருக்க வேண்டும். தவிர, பழகும் போது பக்கங்களில் சாய்ந்து எங்காகிலும் உராய்ந்து அடிபட்டாலும் சமாளிக்கத் தயாராய் இருக்க வேண்டும்.

மேலும், ஆரம்ப சாதகர்கள் எடுத்ததும் உடனே சிரசாசனத்தைச் செய்யவும் கூடாது. அவ்வாறு செய்தால் அவர்களுக்கு மேற் சொன்ன சிரமங்கள் எல்லாம் கட்டாயம் உண்டாகும். ஆரம்பத்தில் ஒரு வாரம், பத்து நாட்கள் மற்ற ஆசனங்களை—அதாவது புஜங்காசனம், பஸ்சிமோத்தானாசனம், விபரீதகரணி, மத்ஸ்யாசனம், சர்வாங்காசனம் முதலியவைகளை—செய்யப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். அப்பொழுதுதான் சிரசாசனம் செய்வதற்கு வேண்டிய திடமுண்டாகும். சிலருக்கு இரண்டு மூன்று வாரங்கள் வரை மற்ற ஆசனங்களைச் செய்தால்தான் சிரசாசனம் செய்வதற்குத் திடமுண்டாகும். அப்பொழுதுதான் அவர்கள் துவங்கலாம். எடுத்ததும் சிரசாசனத்தைப் பழகி விட்டு 'எனக்குக் கழுத்து சுளுக்கிக் கொண்டது, கை பிடித்துக் கொண்டது, முழங்கால் அடிபட்டது' என்று ஆசனம் செய்வதையே விட்டு விடுவார்கள். ஆனால் உண்மையில் ஆசனங்கள் மூலம்தான் ஆன்துமாவுக்கு நிச்சயமான பலன் உண்டு என்று தெரிந்த பின், இத்தகைய சிறிய கஷ்டங்களை யெல்லாம் பெரிதாக நினைக்கக் கூடாது. அதனால்தான் ஆரம்ப சாதகர்கள் ஓரிரண்டு வாரம் மற்ற ஆசனங்களைச் செய்து விட்டு, சிரசாசனம் செய்யத் தங்களைத் தயார் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லுவது. அவ்வாறு செய்து கொண்டால் ஓரளவு சரியாக ஆரம்பத்திலேயே எந்தவிதக் கஷ்டமுமில்லாமல் சிரசாசனத்தைச் செய்ய வரலாம்.

அதிக வயதானவர்கள், அதிக சரீர கனமுடையவர்கள் ஆகிய இவர்களெல்லாம் சிரசாசனத்தைச் செய்யக் கூடாது. இரத்த அழுக்க முள்ளவர்களும் சிரசாசனத்தைச் செய்யக் கூடாது. கர்ப்பிணிகள் செய்யக் கூடாது. கண், காது, தலைவலி உள்ளபோதும் சிரசாசனம் செய்யக் கூடாது.

ஆரம்பத்தில் சிரசாசனத்தைச் சுவர் ஓரமாகத்தான் பழக வேண்டும். பிறகு சுவர் ஓரத்திலேயே தனியாகச் செய்ய வந்த பின் சுவரின் உதவியில்லாமல் செய்யலாம். முதன் முதலில் கால்களை உதைத்துக் கொண்டு உடலை மேலே தூக்கும் போது உதைப்பின் வேகம் போதாமல் உடல் மேலுக்கு எழும்பாது. மறுபடியும் மறுபடியும் கால் கீழே வந்து விடும். முயற்சியைக் கை விடாமல் மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு நன்கு உதைத்துக் கிளம்பினால் ஒரே தடவையில் உடல் மேலுக்குக் கிளம்பி விடும். பின் கால்களை நீட்டிக் குதிகால்களை மட்டும் சுவரில் ஆதரவுக்கு வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆரம்ப சாதகர்கள் உடல் முழுதும் சுவரைத் தாங்கும்படி செய்வார்கள். அவ்வாறு நேர்ந்தால், சிறிது சிறிதாக உடலைச் சுவரை விட்டுக் கிளப்பிக் குதிகால்கள் மட்டும் சுவரில் படும்படி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

சிலருக்கு உடலைக் கொண்டு நேராய் நிமிர்த்தும் போது தலை, கழுத்து வளைந்து கொள்ளும். அவ்வாறிருந்தால் உடனே இறங்கிவிட வேண்டும். இல்லையானால் கழுத்தைச் சுளுக்கிக் கொள்ளும். சிரசாசனம் செய்வதற்கு முன் நமது தலையும், கழுத்தும்தான் உடல் பளுவைத் தாங்கப் போகிறது என்று உறுதிப் படுத்திக் கொண்டு செய்தால் அதற்கான பலத்தை மூளையானது உடனே கழுத்துக்கும் சிரசுக்கும் அளித்துத் தயார் செய்து வைத்துக் கொள்ளும். விரிப்பில் கைகளை முழங்கைவரை

மிக்க உறுதியாய் அசைக்காமல் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இல்லையானால் பக்கங்களில் சாய வேண்டி வரும்.

முதன் முதலில் பிறருடைய சகாயத்துடன் சிரசாசனம் செய்வது நல்லது. உதவி செய்யும் ஆள் சாதகர் கால்களை உதைத்துத் தரையிலிருந்து கிளம்பினதும், அக்கால்களைப் பிடித்துச் சுவரில் வைக்கலாம். இதற்கு முற்றிலும் பிறர் உதவியையே நம்பி யிருக்க முடியாது. கைகளின் உறுதி, தலை உச்சி சரியாக மடிப்பில் உள்ளங்கைகளின் நடுவில் வைத்துக் கொள்ளுதல், பின் உடலைத் தன் வசப்படுத்திக் கொண்டு செய்தல்—இவை அத்தனையும் சேர்ந்துதான் சிரசாசனம் செய்ய வரும். நமது வீடுகளில் சிறு பிள்ளைகள் மிக இலேசாய் நினைத்ததும் ஒரு மூலையில் சென்று செய்து விடுவார்கள். உடல் நிலையே அதற்குக் காரணம். அதைப் போல ஏதோ சில பெரியவர்களால்தான் முடியுமே தவிர எல்லோராலும் முடியாது.

சுவரின் மூலம் யாதொரு கஷ்டமு மில்லாமல் சிரசாசனம் செய்ய வந்த பின் சுவரின் உதவியில்லாமல் செய்யப் பழக வேண்டும். ஒவ்வொரு காலாகச் சுவரை விட்டு எடுத்துப் பார்க்க வேண்டும். விழுந்து விடுவோம் போலிருந்தால் மறுபடியும் சுவரின் உதவியை நாட வேண்டும். இவ்வாறே சில நாள் செய்து வந்தால் கால்கள் சுவரில் படாமல் இந்த ஆசனம் செய்ய வரும்.

சிலருக்கு, அதுவும் முக்கியமாகப் பெண்களுக்கு என்னதான் பழகினாலும் சுவரின் உதவி யின்றிச் செய்ய வராது. அவர்கள் சுவரின் ஓரமாகவே செய்யலாம். பாதகமில்லை. பலன் என்னமோ உண்டு.

சிரசாசனமே செய்ய முடியாத நிலையிலுள்ள வயதானவர்கள், பலவீனமானவர்கள், கனத்த சரீரம் உடையவர்கள் இவர்களெல்லாம் விபரீதகரணி என்னும் ஆசனம் செய்யலாம். அல்லது சிரசாசனம் செய்வதற்கு ஆயத்தம் செய்து கொள்ளும் நிலையில் இருக்கலாம். அதாவது சிரசாசனம் செய்யத் தலையைக் கைகளுக் கிடையில் வைத்து, முழங்காலைத் தூக்கி, கால்களைத் தலைக்குச் சமீபம் கொண்டு வந்து இருக்கும் நிலை. இந்த நிலையிலும் இரத்தம் தலைக்கு நிறையப் போக வழி உண்டு. இம்மாதிரியும் பலர் செய்து சிரசாசனத்தினால் கிட்டும் பலனை அடைந்திருக்கிறார்கள்.

ஆரம்பத்தில் சிரசாசனம் அதிக நேரம் செய்யக் கூடாது. கால் நிமிஷம், அரை நிமிஷம்தான் செய்யலாம். உச்சி வலித்தால் உடனே இறங்கி விடவேண்டும். முதல் வாரக் கடைசியில் ஒரு நிமிஷம் வரை செய்யலாம். வாரத்துக்கு ஒரு நிமிஷம் வீதம் அதிகப்படுத்திக் கொண்டே வந்து, பத்து நிமிஷம் வீதம் மூன்று தடவை செய்யலாம். எல்லாரும் பத்து நிமிஷம் மூன்று தடவை கட்டாயம் செய்ய வேண்டும் என்பதில்லை. ஆகக் கூடி மொத்தமாகச் செய்யும் நேரத்தை ஒவ்வொருவரும் பத்து நிமிஷத்துக்குக் குறையாமல் அரை மணிக்கு மேல் போகாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அவரவர்களின் அவகாசம், உடல் நிலை, தினப் பழக்கம், வயது முதலியவைகளை அனுசரித்து இந்த நேரத்தைக் கூட்டவோ, குறைக்கவோ செய்ய வேண்டும். (தொடரும்)

வெகுமதி

மூலம் : சுதர்சன்

மொழிபெயர்ப்பு : ரா. வீ.

வேலைக்காரனின் வேலையில் மகிழ்ச்சியுற்று ஒரு தனவந்தன் அவனுக்கு வெகுமதி அளிப்பதாக வாக்களித்தான். ஆனால் வெகுமதி அளிக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம் வந்தபொழுது தனவந்தனின் உள்ளத்தில் தீய எண்ணம் உண்டாயிற்று. வெகுமதி அளிப்பதற்கில்லை என்று மறுத்து விட்டான்.

ஜனங்கள் அவனுடைய அந்தத் தீய நோக்கத்தைக் கேள்வியுற்றதும் வருத்தமுற்று, "அப்பப்பா! இந்த ஆள் எவ்வளவு பொய்யனாக இருக்கிறான், பார்!" என்றனர்.

முப்பது வருஷங்கள் ஓடின. அந்தத் தனவந்தனின் பிள்ளை வீட்டுக்கு எஜமானனானான். அவனிடத்தில் அதே வேலைக்காரனின் பிள்ளை வேலை செய்து வந்தான். ஒரு சமயம் அந்த வேலைக்காரப் பையனும் தன் எஜமானனுக்குப் பிடிக்கும்படியான காரியம் ஒன்று செய்தான். பணக்காரனின் புதல்வன் மகிழ்ந்து அவனுக்கு இனாம் அளிப்பதாக வாக்களித்தான். ஆனால் வெகுமதி அளிக்கும் சந்தர்ப்பம் வந்தபொழுது, "நீ என்னைச் சந்தோஷப்படுத்தினாய். நான் உன்னைச் சந்தோஷப்படுத்தி விட்டேன். அப்புறமும் என்ன கேட்கிறாய்!" என்றான்.

அளித்த வாக்குறுதியைக் காற்றில் பறக்க விடும் இந்த அழகான சாக்கைக் கேட்டு மக்கள் வியப்புற்றனர். "இவன் எவ்வளவு தந்திரசாலியாக இருக்கிறான், பார்த்தாயா!" என்று வியந்து பேசிக் கொண்டனர்.

இன்னும் முப்பது வருஷங்கள் ஓடிவிட்டன.

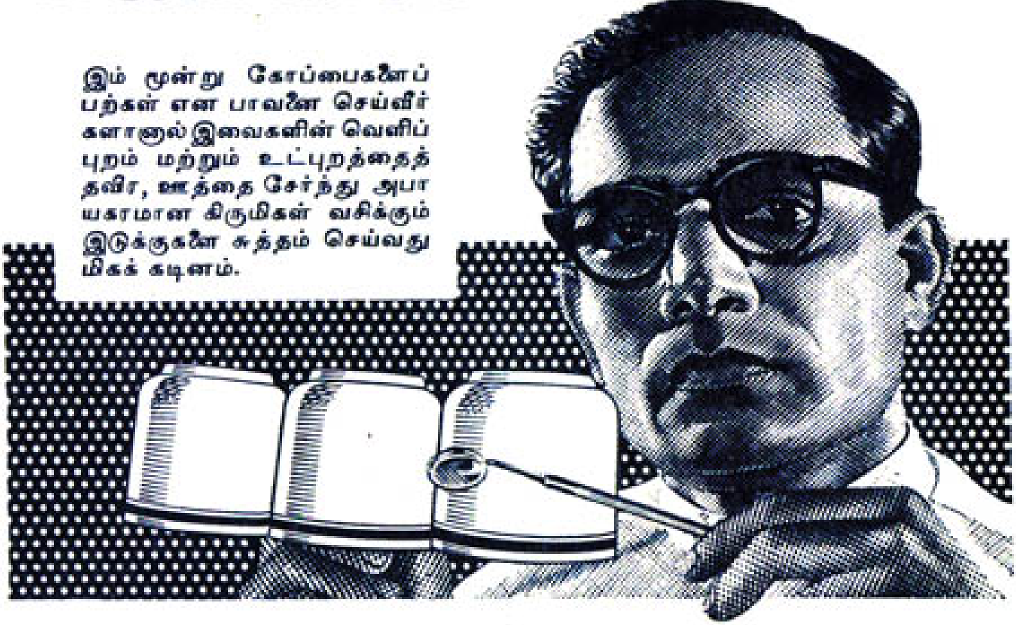
தனவந்தனின் பேரன் வீட்டுக்கு எஜமானனாக ஆனான். வேலைக்காரனின் பேரன் வீட்டுக்கு வேலைக்காரன் ஆனான். எஜமானன் எல்லா எஜமானர்களையும் போலவே தான் இருந்தான். வேலைக்காரனும் எல்லா வேலைக்காரர்களையும் போலவேதான் இருந்தான். ஒரு தடவை வேலைக்காரன் மிகமிக நல்ல காரியம் ஒன்றைச் செய்தான். தனவந்தத் தந்தையின் புதல்வனும் தனவந்தத் தாத்தாவின் பேரனுமான தனவந்த எஜமானனுக்குக் கட்டுக் கடங்காத மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. அம் மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில், "ஒரு மாதத்துக்குப் பின் நானும் உன்னை மகிழ்வித்து ஏராளமான வெகுமதி அளிப்பேன்!" என்று தன்னையும் மீறிச் சொல்லி விட்டான்.

ஒரு மாதம் கழிந்ததும் வேலைக்காரன் தன் எஜமானனிடம் சென்று அவன் அளித்த வாக்குறுதியை நினைவுறுத்தினான். அதைக் கேட்ட எஜமானனும் தன் குல ரீதியை அநுசரித்து, "வெகுமதி கேட்காதே! அது அடிமைகளின் வேலை. நீ என் அடிமை அல்லவே! என் நண்பனின் மகனாயிற்றே! நீ இனாம் கேட்டால், உலகத்தில் நீயும் தலை தூக்க முடியாது. நானும் மனம் வருந்த நேரிடும்" என்றான்.

ஜனங்கள் இந்தச் சம்பவத்தைக் கேள்வியுற்று, "ஆகா! இந்த மனிதன் எவ்வளவு நீதிவானாக இருக்கிறான், பார்த்தாயா!" என்று சொல்லி மனம் பூரித்தனர்!

பற்களைப் பரிசுத்தமாக்கும்
மக்ளீன்ஸ்!

இம் மூன்று கோப்பைகளைப் பற்கள் என பாவனை செய்வீர்களானால் இவைகளின் வெளிப்புறம் மற்றும் உட்புறத்தைத் தவிர, ஊத்தை சேர்ந்து அபாயகரமான கிருமிகள் வசிக்கும் இடுக்குகளை சுத்தம் செய்வது மிகக் கடினம்.

மக்ளீன்ஸ் பற்களுக்கு இடையிலுள்ள சந்துகளை துப்புரவாக சுத்தம் செய்து

ஊத்தையை அகற்ற சிறந்த சாதனம்

பற்களின் மேல் படிந்திருக்கும் பாசியில் விப்பாயிட்ஸ் என்று சொல்லப்படும் அசுத்தம் கலந்துள்ளது. விப்பாயிட்டை எளிதில் சுத்தம் செய்யமுடியாது. இவை தவறாமல் சுத்தம் செய்யப்பட வேண்டும். இல்லையேல் இவைகளின் உட்புறத்தில் தங்கும் திராவகச்சத்து பற்களை அரித்தே விடுகின்றது. இத்தகைய விப்பாயிட்ஸை அறவே அகற்ற ஒரே வழிதான் உண்டு. அதாவது இதை கரையச் செய்யவேண்டும். விப்பாயிட்ஸை கரைக்கக்கூடிய விசேஷமான திரவம் மக்ளீன்ஸில் இருப்பதால், வாயில் நுரை கூட்டாமல் மக்ளீன்ஸ் விப்பாயிட்ஸை லகுவாக ஜாக்கிரதையுடன் துரிதமாக கரையச்செய்கின்றது. பற்களின் சிதைவைத் தவிர்க்க இது மிகவும் முக்கியம்.

மக்ளீன்ஸ் பற்பசையை தினந்தோறும் இரு முறை உபயோகியுங்கள். பற்கள் வெண்மையாகவும், ஆரோக்கியத்துடனும் விளங்கும்.

க்ளோரோபில் சேர்ந்த
வகையும் கிடைக்கும்

MTY-41 TAM

பழைய நினைவு

விஜயஸ்ரீ

வாசலுக்கும் உள்ளுக்குமாக நடை போட்டுக் கொண்டிருந்தார் ராகவய்யர். நிமிஷத்துக்கு ஒருதடவை உள்ளே எட்டிப் பார்த்து, "சீக்கிரம் காரியம் நடக்கட்டும். பெண் பார்க்கச் சாம்பசிவய்யரும் அவர் சம்சாரமும் மூன்று மணிக்கு வரப் போகிறது உனக்குத் தெரியாதா? இன்னும் ஒரு மணி நேரம்கூட இல்லை" என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

ராகவய்யர் தம் மனைவியை எச்சரிக்கை செய்யும் சாக்கில் சமையலறைப் பக்கம் அடிக்கடி வந்தாலும், உண்மையில் அவரை அப்பக்கம் இழுத்தது, நறுமணம் கமழ்ந்து கொண்டிருந்த சிற்றுண்டி வகைகள்தான். பெண் பார்க்க வருபவர்களுக்குத் தடபுடலாகப் பட்சணங்கள் செய்ய, சமையற்காரனிடம் மல்லுக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள் திரிபுர சுந்தரியம்மாள். ஐயருக்கு நாக்கில் ஜலம் ஊறி, சமையற்கட்டுக்குக் கால்களை இழுத்துச் சென்றது அக்காந்த சக்தி.

"ஆகா! உன் மைசூர்ப்பாகைச் சாப்பிட்டவுடனேயே பெண் பார்க்க வந்தவர்கள் கலியாணத்துக்கு இசைந்துவிட மாட்டார்களா?" என்று புகழுரையாகக் கூறிக் கொண்டே அவர் பட்சணங்கள் பக்கம் கண்களைச் செலுத்தினார். அய்யரின் எண்ணம் அம்மாளுக்குத் தெரியாதா? ஒரு பெரிய மைசூர்ப்பாகுத் துண்டை அவர் கையில் வைத்து, "போங்கள். பெண் பார்க்க வருபவர்கள் எதிரில், மைசூர்ப்பாகும் வாயுமாக இராமல் அதற்கு முன்பே சாப்பிட்டு விடுங்கள்" என்று சொல்லி விட்டு, "ஆமாம், அவர் வரதட்சிணை, சீர் செனத்திகள் விஷயத்தில் எல்லாம் ரொம்பக் கண்டிப்பாமே? ராஜேசுவரி கடைக்குட்டி. நாமோ சம்சாரி, ஐந்து பெண்களுக்குக் கலியாணம் செய்து கொடுத்திருக்கிறோம். அப்படியிருக்க அவர்களுக்கு நாம் எவ்வளவு செய்துவிட முடியும்?" என்று பெருமூச்சு விட்டாள்.

மைசூர்ப்பாகை மென்று கொண்டே, "இதோ பாரு. இதற்கெல்லாம் நீ எதற்காகக் கவலைப்படுகிறாய்? இந்தச் சம்பந்தம் கிடைக்க நாம் மிகவும் அதிர்ஷ்டம் செய்திருக்க வேண்டும். சாம்பசிவய்யரின் சொத்து நான்கு தலைமுறைகள் உட்கார்ந்தபடி மூக்குப் பிடிக்கச் சாப்பிட்டும் மிஞ்சக் கூடியது. அதுவுமில்லாமல் ஒரே பிள்ளை. அவர் சரியென்று கூறட்டும்; ஏதோ கஷ்டப் பட்டாவது அவர் 'நிபந்தனை'களையெல்லாம் நிறைவேற்றி விடுகிறேன்" என்று சொல்லிக் கொண்டே இருந்தவர், வாசலில் ஏதோ அரவம் கேட்கவே, "திரிபுரம்! அதோ அவர்கள் வந்துவிட்டார்கள்" என்று கூறிவிட்டு விரைந்து சென்றார்.

காரிலிருந்து ஆஜானுபாகுவான மனிதர் ஒருவர் இறங்கினார். அவர் பின்னால் மிடுக்குடன் ஒரு அம்மாளும் இறங்கினாள். புன்முறுவல் ஒன்றுடன் காரை ஓட்டிக் கொண்டு வந்த யுவனும் இறங்கினான். முகத்தில் சந்தோஷம் பொங்க ராகவய்யர், "வாருங்கள், சாம்பசிவய்யர்வாள்! வாருங்கள் அம்மா, வா அப்பா அம்பி!" என்று மூவரையும் வரவேற்றார்.

ராகவய்யர் சித்தூரில் ஒரு பிரபல வக்கீல். அவர் புகழ் தென்னிந்தியா முழுவதும் பரவிக் கிடந்தது. அவருக்கு ஆறு பெண்கள். ஐந்து பெண்களுக்குக் கலியாணம் ஆகிவிட்டது. கடைக்குட்டி ராஜேசுவரிக்காக வரன் தேடினார் அவர். பல வரன்கள் பார்த்தும் அவருக்குத் திருப்தியே உண்டாகவில்லை. காரணம் அவர் மனத்தில் நினைத்திருந்த லட்சிய மாப்பிள்ளைக்கும் அவைகளுக்கும் மலைக்கும் மடுவுக்குமிருக்கும் ஒற்றுமை கூட இருக்கவில்லை. அச்சமயம்தான் புரொபசர் சாம்பசிவய்யரின் புகழ் இந்தியா முழுவதும் பரவிக் கொண்டிருந்தது. மைசூர் ராஜ்யத்தில் பல உலோகக் கனிகளைக் கண்டு பிடித்த அவரைப் பற்றிப் பத்தி பத்தியாகச் செய்தித்தாளில் வந்து கொண்டிருந்தது. மேனாட்டு நிபுணர்கள் கூட அவருக்குத் தலைவணங்கி மரியாதை செய்தார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட மனிதருக்கு ஒரு புத்திரன் இருப்பதை ராகவய்யர் அறிந்தார். அறிந்தவுடன் அவனுக்கு ராஜேசுவரியை மணமுடித்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டார். ஒன்றிரண்டு இடங்களில் விசாரித்ததில் சாம்பசிவய்யர் ஒரு புதுவித மனிதர் என்றும், அவரை நெருங்குவதே மிகவும் கஷ்டம் என்றும் அறிந்தார்.

"உமக்கு ஏன் ஐயா இந்தத் தொந்தரவெல்லாம்? அவர் ரொம்பப் பணப்பித்துப் பிடித்தவர். அந்த அம்மாளும் அவரை மிஞ்சியவள். அவர்கள் பிள்ளைக்கு வரதட்சிணை உம்மால் கொடுக்க முடியாது. நீரோ ஆறு பெண்கள் பெற்ற சம்சாரி. வேறு இடம் பாரும், ஐயா. இருந்தாலும் சாம்பசிவய்யர் இந்த ஊருக்கு வந்தால் எங்கள் வீட்டில்தான் தங்குவார். மெதுவாக அவரிடம் நான் பேசிப் பார்க்

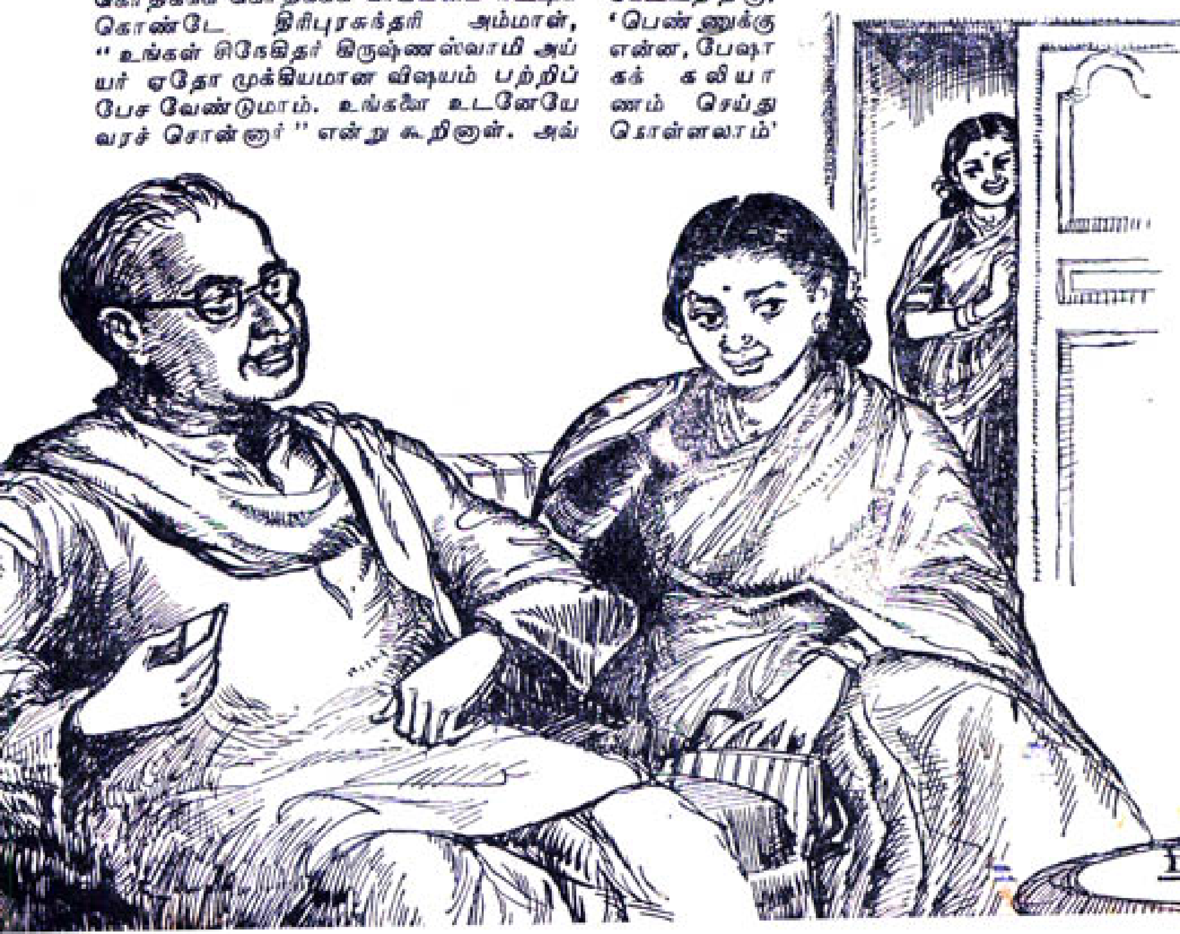
கிறேன்" என்று இரண்டாம் வீட்டுக் கிருஷ்ணசாமி அய்யர் கூறவே, சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்து ராகவய்யர் பொறுமையுடன் காத்திருந்தார்.

அதற்குள் பலவிதமான செய்திகள் அவர் காதுக்கு எட்டின. சாம்பசிவய்யரின் புதல்வன் சந்திரசேகரனின் ஜாதகத்தைத் தம் பெண்ணுக்காக வேண்டி நங்கபுரம் பெரிய பண்ணை சீனுவாசய்யர் போனதும், சாம்பசிவய்யர் ஜாதகம் கொடுக்குமுன், தம் பிள்ளைக்கு வரதட்சிணையாக மிகப் பெரிய தொகையைக் குறிப்பிட்டதுமல்லாமல், சீர் வரிசைக்காக ஹனுமார் வால் போன்ற நீண்ட 'லிஸ்டு' கொடுத்ததும், நங்கபுரம் ஐயர் இந்த மனிதர் நம்மை விட்டால் போதும் என்று ஓட்டமெடுத்ததும் கேட்டு, ராகவய்யர் சோர்ந்து போனார். ஏனெனில் நங்கபுரம் பண்ணையாரே அசந்து போகும்படி வரதட்சிணையும் சீரும் கேட்கக் கூடிய மனிதர் சாம்பசிவய்யர் என்றால், தம்மால் எப்படிச் சமாளிக்க முடியும்? சீனுவாசய்யர் லட்சாதிபதி. அவரே பின் வாங்கும்போது, கேவலம் தாம் எம்மாத்திரம்? முடவன் கொம்புத் தேனுக்கு ஆசைப்படுவது போல் அல்லவோ இருக்கிறது இந்த எண்ணம்?

ஒருநாள், கச்சேரியிலிருந்து களைத்துப் போய் வீட்டுக்கு வந்தார் ராகவய்யர். கொதிக்கக் கொதிக்கக் காப்பியை நீட்டிக் கொண்டே திரிபுரசுந்தரி அம்மாள், "உங்கள் சிநேகிதர் கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யர் ஏதோ முக்கியமான விஷயம் பற்றிப் பேச வேண்டுமாம். உங்களை உடனேயே வரச் சொன்னார்" என்று கூறினாள். அவ்வளவுதான்; அடுத்த நிமிஷம் பறந்து சென்று கிருஷ்ணசாமி ஐயரின் வீட்டையடைந்தார் ராகவய்யர்.

கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யர், "வாருங்கள், வாருங்கள்! உங்களுக்கு நல்ல செய்தி வைத்திருக்கிறேன். உட்காருங்கள். சொல்லுகிறேன்" என்ற முகவுரையுடன் ஆரம்பித்தார்.

"இன்று காலை, ஏதோ அவசர காரியமாகச் சாம்பசிவய்யர் சித்தூருக்கு வந்திருந்தார். சில மணி நேரம் எங்கள் வீட்டில் தங்கிவிட்டு, வெளியே கிளம்புவதற்காக வாசல் பக்கம் வந்தார். நானும் அவருடன் வாசலுக்கு வந்தேன். அப்பொழுது உங்கள் பெண் ராஜேசுவரி எங்கள் பத்மாவைத் தேடிக் கொண்டு வீட்டினுள் நுழைந்தாள். என்னைக் கண்டவுடன், 'பத்மா இருக்கிறாளா, மாமா?' என்று கேட்டாள். அவளையே வைத்த கண் மாறாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் சாம்பசிவய்யர். புதுமனிதர் ஒருவர் தன்னை உற்று நோக்குவதைப் பார்த்தவுடன் உங்கள் பெண் வெட்கம் மேலிட எங்கள் வீட்டினுள் ஓடோடியும் சென்று விட்டாள். சாம்பசிவய்யர், 'இப்பொழுது உள்ளே ஓடிப் போனாளே, யார் அந்தப் பெண்?' என்று கேட்டார். நான் விளக்கிக் கூறி விட்டு 'பெண் எப்படி?' என்று கேட்டதற்கு, 'பெண்ணுக்கு என்ன, பேஷாக் கலியாணம் செய்து கொள்ளலாம்'

என்று பதிலளித்தார். தைரியத்துடன், 'அப்படியானால் உங்கள் பிள்ளைக்குப் பண்ணிக் கொள்ளுங்களேன்' என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர், 'கட்டாயம் பண்ணிக் கொள்கிறேன்' என்றார். பிறகு தொடர்ந்து அவர், 'ராகவய்யரும் பெரிய மனிதர். பெண்ணும் நன்றாய் இருக்கிறாள். ஆனால், அவள் அழகுக்காக என் பிள்ளைக்குக் கேட்கப் போகும் வரதட்சிணை சிறிதுகூடக் குறையாது. சீர் செனத்திகளும் அப்படியே. ஆமாம்!' என்று கூறி விட்டு அவசரமாக வெளியே போய் விட்டார். அவர் குரலில் பரிகாசம் தொனித்த மாதிரி எனக்குப் பட்டது. இருந்தாலும் பிராப்தம் இருந்தால் கலியாணம் நடக்கட்டுமே!'' என்று கூறி முடித்தார் கிருஷ்ணசாமி அய்யர்.

''இப்பொழுது விஷயத்தை எப்படித் தொடரலாம் என்று சொல்லுங்கள்.''

''உங்கள் பெண்ணின் ஜாதகத்தை அவருக்கு உடனே அனுப்புங்கள். அத்துடன் அவர் பெண் பார்க்க உடனே வரலாமென்றும், அவர் நிபந்தனைகளுக்கு எல்லாம் நீங்கள் சம்மதிப்பதாகவும் கடிதம் எழுதி விடுங்கள்.''

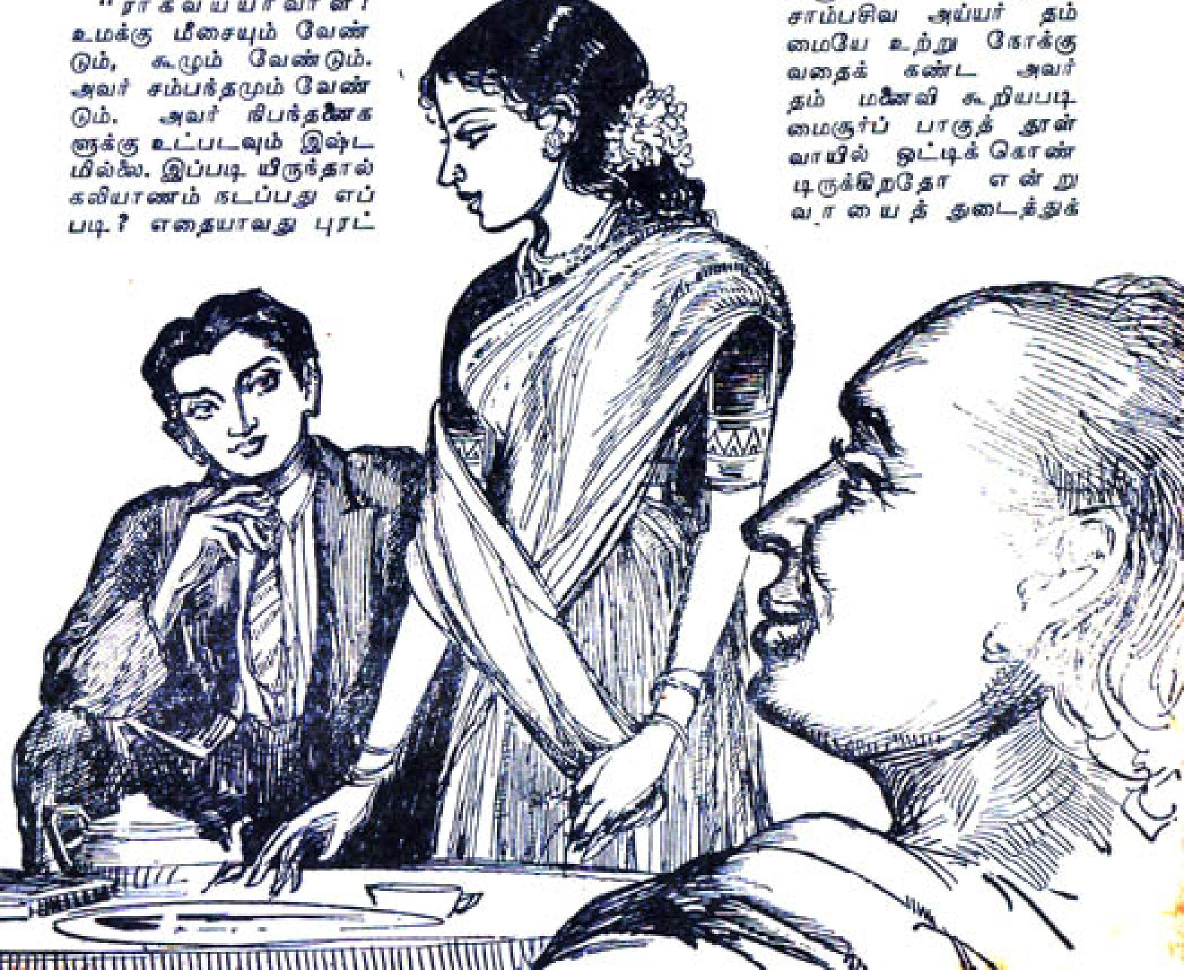
''என்ன, அவரிடம் வகையாக மாட்டிக் கொள்ளவல்லவா வழி அது?''

''ராகவய்யர்வாள்! உமக்கு மீசையும் வேண்டும், கூழும் வேண்டும். அவர் சம்பந்தமும் வேண்டும். அவர் நிபந்தனைகளுக்கு உட்படவும் இஷ்டமில்லை. இப்படியிருந்தால் கலியாணம் நடப்பது எப்படி? எதையாவது புரட்டிப் பணம் சேகரித்து விரைவில் பெண்ணின் விவாகத்தைச் செய்யும்.''

''எதையாவது புரட்டுவது இருக்கட்டும். இப்பொழுது என் வயிற்றைப் புரட்டுகிறது'' என்று ஹாஸ்யமாகக் கூறி விட்டு ராகவய்யர், ''எதற்கும் நீங்கள் சொல்கிறபடி செய்து பார்க்கிறேன்'' என்றார்.

ராகவய்யரின் கடிதத்துக்குச் சாம்பசிவய்யர் உடனே பதில் போட்டதுடன், ஜாதகங்களும் மிகப் பொருத்தமாக இருக்கின்றனவென்றும், ஒரு தேதி குறிப்பிட்டால் பெண் பார்க்க வருவதாகவும் எழுதியிருந்தார். இருப்பினும் ராகவய்யருக்கும் அவர் மனைவிக்கும் உள்ளூற ஒரு பயம் இருந்தது. பிரபல வக்கீலாகையால் ராகவய்யர் நிறைய வரதட்சிணை சீர் செனத்திகள் கொடுப்பார் என்று சாம்பசிவய்யர் கருதியதாலேயே, பெண்பார்க்க வருவதாக எழுதியிருக்கிறார் என்று கருதினர். இருப்பினும் தெய்வ சங்கல்பத்தை நம்பி, ஒரு தேதி குறிப்பிட்டுச் சாம்பசிவய்யருக்கு எழுதி விட்டார் ராகவய்யர்.

பெண் பார்க்க வந்திருந்த அம்மூவரையும் கூடத்தில் சோபாக்களில் உட்கார வைத்து விட்டு, ராகவய்யரும் அவர்களுடன் அமர்ந்தார். சாம்பசிவ அய்யர் தம்மையே உற்று நோக்குவதைக் கண்ட அவர் தம் மனைவி கூறியபடி மைசூர்ப் பாகுத் தூள் வாயில் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறதோ என்று வாயைத் துடைத்துக்

"சார்! உங்களுக்குத் தேங்காய் வேணும்னு இந்த மாசத்திலேயே வாங்கிக்குங்க! அடுத்த மாசம் பரீட்சை முடிவுங்க வர்றதுனாலே தேங்காய் விலை அபரிமிதமா ஏறிப் போயிடுங்க!".

கொண்டார். அதற்குள் சுத்தமாக உடையணிந்த பரிசாரகன் அவர்கள் எல்லோருக்கும் சிற்றுண்டி கொண்டு வந்து வைத்தான். மைசூர்ப் பாகுத் துண்டைச் சுவைத்துக் கொண்டே சாம்பசிவய்யர், "ரொம்ப திவ்யமாக இருக்கிறது, மைசூர்ப் பாகு. இதை யார் செய்தார்கள்?" என்று கேட்டார். ராகவய்யர், "ஹி! ஹி! எல்லாம் என் சகதர்மிணியின் கை வரிசை. என் பெண் ராஜேசுவரி தன் தாயாரையும் மிஞ்சி விடுவாள், இவைகள் செய்வதில்!" என்று பெருமையாகச் சொல்லிக் கொண்டார்.

எதற்கோ தலை நிமிர்ந்த சாம்பசிவய்யர் கதவருகில் நின்று கொண்டிருந்த திரிபுர சுந்தரியம்மாளைக் கண்டவுடன் அவளையே கண்கொட்டாமல் பார்த்தார். அம்மாள், புது மனிதர் ஒருவர் தன்னையே கவனிப்பதைக் கண்டவுடன், இன்னும் மறைவில் நகர்ந்து கொண்டாள்.

"பெண்ணை வரச் சொல்லட்டுமா?" என்று ராகவய்யர் கேட்கவே, யோசனைகளிலிருந்து விழித்துக் கொண்டு, "நான் பெண்ணை அன்றே பார்த்தாகி விட்டது. இவனும் என் பிள்ளையும் பார்க்கட்டும்" என்று சாம்பசிவய்யர் சொன்னார். ராஜேசுவரி அடக்கத்துடன் வந்து அவர்களுக்கு நமஸ்காரம் செய்தாள். தம் மகனையே கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சாம்பசிவய்யரின் முகத்தில் புன்னகை யொன்று தோன்றியது.

"கல்யாணத்தை எப்பொழுது வைத்துக் கொள்ளலாம்?" என்று கேட்டார்.

"ஏன், அடுத்த முகூர்த்தத்திலேயே வைத்துக் கொள்ளலாம். என்ன மதுரம்?" என்றார் சாம்பசிவய்யர்.

ராகவய்யர் நெருக்கமான கட்டம் நெருங்கி விட்டதை உணர்ந்து, "ஹி! ஹி! ராஜேசுவரி என் ஆறுவது பெண். ஹி!... ...ஹி!...ஐந்து பெண்களைக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்திருக்கிறேன்... ஹி, ஹி!" என்று பல்லை இளித்தார். 'கோர்ட்'டில் சிங்கம் போல் கர்ஜனை புரிவதெல்லாம் அப்போது மறந்து விட்டது போலும்!

"இருக்கலாம்... நங்கபுரம் சம்பந்தத்தையே வேண்டாம் என்று......" என்று ஆரம்பித்தாள் மதுரம்.

"மதுரம்! நீ சும்மாயிரு, சொல்கிறேன்... ராகவய்யர்வாள்! கலியாண ஏற்பாடுகளைச் செய்யுங்கள். வரதட்சிணை, சீர்செனத்தி எல்லாம் உங்கள் இஷ்டப்படி செய்யுங்கள்" என்று சொல்லி விட்டு, சாம்பசிவய்யர் ராஜேசுவரியைப் பார்த்து, "அம்மா குழந்தை! மங்களமாக ஒரு பாட்டுப் பாடு, கேட்கலாம்" என்று ஆசையுடன் கேட்டார்.

வரதட்சிணை இவ்வளவு கொடுக்க வேண்டும்; சீர் செனத்திகள் அவ்வளவு செய்ய வேண்டும் என்றெல்லாம் எல்லோரிடமும் பேரம் பேசிய சாம்பசிவய்யர், தம் மனைவி சொல் தட்டாத சாம்பசிவய்யர், தம் இஷ்டப்படி வரதட்சிணை சீர்செனத்தி எல்லாம் செய்ய விட்டதற்குக் காரணம் தம் மனைவி செய்த மைசூர்ப் பாகின் ருசியே என்று நம்பினார் ராகவய்யர். "நான் அப்பவே சொல்லவில்லையா? உன் மைசூர்ப் பாகைச் சாப்பிட்டவுடனேயே அவர் கலியாணத்துக்கு இசைந்து விடுவார் என்று எனக்குத் தெரியும்" என்று சொல்லி ஆனந்தப்பட்டார்.

ஆனால் திரிபுரசுந்தரி யம்மாளுக்குத் தெரியும் ரகசியம். ராஜேசுவரியைக் கிருஷ்ணசுவாமி அய்யர் வீட்டில் பார்த்த சாம்பசிவய்யருக்கு அவளுடைய முகம், தெரிந்த யாருடைய நினைவையோ எழுப்பியது. பிறகு திரிபுர சுந்தரியம்மாளைப் பார்த்தவுடன், அவருக்கு எல்லாம் விளங்கி விட்டது. இளமையில் திரிபுரசுந்தரியைத் தமக்குக் கல்யாணம் செய்து கொடுக்க இருந்ததும், பையன் மிகவும் ஏழை என்ற காரணத்தினால் அக் கல்யாணம் தடைப்பட்டுப் போனதும் அவருக்கு நினைவு வந்தது. தம் வாழ்வுக்குக் குறுக்கே நின்ற பணம், தம் மகனின் இன்பத்துக்கும் குறுக்கே நிற்கக் கூடாது என்பதுடன், தாம் இழந்த சம்பந்தத்தைத் தமது மகனாவது பெறட்டும் என்ற உயரிய எண்ணத்தால்தான் சாம்பசிவய்யர் ஒரு நிபந்தனையும் போடாமல், கலியாணத்துக்குச் சம்மதித்தார் என்பதைத் திரிபுரசுந்தரியம்மாளா அறியமாட்டாள்!

தெம்பூட்டுகிறது
காலையில் உபயோகித்தால்!
மென்மை உணர்ச்சி
மணிக்கணக்காய் மாறுது!
காஷ்மீர் பொக்கே டால்க் எவ்வளவு தெம்பூட்டுகிறது! அந்த மென்மை உணர்ச்சி மணிக் கணக்காக நீடிக் கிறது! ஈரத்தை உறிஞ்சி, அரிப்பும் புண் ணும் வராமல் தடுக்கிறது. குளுமை மணம், புத்துணர்ச்சி அளிக்கிறது.
கால்கேட் 1806 முதல்
தரத்துக்குப் பெயர்போனது
காஷ்மீர் பொக்கே
டால்கம் பவுடர்
ஆண்கள் விரும்பும் நறுமணம்
Cashmere Bouquet
TALCUM POWDER
CBG/13

நல்ல தண்டனை

— சரவன் —

"ஸார்! நானும் சூரியுடன் உங்களிடம் பாடம் சொல்லிக் கொள்ளட்டுமா?" என்று கேட்டான் பட்டாபி, அன்று காலை டியூஷன் வாத்தியார் வந்து உட்கார்ந்ததும். டியூஷன் வாத்தியார் சாமர்த்தியசாலி. அதாவது பிழைக்கத் தெரிந்தவர்! எனவே, "போடா! உனக்குப் பாடம் வேறு? போய் வேலை ஏதாவது செய்" என்று அதட்டினார். அவருக்குத் தெரியாதா, பட்டாபியை அந்த வீட்டு எஜமானியம்மாள் நடத்தும் முறை! அதுமட்டுமா? அவ்வீட்டு எஜமானர், அந்த அம்மாள் கீறிய கோட்டைத் தாண்டாதவர் என்றும்கூட அவர் நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டிருந்தார்.

"நன்றாய்ச் சொன்னீர்கள், டியூஷன் வாத்தியாரே!" என்று கூறிக்கொண்டே அங்கு வந்தாள் சாவித்திரியம்மாள். திரும்பி, பட்டாபியை ஒரு தடவை முறைத்து விட்டு, அவன் கையைப்பிடித்து இழுத்துத் தள்ளி, "போடா! உள்ளே போய், மாமாவின் சட்டைக்கு இஸ்திரி போட்டுக் கொண்டு வா. இங்கு என்ன வேலை உனக்கு?" என்று ஏவல் விடுத்தாள்.

அந்தப் பிள்ளையின் முகம் கோடியில் சுண்டி விட்டது. காரணம், அவன் மாமி அவனைக் கடிந்து கொண்டதல்ல. மாமியின் ஆசீர்வாதச் சொற்கள் அவனுக்கு வெகுவாய்ப் பழகி விட்டிருந்தன. ஆனால், அந்த வாத்தியார் கூடவல்லவா அவனை அலட்சியமாய்ப் பேசத் தொடங்கி விட்டார்! பன்னிரண்டு வயதான அந்தச் சிறுவனுக்கு விவரம் தெரியாதா, என்ன?

மேற்கொண்டு அங்கு நின்றால் முதுகு பழுத்துவிடும் என்ற உண்மையும் அவனுக்குத் தெரிந்திருந்த காரணத்தினால், மாமாவின் சட்டையை எடுத்துக்கொண்டு லாண்டரிக்குச் சென்றான், மாமியின் கட்டளையை நிறைவேற்றத்தான்.

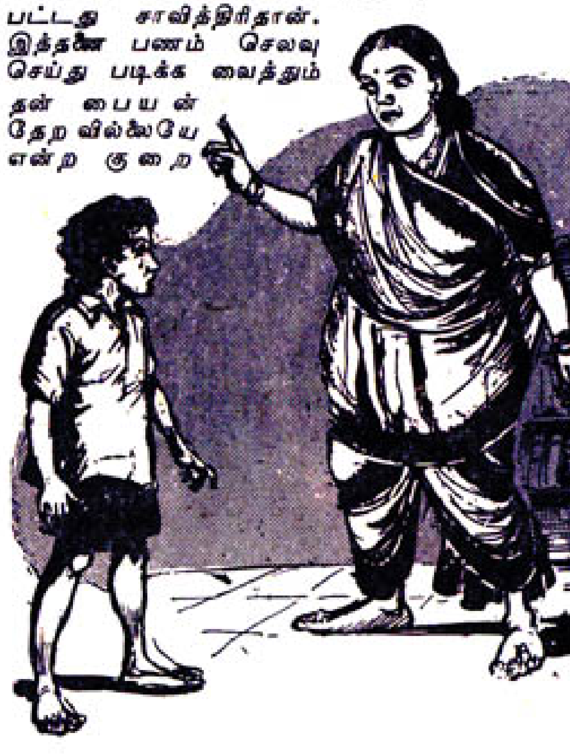
பட்டாபி அந்த வீட்டுக்கு வந்து ஆறு மாதமாகிறது. தந்தையைக் குழந்தைப் பருவத்திலேயே இழந்து விட்டான் பட்டாபி. அவன் தாயும் திடீரென்று இறந்தாள். எனவே தன் மாமாவின் ஆதரவில் வளரவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் அந்தச் சிறுவனுக்கு ஏற்பட்டது. கணவனை இழந்த அவனுடைய தாயார், சிரமப்பட்டு, ஆறாவது வரை அவனைப் படிக்க வைத்தாள். திடீரென்று அவள் காலமாகி விடவே, அவன் படிப்புக்குத் தடை ஏற்பட்டது.

மாமா வாஞ்சிநாதன் தம் பிள்ளையுடன், பட்டாபியையும் படிக்க வைக்க விரும்பினார். ஆனால் அவருடைய மனைவி சாவித்திரியம்மாள், "சோறு போட்டால் போதாதா? படிப்புச் செலவு வேறா? அதெல்லாம் ஒன்றும் நடக்காது!" என்று கண்டிப்பாய்க் கூறித் தடுத்து விட்டாள். வாஞ்சிநாதனால் அவளை மீறுவதற்கு முடியவில்லை.

பட்டாபிக்குப் படிப்பில் நல்ல அக்கறை இருந்தது. எனவே ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்தான். டியூஷன் வாத்தியார், சூரிக்குப் பாடம் கற்பிக்கும்போது, யாரும் அறியாத வண்ணம் மறைவில் இருந்தபடி, தானும் பாடம் கற்க வேண்டும் என்று முடிவுக்கு வந்தான்.

இம்மாதிரியே சில காலம் வரை நடந்து வந்தது. ஆனால் அவனுக்குப் பயம் வேறு உள்ளுக்குள் இருக்கத்தான் செய்தது. தான் இம்மாதிரி திருட்டுத்தனமாய்ப் பாடம் கற்பதைத் தன் மாமியோ அல்லது அந்த வாத்தியாரோ அறிந்துவிட்டால், ஆபத்து என்று அறிந்திருந்தான். எனவே ஜாக்கிரதையுடன் இருந்தான்.

சூரிக்கு அடுத்த வருஷம் பரீக்ஷை முடிவு வேறுவிதமாய் இருந்தது. அதனால் தாபப்பட்டது சாவித்திரிதான். இத்தனை பணம் செலவு செய்து படிக்க வைத்தும் தன் பையன் தேறவில்லையே என்ற குறை

அவனுக்கு. பாவம்! அதற்காக அவன் கண்ணீர்கூட விட்டான்.

"எதற்காக இந்த அற்ப விஷயத்துக்குப் போய் அழுகிறாய்? இந்த வருஷம் இல்லாவிட்டால், அடுத்த வருஷம் தேறிவிடுகிறான்" என்று வாஞ்சிநாதன் அவனைச் சமாதானப்படுத்தினார்.

வாஞ்சிநாதன் போக்கின்படி அந்தக் குடும்பத்தில் எல்லாம் நடப்பதாயிருந்தால், தன் மைந்தன் சூரிக்கு டியூஷன் வாத்தியாரே வேண்டாம் என்றுதான் சொல்லியிருப்பார். ஏனெனில், தன் மைந்தனின் புத்திசாலித்தனத்தின் பரிமாணத்தை அவர் நன்கு அறிந்திருந்தார். ஆனால் அவர் அபிப்பிராயத்துக்குத்தான் மதிப்பில்லையே!

அன்று வாஞ்சிநாதனும், சாவித்திரி அம்மாளும் எங்கோ வெளியில் போயிருந்தார்கள். வீட்டில் சூரியும் பட்டாபியும் மட்டும்இருந்தார்கள். சூரி பரீட்சைக்காகக் கணக்குப் பாடம் தயார் செய்து கொண்டிருந்தான். டியூஷன் வாத்தியார் அப்போதுதான், தம் கடமையைச் செய்து விட்டுப் போனார். அவருக்கு அன்று ஏகப்பட்ட எரிச்சல். ஒரே கணக்கைத் திருப்பித் திருப்பிப் பலமுறை சொல்லியும் சூரியின் மூளை அதை ஏற்கக் கண்டிப்பாய் மறுத்து விட்டது. "போடா! உனக்குப் படிப்பும் வராது. மண்ணும் வராது. உன்னுடன் முட்டிக் கொள்வதைவிட, இந்தத் தூணில் முட்டிக் கொள்ளலாம்" என்று சொல்லியிருப்பார், அதுவே பள்ளிக்கூடமாயிருந்தால்!

வாத்தியார் போனதும், பட்டாபி அவனிடம் வந்தான். "சூரி! நான் சொல்லித் தரட்டுமா?" என்றான். அவனை அலட்சியமாய்ப் பார்த்தான் சூரி.

"உனக்கென்னடா தெரியும்? நான் பள்ளிக்கூடத்தில் பாடம் கேட்கிறேன். வீட்டிலும் டியூஷன். எனக்கே புரியவில்லை. நீயா எனக்குச் சொல்லித் தரப் போகிறாய்?" என்றான் கேலியாக.

பட்டாபியின் துடிப்பு பீறிக் கொண்டு கிளம்பியது. "இதோ பார்!" என்று கூறிவிட்டு அவன் அந்தக் கணக்கைப் போட்டுக் காண்பித்தான். என்ன ஆச்சரியம்! சூரி அயர்ந்து போனான்.

"உனக்கு எப்படியடா தெரியும்?" என்றான் வியப்புப் பொங்க.

"எனக்கு ஆறாவதிலே இந்தக் கணக்குகள் எல்லாம் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள்!" என்று புளுகினான். தன் அந்தரங்கத்தை அவன் கூறுவானா?

"அடே, பட்டாபி! எனக்கு நீ சொல்லிக் கொடுக்கிறாயா? இந்த வருஷமாவது நான் பரீட்சையில் தேறுவேனா?" என்று பட்டாபியைக் கேட்டான் சூரி.

"ஆனால் ஒன்று. மாமியிடம் மட்டும் சொல்லக் கூடாது, நான் சொல்லித் தருவதாக!" என்று பட்டாபி போட்ட நிபந்தனைக்குச் சூரி ஒப்புக் கொண்டான்.

அந்த வருஷம் பரீட்சையில் சூரி தேறினான். எனினும் டியூஷன் வாத்தியார் மட்டும் எப்போதும் போல வந்து கொண்டிருந்தார். சூரி நான்காவது படிவம் வந்ததும், வேறு ஒரு வாத்தியார் நியமிக்க வேண்டியதாயிற்று. ஏனெனில், முன்பு ஏற்படுத்தப்பட்டவர் மூன்றாவது படிவம் வரை சொல்லித் தரத்தான் யோக்கியதை பெற்றிருந்தார்.

இந்த நிலையில், அன்றொரு நாள் வாஞ்சிநாதன் வீட்டுக்கு ஒரு நண்பர் பம்பாயிலிருந்து வந்திருந்தார். அவர் பட்டாபியின் நிலையை அறிந்து, அவனிடம் அனுதாபம் கொண்டு, "சார்! இந்தப் பையனை என்னுடன் அனுப்பி விடுங்களேன். எனக்குக் குழந்தையே இல்லை. நான் காப்பாற்றிப் படிக்க வைக்கிறேன்!" என்றார்.

வாஞ்சிநாதன் தம் மனைவியின் முகத்தைப் பார்த்தார்.

"சரி! அனுப்பி விடுங்கள். அவ்வளவு பிரியமாய் அவர் அழைக்கும் போது நாம் ஏன் தடுக்க வேண்டும்?" என்றாள் அவள் மேலுக்கு. ஆனால் அவள் மனத்துக்குள்ளே, "பீடை தொலைந்தால் சரி!" என்று இருந்திருக்கும்.

வாஞ்சிநாதனுக்குத் தம் பம்பாய் நண்பரின் குணம் தெரியுமாதலால், நம்பிக்கையுடன் அனுப்பி வைத்தார் பட்டாபியை. சூரிக்கு மட்டும் குறை.

அதற்குக் காரணம்தான் தெரியுமே? ஆனால் ஒன்றும் சொல்ல முடியவில்லை.

"உங்கள் நண்பர் உங்கள் மருமானுக்குப் படிப்புச் சொல்லித்தரப் போகிறார்! வயது பதினாறு ஆயிற்று. ஒரு அக்ஷரம் தெரியாது. இனிமேல் தான் படிக்கப் போகிறான்!" என்று பொம்மலாட்டப் பொம்மை போல் கழுத்தை நெளித்தாள் சாவித்திரி அம்மாள்.

"அட! அவன் படிக்கா விட்டால்தான் என்ன? இங்கிருந்து போனானே, அதுவே போதாதா நமக்கு?" என்று கேட்டார் வாஞ்சிநாதன்.

அந்த வருஷம் ஸ்கூல் பைனல் பரீக்ஷை முடிவு வெளியாயிற்று. சூரியின் எண் பத்திரிகையில் இடம் பெற மறுதளித்து விட்டது. பரீக்ஷை முடிவு பிரசுரமான அதே தேதியில், வாஞ்சிநாதனுக்குப் பம்பாயிலிருந்து அவர் நண்பர் ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். அதில் பட்டாபி மெட்ரிகுலேஷன் பரீக்ஷையில் முதன்மையாய்த் தேறியிருப்பதாய் எழுதியிருந்தார். இதை அறிந்த சாவித்திரியின் மனம் பொறாமையால் கொதித்தது.

தன் மைந்தன் தவறியதில் துக்கமோ, அல்லது தன் மருமான் பட்டாபி தேறியதில் மகிழ்ச்சியோ இன்றி, யதார்த்தமாய் இருந்தார் வாஞ்சிநாதன்.

சூரியின் நிலைதான் பரிதாபமாயிருந்தது. அவன் அடுத்து அக்டோபர், மார்ச், மீண்டும் அக்டோபர், மார்ச் என்று பன்முறை படையெடுத்தும், அவனுடன், பரீக்ஷை மார்க்குகள் ஒத்துழைப்பதற்கு மறுத்து விட்டன.

இந்த நிலையில், சூரிக்குக் கல்யாணம் நடந்தது. சிறிது காலம் சென்ற பின்பு வாஞ்சிநாதன் காலமாகி விட்டார். சூரிக்கு உத்தியோகம் செய்ய வேண்டிய அவசியம் கிடையாது. எனினும், அவன் தாயார் எல்லாரையும் போலத் தன் மைந்தனும் உத்தியோகம் செய்ய வேண்டும் என்று விரும்பினாள். எனவே பம்பாயில் உள்ள தன் தந்தையின் நண்பருக்குக் கடிதம் எழுதினான் சூரி. உடனே புறப்பட்டு வரும்படி அவரிடமிருந்து கடிதம் வந்தது.

தன் தாயையும் அழைத்துக் கொண்டு பம்பாய் சென்றான். அங்கு சென்றதும், முதன் முதலில் பட்டாபியைப் பற்றி அறிய விரும்பினாள் சாவித்திரியம்மாள்.

"பட்டாபி இப்போது வேறொரு இடத்தில் இருக்கிறான். கல்யாணம் கூட நடக்க ஏற்பாடாகி வருகிறது. நல்ல உத்தியோகம் அவனுக்கு. மாதம் ஐந்நூறு ரூபாய் சம்பளம்" என்றார் பம்பாய் நண்பர்.

அடிவயிற்றில் யாரோ தாக்குவது போல் இருந்தது சாவித்திரியம்மாளுக்கு. மெல்லச் சமாளித்துக் கொண்டாள்.

பம்பாய் சேர்ந்த மறுதினம் காலையில் சூரியை இன்னொரு நபருக்கு அறிமுகப் படுத்தி, "சூரி! இவர் உன்னை ஒரு கம்பெனிக்கு அழைத்துப் போவார். அங்குதான் உனக்கு வேலைக்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன்!" என்று அனுப்பினார் அவன் தந்தையின் நண்பர்.

அன்று பம்பாய் நண்பரின் மனைவி சாவித்திரியுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தாள். "மாமி! பட்டாபி மகா கெட்டிக்காரன். பள்ளிக்குப் போகாமலேயே படித்துப் பட்டம் பெற்று விட்டான். அதிர்ஷ்டக்காரன். அவன் மாமனாராக வரப்போகிறவர் யார் என்கிறீர்கள்? பெரிய சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர். இரண்டாயிரம் ரூபாய் சம்பளம். உங்கள் குடும்பத்துக்கே பெருமையைத் தரப் போகிறான். மூச்சுக்கு ஒரு தடவை உங்களை அவன் நினைக்கத் தவறுவதில்லை. நீங்கள் அவனை அல்பமான நிலையில் ஏற்று ஆதரித்து வந்ததை எண்ணி ரொம்பவும் பாராட்டுகிறான். 'என் மாமியும் மாமாவும் மட்டும் இல்லையென்றால், எனக்கு இந்த வாழ்வு கிட்டியிராது' என்று சொல்கிறான்!" என்றாள், அந்த அம்மாள் பெருமிதத்துடன்.

சாவித்திரியின் மனம் புரண்டு கொடுத்தது. பட்டாபியின் மீது ஏற்பட்டிருந்த அசூயையும் வெறுப்பும் மாறின. அதே கணம் அவனைத் தான் படுத்திய பாடுகளை நினைவு கூர்ந்தாள். அவன் தன்னை வெறுத்துத் தள்ளக் காரணங்கள் பல இருக்கத் தன் மீது இத்தனை மதிப்பும் நன்றியுணர்ச்சியும் கொண்டிருக்கிறான் என்றறிந்த போது, அவள் வெட்கி வெதும்பினாள்.

அப்போது உள்ளே நுழைந்தார் பம்பாய் நண்பர், சூரியும் பட்டாபியும் பின் தொடர.

"அம்மா! என் மனைவி கூறியவற்றுடன் இன்னொரு விஷயம். தங்கள் கணவர் எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். அதைப் படிக்கிறேன், கேளுங்கள். இது வரை யாருக்கும் அதைக் காட்டவில்லை. இப்போது சந்தர்ப்பம் வாய்த்திருக்கிறது" என்று அவர் கூறி விட்டு, உள்ளே சென்று கடிதத்தை எடுத்துக் கொண்டு வந்து படித்தார்.

"நண்பர் பரசுராமனுக்கு,

உலகத்தில் பணம் படைத்தவர்கள் தங்கள் குழந்தைகள் படிக்க எத்தனையோ வசதி செய்கிறார்கள். எனினும், படிப்பு ஏறாத குழந்தைகள் உண்டு. ஆனால், அம்மாதிரி குழந்தைகளைச் சற்றுத் தொலைவில் இருந்தபடியே கவனிக்கும் ஏழைக் குழந்

யுக்தி பலித்தது!

தைகள் எல்லா விஷயங்களையும் சூட்சுமமாகக் கிரகித்துக் கொள்கிறார்கள், மனசிலே. இதற்கு என் பையன் சூரியும், மருமான் பட்டாபியுமே சான்று. படிப்பே ஏறாத என் பையனுக்கு டியூஷன் ஏற்பாடு செய்தேன், என் மனைவியின் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற. அவனுக்கு ஏற வில்லை. ஆனால், மறைந்திருந்து, அவன் பாடம் கற்பதைக் கவனித்த என் மருமான் பட்டாபி நல்ல பயனை யடைந்தான். ரகசியத்தை உங்களிடம் இன்று சொல்கிறேன். டியூஷன் வைத்தது என் பையனுக்காக அல்ல. என் மருமானுக்காகத்தான். அவனைப் பள்ளியில் சேர்க்க எனக்கு விருப்பம். என் மனைவியின் விருப்பம் மாறுபட்டது. படிக்கக்கூடிய ஆர்வமுள்ள சிறுவர் சிறுமியருக்கு, அந்த வசதியை வழங்க மறுப்பது மனிதத் தன்மையாகுமா? ஆனால் இந்த மனோபாவம் ஏனோ என் மனைவிக்கு ஏற்படவில்லை. என்றைக்காவது ஒரு நாள் ஏற்படலாம் என்ற நம்பிக்கை மட்டும் எனக்கு இருக்கிறது. பட்டாபி வாழ்க்கையில் நன்றாக முன்னணிக்கு வரக் கூடியவன். அதில் சந்தேகமில்லை.

வாஞ்சிநாதன்."

கடிதத்தைப் படித்து முடித்ததும், நண்பர் சாவித்திரியம்மாளை நோக்கினார்.

"என் கணவருக்குள்ள பரந்த மனம் எனக்கில்லை. உண்மை" என்று அவள் அங்கலாய்த்தாள். பின்னர், பட்டாபியை நோக்கி, "பட்டாபி! நான் துரோகி! என்னை மன்னித்து விடு" என்றாள், அவன் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு.

"மாமி! யாரை யார் மன்னிப்பது? நீங்கள் உண்மையில் எனக்குச் செய்திருக்கும் நன்மைகள் அனந்தம். அப்படியே நீங்கள் செய்தது துரோகம் என்று கருதும் பட்சத்தில், அது எனக்கு நன்மையில் அல்லவா முடிந்தது? அதற்காக நான் தங்களுக்கும், மாமாவுக்கும் என்றென்றும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்" என்று சமாதானம் செய்தான் பட்டாபி.

அப்போது சூரி கூறினான்: "அம்மா! எனக்கு வேலை எங்கே தெரியுமா? பட்டாபியின் காரியாலயத்தில்தான். சம்பளம் நூற்றைம்பது ரூபாய். எல்லாம் பட்டாபியின் ஏற்பாடு. அவனே தன் கல்யாணத்துக்கு உன் சம்மதம் பெற, ஊருக்கு வரப் பார்த்தானாம். நாமே வந்துவிட்டோம் என்று..."

"பட்டாபி! உன்னை வெறுத்துத் தள்ளி விரட்டிய எனக்கு நல்ல தண்டனை கொடுத்து விட்டாய்!" என்று கூறினாள் சாவித்திரியம்மாள் உள்ளம் குழைய.

Printed & Published by T. Sadasivam at the "Kalki" Press, No. 20, Dr. Guruswamy Mudaliar Road, Kilpauk, Madras - 10. Editor: Mi. Pa. Somasundaram

இருமல், தொண்டைப்புண், பிராங்கைடிஸ் ஆஸ்த்மா மற்றும் கக்குவான் இருமல் இவைகளினின்று நிவாரணம் அளிப்பதால்தான் டாக்டர்கள் 60 வருஷகாலமாக பெர்டுஸின் டெஷ்னரைச் சாப்பிடும்படி சொல்லிவருகிறார்கள். துரித நிவாரணம், யாதொரு கெடுதியுமின்றி நிவாரணம். சாப்பிடுவதற்கு ஆனந்தம். ஆகவே நீங்களும் பெர்டுஸின் வாங்குங்கள்.

எல்லா மருந்து வியாபாரிகளிடமும் கிடைக்கிறது.

இடாபா லிமிடெட், ஷான், லீஷென்ஸ்டீன் ஸ்விஸ் கஸ்டம் அண்ட் இகனமிக் டெரிடெரி இவர்களின் அனுமதியின் பேரில் இன்பா லிமிடெட் தபால் பெட்டி 1041, பம்பாய் - 1 இவர்களால் இந்தியாவில் தயாரிக்கப்பட்டது.

ILY.9.TAM

REGISTERED No. M. 4392
Registered as newspaper in Ceylon

வாரம் ஒரு அணா செலவிற்கு பற்களுக்கு முழுப் பாதுகாப்பளிக்கிறது!

சாம்பல், கரிபோன்ற சுரசுரப்பான பொருள்கள் பற்களில் கீறல் விழச் செய்கின்றன. இந்த கீறல் வழியாக பாக்டீரியா புகுந்து கெடுதல் விளைவிக்கிறது. பற்கள் பூரண ஆரோக்கியத்தோடு இருக்க விஞ்ஞான முறையில் தயாரித்த ஒரு பல் துலக்கும் வஸ்து உங்களுக்குத் தேவை. ஆகையால் கிப்ஸ் டென்டிபிரிஸ் வாங்குங்கள். பற்களுக்கு பூரண ஆரோக்கியத்தைத் தரும் எல்லா பொருள்களையும் ஒன்று சேர்த்து கெட்டியாகச் செய்ததுதான் கிப்ஸ். அன்றியும் ஒரு டூத்பேஸ்ட் செய்யும் எல்லா வேலைகளையும் அதன் பாதி விலைக்குச் செய்கிறது. இதை உபயோகிப்பது மிகவும் சுலபம். பிரஷையோ அல்லது விரலையோ தண்ணீரில் நனைத்துக் கொண்டு கட்டியின்மேல் தேய்க்கவும். அதன் சுவையை நீங்கள் மிகவும் விரும்புவீர்கள். அன்றியும் அதன் மிருதுவான ஊடுருவிப்பாயும் நுரை உங்கள் பற்களை பளிச்சென்று வெண்மையாக இருக்கச்செய்யும்!

உங்களுக்குப் பிரியமான கிப்ஸின் குளோரோபில் சேர்ந்திருக்க விரும்பினால் கிப்ஸ் குளோரோபில் டென்டிபிரிஸ் கேளுங்கள். எல்லா இடங்களிலும் விற்கப்படும் வெள்ளை டப்பாவில் பெயரை கவனித்து வாங்குங்கள்.

நீலம், சிவப்பு, பச்சை டப்பிகளில்

கிப்ஸ் டென்டிபிரிஸ்

GD. 31-50 TM டி அன்ட் டபிள்யு. கிப்ஸ் லிட்., லண்டனுக்காக இந்தியாவில் தயாரித்தது.